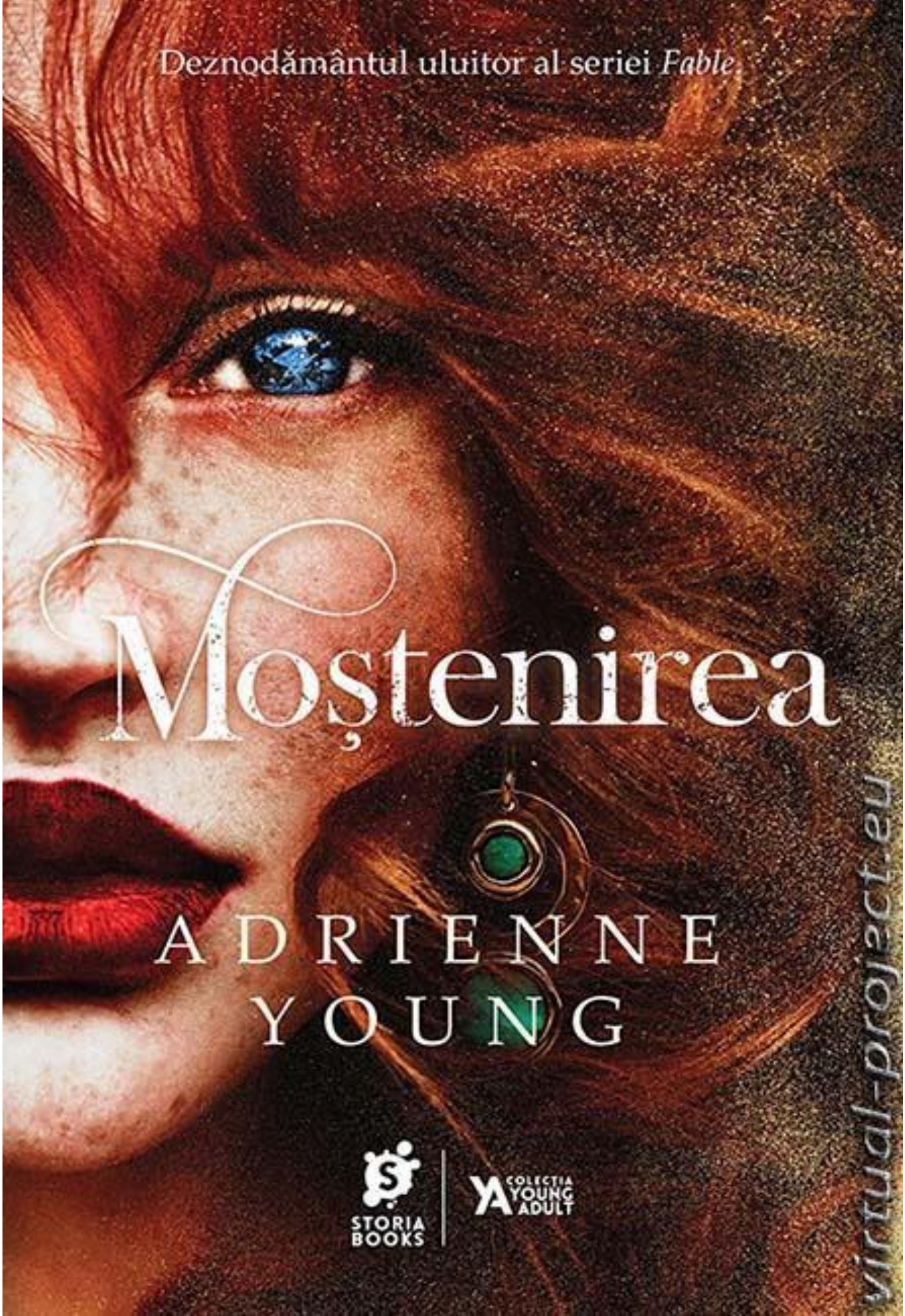

virtual-project.eu

Table of Contents

Prolog
Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31
Capitolul 32
Capitolul 33
Capitolul 34
Capitolul 35
Capitolul 36
Capitolul 37
Capitolul 38
Capitolul 39
Capitolul 40
Capitolul 41

Capitolul 42
Epilog
Mulţumiri

ADRIENNE YOUNG

— (Fable #2) —

MOŞTENIREA

Original: *Namesake* (2021)

Traducere din limba engleză:
BOGDAN VOICULESCU

virtual-project.eu

STORIA BOOKS

— 2021 —

Pentru mama,
care m-a învăţat să fiu puternică

Prolog

Prima mea scufundare a fost urmată de prima gură de rachiu.

Marea era plină de sunetul nestematelor şi înotam în urma siluetei mamei mele spre oaza de lumină care licărea la suprafaţa apei.

Picioarele îmi ardeau, împingând greutatea curelei de dragor, dar Isolde insistase să o port încă de la prima coborâre spre recife. M-am strâmbat şi, cu inima gonindu-mi dureros în piept, am ieşit la suprafaţă sub cerul luminos.

Primul lucru pe care l-am văzut când mi s-au limpezit ochii a fost tatăl meu, care privea de la babordul *Ciocârliei*, sprijinit cu coatele de balustradă. Avea unul dintre zâmbetele lui rare. Un zâmbet care îi făcea ochii să scânteieze ca o scăpărare de cremene.

Mama m-a purtat prin apă, ridicându-mă până la prima treaptă a scării, şi eu m-am căţărat, tremurând de frig. Saint mă aştepta în capăt şi m-a luat pe sus îndată ce am urcat peste margine. Apoi a traversat puntea cu mine în braţe, pe când apa mării picura din mâinile şi părul meu.

Am intrat în cabina timonierului şi Saint a tras cuvertura de pe pat, învelindu-mă în mirosul de lumânărică şi mirodenii. Mama a intrat pe uşă după o clipă şi l-am urmărit pe tata în timp ce umplea unul dintre paharele lui verzi-smarald cu rachiu.

L-a aşezat în mijlocul biroului şi l-am ridicat, întorcând sticla astfel încât lumina soarelui să se frângă şi să sclipească pe faţetele ei.

Saint a aşteptat, cu un colţ al mustăţii ridicat în zâmbet, până când am dus paharul la buze şi am băut rachiul dintr-o înghiţitură. În gât mi-a înflorit o arsură, care a năvălit apoi în stomac, şi am şuierat, chinuindu-mă să respir.

Mama s-a uitat atunci la mine şi în ochi avea ceva ce nu mai văzusem. Un fel de reverenţă. Ca şi când tocmai s-ar fi întâmplat ceva atât minunat, cât şi tulburător. A clipit, trăgându-mă între ea şi Saint, şi eu m-am cuibărit, iar căldura lor m-a făcut imediat să mă simt din nou ca o copilă.

Dar acum nu mai eram pe *Ciocârlie.*

Capitolul 1

Un scripete s-a lovit de punte, pocnetul m-a făcut să clipesc şi brusc lumea spoită în alb a reapărut în jurul meu. Paşi pe lemn. Umbre pe puntea superioară. Plesnitul velelor unduitoare de pe arborele mare.

Durerea mi-a explodat în cap când am mijit ochii în lumina orbitoare a soarelui şi am numărat. Echipajul de pe *Luna* avea pe puţin douăzeci de oameni, probabil şi mai mulţi dacă îi puneam la socoteală pe vagabonzii din Waterside aflaţi la bord. Trebuie să mai fi fost vreo doi marinari sub punte sau ascunşi în cabina timonierului. Nu-l mai văzusem pe Zola de când mă trezisem pe corabia lui şi orele treceau încet, iar soarele cobora pe cerul vestic cu o lentoare chinuitoare.

O uşă s-a trântit pe coridor şi am strâns din dinţi, simţind că mi se redeşteaptă durerea din maxilar. Clove a traversat puntea cu paşi greoi, îndreptându-se spre timonă. Mâinile lui aspre au găsit mânerele, cu privirea aţintită la orizontul strălucitor.

Nu-l mai văzusem pe navigatorul tatălui meu din ziua aceea din urmă cu patru ani, pe Jeval, când el şi Saint au împins barca în apă şi m-au abandonat pe plajă. Dar i-am recunoscut chipul. L-aş fi recunoscut oriunde, pentru că apărea aproape în toate amintirile mele. În cele legate de *Ciocârlie.* De părinţii mei. Apărea peste tot, până şi în cele mai vechi şi mai sfărâmate frânturi ale trecutului.

Clove nici nu se uitase la mine de când l-am văzut, dar, după cum ţinea bărbia sus şi tot plimba privirea pe deasupra capului meu, am înţeles că ştia precis cine sunt.

Pe lângă părinţi, numai el îmi fusese ca o rudă şi, în noaptea în care *Ciocârlia* s-a scufundat în Laţul Uraganului, mi-a salvat viaţa. În acelaşi timp, nu a privit în urmă când, împreună cu tatăl meu, a părăsit ţărmul insulei Jeval. Şi nici nu s-a întors după mine. Când l-am găsit pe Saint la Ceros şi mi-a spus că Clove *nu mai era,* mi-am închipuit că nu mai rămăsese din el decât o grămadă de oase adunate în mâlul de pe fundul Strâmtorilor. Dar uite-l aici, navigator pe *Luna.*

Simţea că mă uit la el şi poate că şi în gândul lui învia aceeaşi amintire, pe care o îngropase cu grijă. Aceasta îi înţepenea şira spinării şi îi subţia discret chipul impasibil. Dar refuza să se uite la mine şi nu ştiam dacă asta însemna că rămăsese acelaşi Clove pe care-l ştiam sau devenise altceva. Viaţa mea ar fi putut depinde de diferenţa dintre cele două posibilităţi.

Două ghete s-au oprit înaintea arborelui şi am ridicat privirea la chipul unei femei pe care o văzusem de dimineaţă. Cu părul de culoarea fânului, tăiat scurt, care-i flutura peste frunte, a aşezat o găleată cu apă lângă mine şi a scos cuţitul de la curea.

S-a ghemuit şi s-a întins după mâinile mele, cu tăişul sclipind în lumina soarelui. M-am ferit de ea, dar a tras de funii, potrivind cuţitul de fier rece pe pielea iritată de la încheietură. Îmi tăia legăturile.

Am încremenit, privind în jur, pe punte, şi, cu mintea vuind, mi-am adunat încet picioarele sub mine. Încă o smucitură de cuţit şi aveam mâinile libere. Le-am întins în faţă, cu degete tremurătoare. Imediat ce femeia a plecat ochii, am inspirat scurt şi am ţâşnit înainte. A făcut ochii mari când am sărit la ea, izbindu-se de punte cu putere şi lovindu-se cu capul de lemn. Am ţintuit-o de colacul de frânghii rezemat de tribord şi am întins mâna după cuţit.

O voce adâncă a răsunat în spatele meu şi sunete de paşi s-au repezit la noi.

— Staţi! Lăsaţi-o să-şi verse nervii.

Echipajul a înlemnit şi, în secunda în care am privit peste umăr, femeia s-a rostogolit de sub mine şi m-a lovit cu călcâiul ghetei în coastă. Am urlat şi am sărit la ea, apucând-o de încheietura mâinii. A încercat să mă lovească cu piciorul, dar i-am izbit mâna de vinciul de fier care ţinea ancora. Am simţit cum i se zdrobesc oasele mici de sub piele şi i-am izbit mâna încă o dată, cu şi mai multă putere, iar cuţitul i-a alunecat dintre degete.

M-am urcat peste ea şi l-am luat de jos, întorcându-mă şi rezemându-mă cu spatele de balustradă. Am întins în faţă cuţitul care îmi tremura în mână. Peste tot, în jur, era numai apă. Nici urmă de uscat, oriunde aş fi privit. Am simţit deodată că pieptul mi se surpă şi că inima mi se scufundă.

— Ai terminat?

Vocea a răsunat din nou şi toate privirile s-au întors spre coridor. Timonierul corabiei *Luna* stătea cu mâinile în buzunare şi nu părea câtuşi de puţin deranjat văzându-mă aplecată peste un membru al echipajului său, cu un cuţit în mână.

Zola a păşit printre ceilalţi cu acelaşi umor care-i lucise în ochi la cârciuma din Ceros. Pe chipul lui radia un rânjet batjocoritor.

— Ţi-am spus să o cureţi, Calla.

A coborât privirea la femeia de la picioarele mele.

Aceasta se holba furioasă la mine, sub privirile echipajului. Ţinea mâna ruptă la piept şi deja începuse să i se umfle.

Zola a făcut patru paşi lenţi înainte să-şi scoată o mână din buzunar. Mi-a întins-o, făcând semn din bărbie spre cuţit. Văzând că nu fac nicio mişcare, a zâmbit şi mai larg. Pe corabie s-a lăsat o tăcere rece preţ de o clipă, după care cealaltă mână a lui a ţâşnit şi m-a apucat de gât. A încleştat degetele şi m-a izbit de balustradă, strângând până când n-am mai putut respira.

S-a aplecat în faţă cu greutatea trupului, până când am ajuns să atârn peste marginea corabiei, cu vârfurile ghetelor înălţate de pe punte. M-am uitat la chipurile din spatele lui, căutând părul blond şi zbârlit al lui Clove, dar nu era aici. Când am fost aproape să cad pe spate, am dat drumul cuţitului şi acesta s-a izbit de punte cu un pocnet ascuţit, alunecând pe lemn, departe de mâinile mele.

Calla l-a ridicat, vârându-l înapoi la curea, şi mâna lui Zola m-a eliberat pe loc. Am căzut, chircindu-mă pe frânghii şi hârâind sufocată.

— Curăţ-o! a repetat el.

Zola m-a privit încă o clipă şi apoi s-a răsucit pe călcâie. A pornit printre oameni cu paşi mari, spre timonă, unde Clove stătea aplecat asupra roţii cu aceeaşi expresie indiferentă pe chip.

Calla m-a ridicat de braţ cu mâna ei nevătămată şi m-a îmbrâncit înapoi spre proră, unde găleata cu apă încă ne aştepta lângă arborele trinchet. A scos o cârpă de la curea, de la spate, şi echipajul şi-a văzut de muncă în continuare.

— Dă-le jos! s-a răstit, uitându-se la hainele mele. Acum!

Ochii mi-au fugit la marinarii care munceau în spatele ei, după care m-am întors spre proră şi mi-am tras cămaşa peste cap. Calla s-a ghemuit lângă mine şi a frecat cârpa de o bucată de săpun, înmuind-o în găleată până când a făcut spumă. Mi-a întins nervoasă cârpa

şi eu am luat-o, săpunindu-mi braţele şi ignorând privirile echipajului. Sângele uscat a colorat apa în roz şi mi s-a prelins pe piele, picurând la picioarele mele, pe punte.

Faptul că îmi simţeam propria piele mi l-a înviat în gând pe West în cabina lui, căldura lui apăsând-o pe a mea. Am simţit iar usturimea lacrimilor în dosul ochilor şi le-am înăbuşit, încercând să alung imaginea asta înainte ca ea să mă înece. Mirosul dimineţii, când m-am trezit în patul lui. Chipul lui în lumina cenuşie şi respiraţia lui asupra mea.

Am dus mâna la scobitura gâtului, amintindu-mi de inelul pe care-l cumpărasem la prăvălie. Inelul lui.

Dispăruse.

West se trezise singur în cabină. Probabil că aşteptase la proră, privind portul, şi, văzând că nu vin, poate că intrase în Dern în căutarea mea.

Nu ştiam dacă mă văzuse cineva când am fost târâtă pe *Luna.* Cine a văzut probabil că n-a spus nimănui. West putea la fel de bine să creadă că mă răzgândisem. Că plătisem vreun comerciant de pe chei să mă ducă înapoi la Ceros. Dar atunci aş fi luat banii din cală, m-am gândit eu, încercând să iau în calcul toate posibilităţile, mai puţin cea pe care voiam s-o cred.

Că West mă va căuta. Că va veni după mine.

Dar asta ar fi fost şi mai cumplit. Văzusem latura neştiută a timonierului corabiei *Marigold* şi era într-adevăr întunecată. Era numai fum şi văpăi.

Nu e aşa cum îl crezi tu.

Cuvintele pe care mi le spusese Saint în cârciumă de dimineaţă au răsunat înăuntrul meu.

Poate că West şi echipajul de pe *Marigold* aveau să rupă legăturile atât cu Saint, cât şi cu mine. Să-şi caute drumul singuri. Poate că într-adevăr *nu* îl cunoşteam bine pe West. Nu cu adevărat.

Dar îl cunoşteam bine pe tatăl meu. Şi îi ştiam jocurile.

M-am frecat cu mai multă putere şi apa sărată mi-a usturat pielea. Când am terminat, Calla mă aştepta cu o pereche nouă de pantaloni. I-am îmbrăcat, legând şnurul de la brâu ca să nu-mi alunece de pe şolduri, şi ea mi-a întins o cămaşă curată.

M-a inspectat în timp ce-mi înnodam părul şi, mulţumită, a pornit spre coridorul de sub puntea superioară. Nu a aşteptat să o urmez, trecând pe lângă Clove spre cabina timonierului. Dar m-am poticnit când am păşit în umbra lui şi am ridicat ochii, privindu-l pe sub gene. Ultimele mele îndoieli că ar fi fost el au dispărut când i-am cercetat faţa înăsprită de soare. Pe limbă îmi ardea furtuna tuturor cuvintelor pe care voiam să i le spun şi am înghiţit în sec, înăbuşind imboldul disperat de a ţipa.

Clove a strâns buzele sub mustaţă şi a deschis jurnalul de pe masa alăturată, plimbând degetul bătucit pe pagina lui. Poate că şi el era la fel de surprins să mă vadă. Poate că amândoi fusesem târâţi în războiul lui Zola împotriva lui West. Ceea ce nu înţelegeam era ce căuta aici, în echipajul persoanei pe care tatăl meu o ura mai mult decât orice.

A terminat de scris şi a închis cartea, îndreptându-şi din nou privirea spre orizont şi învârtind puţin de timonă. Ori îi era ruşine să se uite la mine, ori se temea că va observa cineva. Nu ştiam care variantă ar fi fost mai dureroasă. Acel Clove pe care-l ştiam i-ar fi tăiat beregata lui Zola pentru că-şi pusese mâinile pe mine.

— Haide, dragorule! a strigat Calla de pe coridor, ţinând deschisă o uşă cu mâna.

Am întors privirea spre Clove preţ de încă o răsuflare şi apoi am urmat-o pe Calla, lăsându-l în urmă în lumina soarelui. Am păşit în întunericul răcoros, călcând cu ghetele pe scândurile de lemn în ritm egal, în ciuda tremurului care îmi intrase în membre.

În spatele meu, marea se întindea într-un albastru nemărginit. Singura cale de a scăpa de pe corabia asta era să aflu ce voia Zola, dar nu aveam nicio carte de jucat. Nicio corabie scufundată şi plină de pietre preţioase cu care să negociez, niciun ban sau vreun secret cu care să-mi răscumpăr libertatea din situaţia în care ajunsesem. Şi, chiar dacă *Marigold* venea după mine, eram singură. Greutatea acestui gând s-a afundat în adâncul fiinţei mele şi numai furia m-a împiedicat să dispar din cauza lui. Am lăsat-o să crească, să-mi umple pieptul, şi am privit o ultimă dată în urmă, spre Clove.

Nu avea importanţă cum ajunsese pe *Luna*. În inima lui Saint nu exista iertare pentru o asemenea trădare. Nici în a mea nu găseam. Niciodată nu-l mai simţisem în inimă pe tatăl meu atât de mult ca în clipa aceea şi, în loc să mă sperie, mi-a inundat trupul cu un sentiment liniştitor de putere. Curentul acestei puteri mi-a ancorat picioarele şi atunci mi-am adus aminte.

Nu eram un dragor jevalez de rând şi niciun pion în conflictul dintre Zola şi West. Eram fata lui Saint. Şi, până să plec de pe *Luna,* toţi nemernicii din echipajul ăsta aveau s-o ştie.

Capitolul 2

Uşa spre cabina timonierului era de un lemn cenuşiu şi pe ea era gravată stema corabiei *Luna.* O semilună între trei fire răsucite de secară. Calla a împins în uşă şi mirosul îmbâcsit de hârtie veche şi ulei de lampă m-a înconjurat când am intrat după ea.

Lumina prăfuită acoperea camera ca un văl, lăsând colţurile ascunse în umbre de cerneală. Culoarea inegală a baiţului de pe pereţi trăda vechimea corabiei. Era bătrână şi frumoasă, calitatea construcţiei evidentă în toate detaliile cabinei.

Spaţiul aproape gol era ocupat doar de scaune acoperite cu pânză de satin adunate în jurul unei mese lungi, în capul căreia stătea Zola.

Platouri de argint cu mâncare şi sfeşnice aurite erau înşiruite ordonat în mijloc, de-a lungul mesei. Lumina dansa pe pulpele de fazan lucitoare şi anghinarele coapte, cu coaja înnegrită, care erau îngrămădite la întâmplare, formând un ospăţ îmbelşugat.

Fără să ridice privirea, Zola a luat o bucată de brânză dintr-un vas şi a aşezat-o pe marginea farfuriei sale. Am urmărit lumina pâlpâitoare până la un candelabru ruginit care era atârnat deasupra lui. Se legăna în cârligul lui peste capul lui Zola, scârţâind uşor, cu multe piese de cristal lipsă. Toată scena asta era o încercare jalnică de a simula maiestatea, dar Zola nu părea stânjenit. Asta se datora sângelui său de om al Strâmtorilor, mândriei lui atât de grosolane, încât ar fi preferat să se înece cu ea decât să recunoască mascarada asta.

— Nu cred că am apucat să-ţi urez bun venit pe *Luna,* Fable.

Zola s-a uitat la mine, strângând sever din buze.

Pielea încă mă ustura de când mă strânsese de gât, cu numai câteva minute în urmă.

— Ia loc.

A luat cuţitul şi furculiţa sidefate de pe masă şi a tăiat friptura de fazan cu atenţie.

— Şi te rog să te serveşti. Trebuie să-ţi fie foame.

Vântul a năvălit printre obloanele deschise, agăţând hărţile aşternute pe birou. Marginile lor roase au fluturat, prinzând viaţă. Am privit în jur, prin cabină, căutând vreun indiciu care să-mi dezvăluie ce planuri avea. Arăta la fel ca toate cabinele de timonier pe care le mai văzusem. Şi Zola nu dădea nimic de gol, privindu-mă atent pe deasupra sfeşnicelor.

Am tras cu brutalitate scaunul din celălalt capăt al mesei, lăsând picioarele să hârşâie pe podea, şi m-am aşezat. Zola a părut satisfăcut, întorcându-şi atenţia la farfurie, iar eu mi-am ferit ochii când zeama fazanului a început să bălţească în mijlocul farfuriei. Mirosul sărat al mâncării mă ameţea, dar nu se compara cu foamea care avea să mi se înfigă în stomac după câteva zile.

A băgat furculiţa într-o bucată de carne şi a ridicat-o, aruncând o privire Callei şi indicându-i să plece. Aceasta a încuviinţat din cap şi a ieşit din cabină, închizând uşa în urma ei.

— Ai înţeles, bănuiesc, că suntem prea departe de uscat ca să-ţi încerci norocul în apă.

A băgat în gură bucata de fazan şi a mestecat-o.

Nu ştiam cu certitudine decât că înaintam spre sud-vest. Însă nu reuşeam să pricep unde mergem. Dern era ultimul port din sudul Strâmtorilor.

— Unde mergem?

Am vorbit pe un ton egal, cu spatele drept.

— Spre Marea Nenumită.

A răspuns prea uşor, ca şi când nu l-ar fi costat nimic, fapt ce m-a pus pe ghimpi într-o clipă. Dar n-am reuşit să-mi ascund uimirea şi Zola a părut încântat, luând o bucată de brânză şi învârtind furculiţa între degete.

— Nu poţi să mergi în Marea Nenumită, am spus eu, aşezând coatele pe masă şi aplecându-mă înainte.

Zola a ridicat o sprânceană şi, după ce a mestecat pe îndelete, a spus:

— Deci oamenii încă spun povestea aia?

Am sesizat că nu m-a contrazis. Zola încă era căutat în apele alea şi, dacă era să ghicesc, nu avea licenţă să facă negoţ în porturile din afara Strâmtorilor.

— La ce te gândeşti?

A rânjit. O spusese de parcă chiar voia să ştie.

— Încerc să înţeleg cum de cearta asta dintre tine şi West e mai importantă decât propriul tău gât.

Umerii i-au tremurat, a aplecat capul şi, chiar când mi-am zis că se îneca cu bucata de brânză pe care o băgase în gură, mi-am dat seama că râdea. Isteric.

A lovit cu o palmă în masă şi s-a lăsat pe spate în scaun, mijind ochii ca două fante.

— Vai, Fable, nu se poate să fii atât de proastă! N-are nicio legătură cu West. Şi nici cu nemernicul ăla pentru care lucrează din umbră.

A lăsat cuţitul, care s-a ciocnit de farfurie, zăngănind şi făcându-mă să tresar.

Aşadar, chiar ştia că West lucra pentru Saint. Poate că tocmai de acolo pornise conflictul.

— Exact. Ştiu ce e corabia *Marigold.* Nu sunt prost.

S-a sprijinit de braţele scaunului.

Am încremenit, pentru că atitudinea lui relaxată îmi dădea senzaţia că mă păştea un pericol mai mare, pe care nu-l vedeam. Era prea calm. Prea liniştit.

— E vorba de *tine.*

Nervii mi-au scânteiat sub piele.

— Asta ce vrea să însemne?

— Ştiu cine eşti, Fable.

Abia am auzit cuvintele. Erau doar un ecou în oceanul de panică ce se zvârcolea în stomacul meu. Mi s-a oprit respiraţia şi între coastele mele parcă se răsucea o frânghie. Avea dreptate. Chiar *fusesem* proastă. Zola ştia că sunt fata lui Saint pentru că navigatorul lui era una dintre cele trei persoane din Strâmtori care ştiau. Nu se putea să fie o coincidenţă.

Dacă era adevărat, atunci Clove nu-l trădase doar pe Saint. O trădase şi pe mama mea. Şi de asta nu-l crezusem capabil pe Clove niciodată.

— Chiar îi semeni leit. Lui Isolde.

Auzind familiaritatea cu care vorbea despre mama mea, am simţit o acreală în stomac. Nu-mi venise să cred când tatăl meu îmi spusese că Isolde muncise în echipajul de pe *Luna* înainte s-o primească Saint. Ea nu mi-a spus nimic despre vremurile acelea, ca şi când n-ar fi existat perioada dintre momentul în care a plecat din Bastian şi cel în care s-a alăturat echipajului de pe *Ciocârlie.*

Chiar şi în vremea aceea, Zola şi tatăl meu erau duşmani. Războiul dintre comercianţi era nesfârşit, dar Zola în sfârşit descoperise o armă cu care ar fi putut înclina balanţa în favoarea lui.

— Cum ai aflat? am întrebat eu, privindu-l atent.

— Te prefaci că nu-l cunoşti pe navigatorul meu?

Mi-a întors privirea rece.

— Saint a rupt multe legături, Fable. Dorinţa de răzbunare e un imbold puternic.

Am inspirat lent, umplându-mi pieptul îndurerat cu aerul umed. O mică parte din mine ar fi vrut să nege. O mică parte din mintea mea sperase că nu aflase de la Clove.

— Dacă ştii cine sunt, atunci ştii că Saint o să te omoare când află, am spus eu, dorind din tot sufletul să fie adevărat.

Zola a ridicat din umeri.

— În curând n-o să mai fie problema mea.

Părea convins.

— Şi acum e momentul să-ţi spun de ce eşti aici. Am nevoie de ajutorul tău cu ceva.

S-a îndreptat de spate şi s-a întins după pâine, rupând o bucată.

L-am urmărit cum a întins un strat gros de unt pe coajă.

— Ajutorul meu?

A încuviinţat din cap.

— Chiar aşa. După aia poţi să te întorci la echipajul ăla prăpădit sau la vreo altă vizuină în care te-ai gândit să te stabileşti la Ceros.

Cel mai mult mă neliniştea faptul că părea sincer. N-am văzut nicio umbră de amăgire în ochii lui când mi-a întâlnit privirea.

M-am întors din nou spre obloanele închise ale ferestrei, printre şipcile cărora străluceau fâşii din marea albastră. Aici era rost de un târg. Avea nevoie de mine.

— Ce vrei să fac?

— Nimic prea dificil pentru tine.

A desprins lent petala unei anghinare şi a început să-i roadă carnea între dinţi.

— Nu mănânci?

L-am fixat cu privirea. Ar fi trebuit să ating pragul morţii cu vârfurile picioarelor ca să accept mâncare sau altceva de la oricine de pe corabia asta.

— Mereu le dai mâncare prizonierilor la masa ta?

— Nu eşti prizonieră, Fable. Ţi-am spus. Pur şi simplu am nevoie de ajutorul tău.

— M-ai răpit şi m-ai legat de arborele corabiei tale.

— M-am gândit să-ţi las focul să se mai stângă înainte să vorbim.

Zâmbetul i-a revenit pe buze şi a clătinat din cap.

— Repet, îi semeni leit.

A râs aspru din nou, apoi a dat paharul de rachiu pe gât şi l-a trântit pe masă.

— Calla!

Sunete de paşi au răsunat dincolo de uşa care s-a deschis din nou. Calla s-a ivit de pe coridor, aşteptând.

— O să te conducă la hamacul tău din cabina echipajului. Dacă îţi trebuie ceva, să-i ceri ei.

— Un hamac?

M-am uitat derutată când la unul, când la celălalt.

— Mâine îţi vei primi sarcinile şi mă aştept de la tine să le îndeplineşti fără crâcnire. Pe corabia asta, cine nu munceşte nu mănâncă. Şi, de regulă, nici nu mai ajunge la mal, a adăugat Zola, strângând încruntat din buze.

Nu-mi dădeam seama dacă privirea lui era nebună sau veselă. Poate că era şi una, şi alta.

— Vreau cuţitul înapoi.

— Nu-ţi trebuie, a spus el cu gura plină. Am ordonat echipajului să te lase în pace. Atât timp cât eşti pe *Luna,* vei fi în siguranţă.

— Îl vreau înapoi, am repetat eu. Cu tot cu inelul pe care l-ai luat.

Zola a părut să se gândească, luând şervetul de olandă de pe masă şi ştergându-şi degetele de grăsime. S-a ridicat de pe scaunul lui cioplit cu modele bogate şi s-a dus la biroul de lângă peretele opus, vârând mâna în sânul cămăşii. După o clipă, la gulerul lui s-a ivit un lanţ de aur şi o cheie neagră, de fier, s-a legănat în aer, aterizând în palma lui. A făcut clic când Zola a potrivit-o în broasca sertarului. Inelul a scânteiat pe şnurul lui când l-a scos dinăuntru şi mi l-a dat.

După aceea a scos cuţitul, pe care l-a întors pe o parte şi pe alta în mână şi mi l-a întins.

— Am mai văzut cuţitul ăsta.

Pentru că era cuţitul lui West. Mi-l dăduse înainte să coborâm de pe *Marigold* la Dern, ca să vindem marfa luată de pe *Ciocârlie.* L-am luat de la Zola şi am plimbat degetul mare pe mânerul lui uzat, simţind cum mi se înfoaie durerea din gât. Prezenţa lui a năvălit ca vântul suflând peste punte: a apărut subit şi la fel de repede a şi dispărut, alunecând peste balustradă şi gonind peste apa mării.

Zola a pus mâna pe clanţa uşii, aşteptând, şi eu am prins cuţitul la curea, ieşind apoi în umbra coridorului.

— Haide! a spus Calla iritată.

A dispărut pe scările care descindeau sub punte şi după o clipă de ezitare, am urmat-o, privind în urmă, spre punte, în căutarea lui Clove. Dar altcineva preluase timona. Clove dispăruse.

Am coborât în burta corabiei călcând pe trepte pârâitoare, şi aerul s-a răcit în lumina slabă a felinarelor înşiruite de-a lungul coridorului. Spre deosebire de *Marigold,* era doar artera principală a unei reţele de coridoare care şerpuiau sub punte spre diverse încăperi şi compartimente ale calei.

M-am oprit brusc când am trecut pe lângă una dintre uşile deschise, unde un bărbat stătea aplecat peste un set de unelte, făcând însemnări într-o carte. Dălţi şi ciocane. M-am încruntat, văzând cum lucea în întuneric oţelul proaspăt forjat. Erau unelte de dragat. Şi, în spatele lui cala era neagră.

Am mijit ochii muşcându-mă de obraz. Corabia *Luna* era construită pentru inventare mari, dar cala îi era goală. Şi trebuie să fi fost descărcată recent. Când o văzusem la Ceros, se cufunda în apă de la greutate. Nu numai că Zola era în drum spre Marea Nenumită, dar se ducea şi cu mâna goală.

Bărbatul a încremenit când a simţit că mă uit la el şi a ridicat privirea, cu ochi ca nişte bucăţi frânte de turmalină neagră. S-a întins spre uşă şi a trântit-o, iar eu am strâns pumnii, cu palmele alunecoase din cauza transpiraţiei. Zola avea dreptate. Habar nu aveam ce urmărea.

Calla a traversat coridorul îngust până-n capăt, unde un culoar fără uşă dădea într-o încăpere întunecoasă. Am intrat şi, din instinct, am dus mâna la cuţit. Hamacuri goale atârnau de grinzi groase deasupra unor haine şi curele agăţate în cârligele de pe pereţi. În colţul încăperii sforăia un bărbat învelit cu o pătură matlasată, cu mâna atârnând în lături.

— Aici stai.

Calla a făcut semn spre hamacul de jos de pe rândul al treilea.

— Asta e cabina echipajului, am spus eu.

Calla m-a fixat cu privirea.

— Nu fac parte din echipaj.

Indignarea din vocea mea a înăsprit cuvintele. Strângeam din dinţi la gândul că o să stau cu echipajul. Locul meu nu era aici. N-avea să fie niciodată.

— Ba faci, dacă aşa spune Zola.

Situaţia părea s-o enerveze.

— A dat ordine stricte să fii lăsată în pace. Dar trebuie să ştii…

A coborât tonul.

— Ştim ce i-aţi făcut lui Crane, nemernicilor. Şi nu uităm.

Nu era un avertisment. Era o ameninţare.

M-am foit pe picioare, strângând pumnul pe mânerul cuţitului. Dacă echipajul ştia că eram pe *Marigold* când West şi ceilalţi îl omorâseră pe Crane, atunci tot ce respira pe corabia asta îmi era duşman.

Calla a lăsat tăcerea încordată să zăbovească între noi şi apoi a dispărut pe coridor prin culoarul deschis. Am privit în jur în camera întunecată, răsuflând întretăiat. Bufniturile de ghete răsunau deasupra şi corabia s-a înclinat uşor când o rafală de vânt a lovit velele, agitând hamacele ca nişte ace de busolă.

Am împreunat braţele pe lângă trup în tăcerea sinistră şi le-am strâns cu putere. M-am aşezat într-un colţ întunecat, între cufere, ca să am o vedere bună a cabinei, ascunsă în umbre. Nu aveam cum să scap de pe corabie până nu acostam într-un port şi nu aveam de unde şti încotro ne îndreptam. Şi nici pentru ce.

Brusc mi-a revenit în minte acea primă zi petrecută pe *Marigold,* când stăteam pe coridor cu mâna pe stema gravată pe uşă. Fusesem o străină pe acea corabie, dar până la urmă îmi găsisem locul acolo. Şi acum toată fiinţa mea tânjea după el. O scânteiere fierbinte mi-a izbucnit sub piele şi în ochi mi s-au adunat lacrimi înţepătoare. Pentru că mă amăgisem. Îmi îngăduisem să cred, chiar şi numai o clipă, că eram în siguranţă. Că îmi găsisem un cămin şi o familie. Şi toate îmi fuseseră smulse dintr-o singură suflare.

Capitolul 3

Razele palide ale lunii au plutit toată noaptea pe podeaua de scânduri, apropiindu-se încet de mine, până când căldura dimineţii s-a revărsat prin puntea aflată deasupra.

Zola trebuie să fi spus adevărul, ordonase echipajului să nu se atingă de mine. Pe timpul nopţii nici nu se uitaseră în direcţia mea, intrând şi ieşind din cabină şi odihnindu-se în ture decalate. La un moment dat, când încă era întuneric, închisesem ochii, cu cuţitul lui West strâns în pumn.

Nişte voci de pe coridor m-au deşteptat din starea de toropeală dintre somn şi veghe. *Luna* încetinea şi m-am încordat, văzând o sticlă albastră rostogolindu-se lângă mine pe podea. Am întins picioarele şi m-am ridicat, simţind încetinirea corabiei.

Deasupra mea tropăiau paşi şi m-am lipit de perete, privind pe culoar în aşteptarea vreunui semn de mişcare. Dar nu se auzea decât vântul care sufla pe coridor.

— Strângeţi velele!

Tunetul vocii lui Clove m-a făcut să tresar.

Mi s-a strâns stomacul, privind umbrele care fugeau peste crăpăturile dintre scânduri. Acostam.

Clove striga ordinele unul după altul şi alte voci îi răspundeau pe rând. Când corabia s-a poticnit din nou, picioarele mi-au alunecat pe lemnul umed şi am întins mâna ca să mă prind de perete.

Ori prinseserăm viteză şi părăsiserăm Strâmtorile într-o singură noapte, ori făceam un popas.

Am ieşit din cabină şi am privit spre scări, sprijinindu-mă cu o mână de perete. Calla nu-mi ceruse să rămân în cabină şi Zola spusese că nu eram prizonieră, dar, plimbându-mă singură pe corabie, simţeam că aştept ca cineva să-mi înfigă cuţitul în spate.

Soarele m-a izbit în faţă când am urcat treptele şi am clipit repede, încercând să-mi adaptez ochii la lumina lui orbitoare. Doi membri ai echipajului s-au căţărat pe arborii uriaşi şi au tras sincronizat de frânghii până când s-au strâns velele.

Am înlemnit când l-am văzut pe Clove la timonă şi m-am ascuns în umbra arborelui. L-am urmărit, scrâşnind din dinţi, şi o furie aprigă mi-a acoperit fiecare centimetru al pielii. Niciodată nu-mi închipuisem o lume în care Clove ar fi putut să-l trădeze pe Saint. Dar cel mai grav era că şi ea avusese încredere în el – mama mea. Îl iubise pe Clove ca pe un frate şi era de necrezut că ar fi putut s-o trădeze pe *ea.* Aşa ceva nu era cu putinţă.

Zola stătea la proră cu braţele încrucişate la piept şi cu gulerul hainei ridicat împotriva vântului. Dar peisajul de dincolo de el a fost cel care mi-a tăiat respiraţia cu totul. M-am repezit la balustrada cea mai apropiată, cu gura căscată.

Jeval.

Insula stătea ca un smarald strălucitor pe albastrul sclipitor al mării. Insulele-barieră ieşeau din apele spumegătoare de dedesubt ca nişte dinţi înnegriţi şi *Luna* a plutit până la ultimul bazin al cheiului rudimentar, în timp ce un colţ de soare se ivea peste culmea din zare, pe care o cunoşteam prea bine.

Ultima dată când văzusem insula, fugeam ca să-mi salvez viaţa. Atunci m-am aruncat la picioarele echipajului de pe *Marigold,* după patru ani în care făcusem scufundări printre

recifele acelea ca să supraviețuiesc. Pe măsură ce pluteam mai aproape, mușchii din trup mi se înfășurau tot mai strâns pe oase.

Când *Luna* s-a apropiat de ieșindul stâncos, un băiat desculț pe care l-am recunoscut a venit alergând pe chei ca să lege parâmele de acostare. Lângă mine, un marinar a trecut peste balustradă, întinzându-se după legăturile care fixau scara de peretele corabiei și trăgând de capetele lor până când nodurile s-au desprins. Scara s-a desfășurat și s-a lovit de peretele de la tribord.

— Ce căutăm aici? am întrebat eu încet.

Bărbatul a ridicat ochii la mine și a înălțat o sprânceană, plimbându-și privirea pe chipul meu. Dar nu mi-a răspuns.

— Ryland! Wick!

De pe puntea superioară au coborât doi membri mai tineri ai echipajului, dintre care unul era înalt și slab, cu o mogâldeață de păr blond. Celălalt era lat în umeri și musculos, cu părul negru ras până la piele.

Marinarul de adineauri a trântit o ladă la picioarele lor și zăngănitul de oțel m-a făcut să tresar. Era plină cu uneltele de dragor pe care le văzusem cu o seară în urmă.

— Sortați-le.

Judecând după curelele legate la brâurile lor, erau dragorii lui Zola. Simțind că-l urmăresc, cel cu părul negru mi-a aruncat o privire arzătoare ca rachiul.

Jeval nu era un port în adevăratul sens al cuvântului. Comercianții nu veneau aici decât ca să descarce surplusuri mici de inventar. Poate o ladă cu ouă proaspete care nu se vânduse în orașele portuare sau câteva găini pe care echipajul nu le mâncase. Și mai era pyre. Dar o piatră precum pyre nu prezenta interes pentru o afacere ca a lui Zola și nu mai văzusem stema lui pe nicio corabie sosită aici.

Dacă opream la Jeval, înseamnă că lui Zola îi trebuia altceva. Ceva ce nu putea obține în Strâmtori.

Am mers de-a lungul balustradei spre proră, pitindu-mă după arborele mic ca să pot privi cheiul, ascunsă de privirile celor care ar fi putut să mă recunoască. Toate celelalte corăbii ancorate în portul ăsta sărăcăcios erau vase mici și, în zare, am văzut bărcuțele pline de oameni care veneau dinspre insulă ca să facă negoț, întinzând dâre albe în apă.

Cu numai câteva săptămâni în urmă aș fi fost printre ei, venind spre insulele-barieră când acosta corabia *Marigold,* ca să dau la schimb pyre pentru bani. În diminețile acelea mă trezeam cu o greutate în stomac și vocea cea mai subțire din subconștient se temea că nu-l voi vedea pe West după risipirea ceții. Dar când mă urcam pe culmea care se înălța deasupra mării, velele de pe *Marigold* erau aici. Mereu le găseam aici.

Zola a ridicat mâna și l-a lovit pe spate pe Clove, după care s-a dus la scară și a coborât. Jeval nu avea comandant de port, dar dacă-ți trebuia ceva, puteai să vorbești cu Soren, care aștepta deja în capătul cheiului. Se uita la *Luna,* cu soarele oglindit în ochelarii lui încețoșați, și, preț de o clipă, mi s-a părut că privirea lui se oprește asupra mea.

Mă acuzase de mai multe ori că furasem de pe chei și mă silise până și să plătesc cu peștii prinși într-o săptămână o datorie cu care n-aveam nicio legătură. Dar privirea lui a alunecat mai departe pe corabie, slăbindu-mă tot atât de repede cum mă găsise, și mi-am amintit că nu mai eram fata care sărise la scara corabiei *Marigold.* Cea care cerșise și agonisise ca să supraviețuiască pe Jeval și să poată porni în căutarea bărbatului care n-o dorea. Acum eram fata care-și găsise propriul drum. Și aveam și eu ce pierde.

Privirea mi-a fugit la Zola când ghetele lui au aterizat pe chei. Soren a venit agale la scară şi a ridicat urechea lui bună când Zola a început să-i vorbească. A ridicat o sprânceană stufoasă peste marginea ochelarilor şi a dat din cap.

Cala era goală, aşa că Zola nu putea să plătească decât cu bani. Dar pe insula asta nu era nimic de cumpărat în afară de peşte, frânghie şi pyre. Nimic ce merita vândut în Marea Nenumită.

Soren l-a lăsat pe Zola la marginea podeţului şi a dispărut în mulţimea de oameni îngrămădiţi pe scândurile şubrede de lemn. A dat din coate până în celălalt capăt, unde bărcile venite de pe plajă încetineau şi debarcau dragorii desculţi veniţi pentru negoţ.

Am urmărit cum Soren se strecura prin mulţime până când a dispărut în spatele unei corăbii.

În jurul meu, toţi îşi vedeau de treabă şi, din câte vedeam, niciun membru al echipajului nu era surprins că opriserăm la insula dragorilor. Am ridicat privirea la arborele principal şi la punţile superioare, unde marinarii întindeau velele de furtună. Nu pe cele folosite în Strâmtori. Velele astea erau croite pentru vijeliile monstruoase care bântuiau Marea Nenumită.

În spatele meu, apa de un albastru infinit se întindea tocmai până la Dern. Ştiam să supravieţuiesc pe Jeval. Dacă aş fi fugit de pe *Luna,* dacă aş fi găsit o cale să… gândurile îmi zburau în toate părţile… Dacă *Marigold* mă căuta, probabil că urmărea drumul lui Zola înapoi spre Sowan. În cele din urmă, corabia ar fi ajuns la Jeval.

Dar o parte din mine încă se întreba dacă nu cumva *Marigold* nu plănuia să-şi drămuiască pierderile. Membrii echipajului aveau marfa de pe *Ciocârlie.* Puteau să-şi cumpere libertatea de sub Saint şi să-şi înceapă propria afacere de comerţ. O şoaptă şi mai subţire a răsunat în străfundul minţii mele.

Poate că nici nu mă căutau.

Am strâns din dinţi, holbându-mă la vârfurile ghetelor. Jurasem să nu mă mai întorc la Jeval, dar poate că acum era singura mea şansă de a rămâne în Strâmtori. Am strâns mâinile pe balustradă şi m-am aplecat, privind apa de dedesubt. Sărind, aş fi putut să ocolesc insulele-barieră mai repede decât oricine de pe corabia asta. Aş fi putut să mă ascund în pâlcul de alge din golf. În cele din urmă, ar fi renunţat să mă caute.

Simţind că-mi furnică pielea sub atingerea unei priviri, m-am uitat peste umăr. Clove stătea de cealaltă parte a timonei şi se uita la mine de parcă ar fi ştiut exact ce gândeam. Era prima dată când îmi întâlnea privirea şi ochii lui mă fixau fără nicio ezitare. Expresia lui furtunoasă era precum curentul apelor adânci de sub noi.

Degetele mi-au alunecat de pe balustradă şi m-am rezemat de ea, susţinându-i privirea cu aceeaşi hotărâre. Îmbătrânise. Avea fire argintii în barba blondă şi, sub tatuajele care-i acopereau braţele, pielea îşi mai pierduse din culoarea caldă şi aurie. Dar tot Clove era. Acelaşi care pe *Ciocârlie* îmi îngâna cântece vechi de cârciumă până când adormeam. Care mă învăţase să fur din buzunare când acostam în port şi-mi cumpăra portocale roşii pe cheiurile din Dern.

Iarăşi, parcă mi-a citit gândurile şi bărbia i-a tremurat.

M-am bucurat. În clipa aceea, am simţit că nu mai urâsem pe nimeni atât de mult cum îl uram pe Clove. Niciodată nu mai dorisem moartea cuiva cu atâta stăruinţă. Muşchii umerilor i s-au încordat când mi-au trecut prin minte cuvintele astea şi mi l-am imaginat în

lada pe care West o aruncase în marea neagră. Mi-am imaginat urletul lui răcnit. Încordarea din colţul gurii mi-a umplut ochii de lacrimi şi buza crăpată a început să mă usture.

Ochii lui neînsufleţiţi i-au privit pe ai mei încă un moment şi apoi Clove s-a întors la treabă, dispărând sub arcul care ducea la cabina timonierului.

Usturimea din spatele ochilor era pe potriva furiei care încă îmi clocotea în piept. Dacă Clove se întorsese împotriva lui Saint, atunci probabil că Zola avea dreptate. Clove căuta să se răzbune şi pentru asta se folosea de mine.

Dedesubt s-au auzit nişte strigăte şi mi-am îndreptat privirea spre chei, unde Soren se întorsese cu un sul de pergament. L-a desfăşurat sub ochii lui Zola şi acesta l-a citit cu atenţie. După aceea a luat pana din mâna lui Soren şi a semnat. Un băieţel a turnat ceară pe colţul pergamentului şi Zola a ştanţat-o cu inelul lui de comerciant, înainte să se răcească. Încheia un acord.

Într-o clipă, un şir de dragori s-au aliniat umăr la umăr în spatele lor. M-am încruntat, urmărind cum Zola se plimbă încet de-a lungul şirului, inspectând fiecare om. S-a oprit când a observat că un tânăr îşi ascundea mâna la spate. Zola a întins braţul pe lângă el şi i-a tras-o la vedere, descoperind că degetele de la mâna lui dreaptă erau învelite în bandaje.

Zola i-a lăsat mâna, făcându-i semn să plece, şi în locul lui a venit alt dragor care aştepta la marginea cheiului.

Abia atunci am înţeles ce făcea. Nu opriserăm la Jeval pentru provizii sau negoţ. Zola nu venise ca să cumpere pyre. Venise după dragori.

— Pregătiţi-vă de plecare! a strigat Clove.

Un marinar mi-a făcut vânt de lângă balustradă.

— La o parte! a mârâit el.

M-am strecurat pe lângă el, încercând să privesc. Dar echipajul deja ridica ancora. Calla a urcat treptele spre puntea superioară şi m-am luat după ea, privind peste un teanc de lăzi şi văzând cum Zola urcă înapoi la bord.

Dragorii de pe chei s-au revărsat pe punte în urma lui, echipajul de pe *Luna* şi-a oprit lucrul şi toate privirile s-au întors spre creaturile cu piele aurie care încălecau balustrada.

Pentru asta avea nevoie de mine Zola. Pentru scufundări. Dar avea deja doi dragori în echipaj, şi cu mine trei. Pe *Luna* urcaseră cel puţin opt dragori şi alţii încă se căţărau pe scară.

În zare, suprafaţa apei s-a învolburat, răscolind valuri sub rafala unui vânt rece care mătura marea dinspre nord. Mi-a stârnit fiori pe şina spinării şi, întorcând ochii înapoi la punte, am văzut că parâmele de acostare erau urcate la bord. Pe navă au apărut ultimii dragori şi am încremenit când soarele a luminat un chip cunoscut. Un chip de care mă temusem aproape în fiecare zi petrecută pe Jeval.

Koy şi-a ocupat locul în rândul dragorilor, mai înalt cu un cap decât toţi ceilalţi. Şi când s-a întors spre mine, în privirea lui holbată am văzut aceeaşi expresie de recunoaştere pe care ştiam că o aveam şi eu.

Am exclamat răguşită, răsuflând mocnit:

— Rahat.

Capitolul 4

M-am uitat la el.

Koy se rezema de lăzile legate de-a lungul pupei, cu ochii la velele întinse de deasupra. *Luna* deja se depărta de insulele-barieră şi Jeval era tot mai mică în urma noastră. Nu ştiam încotro ne îndreptam, dar Zola nu pierdea nicio clipă.

Koy nu se uita la mine, dar ştiam că-mi simte privirea. Şi asta şi voiam.

Ultima dată când îl văzusem pe Koy gonea pe chei, în întuneric, urlându-mi numele. Încă îmi aminteam limpede cum arătase sub suprafaţa apei, cu sângele alunecând în fire unduitoare. Nu ştiu ce mă îndemnase să sar în apă după el. Îmi pusesem întrebarea asta de o sută de ori şi nu găsisem niciun răspuns logic. În locul meu, Koy n-ar fi ezitat să mă lase să mor înecată.

Dar, chiar dacă îl urâsem, înţelesesem ceva despre Koy încă de la început. Era dispus să facă orice pentru a-şi atinge scopurile. Indiferent de circumstanţe, cu orice preţ. Şi în noaptea aceea în care am urcat întâia oară pe puntea corabiei *Marigold,* îmi făcuse o promisiune. Că, dacă m-aş fi întors vreodată pe Jeval, m-ar fi legat de recif şi ar fi lăsat creaturile din adâncul apei să-mi cureţe oasele.

Am plimbat privirea pe trupul lui, măsurându-i înălţimea şi greutatea. Avea avantaje asupra mea în toate privinţele, dar n-aveam de gând să-i întorc spatele şi să-i dau ocazia să se ţină de promisiune.

L-am urmărit fără să clipesc, până când Clove a urcat scările cu paşi grei, trecându-şi mâinile prin părul său creţ şi îndepărtându-l de pe faţă. Mânecile cămăşii îi erau suflecate până la coate şi mişcarea asta familiară a reaprins durerea din pieptul meu.

— Dragori! a strigat el.

Jevalezii s-au aliniat de-a lungul tribordului, unde aşteptau dragorii din echipajul lui Zola, Ryland şi Wick. Ţineau în mâini lăzile cu unelte şi expresiile lor arătau că nu le convenea ce urma să se întâmple.

Koy şi-a urcat pe umăr propria curea, ocupându-şi locul pe punte lângă Clove. Tipic pentru Koy, să-l găsească pe cel mai înspăimântător nemernic de pe corabie şi să-i arate limpede că nu se temea de el. Dar, ridicând ochii la faţa lui Clove, am văzut că el se uita la mine.

Sticlirea metalică din privirea lui era neînduplecată, răscolindu-mi măruntaiele şi dându-mi o senzaţie de cădere.

— *Toţi* dragorii, a mârâit el.

Mi-am supt buza de jos şi am muşcat-o ca să nu-mi tremure. Prin acea singură privire, anii s-au dat înapoi şi brusc am simţit că eram aceeaşi fetiţă pe care o certase pe *Ciocârlie* pentru că legase greşit un nod. Mi-am încordat chipul şi am făcut un singur pas în faţă, ajungând la câţiva paşi de capătul şirului.

— Cât timp veţi sta pe corabia asta, vă veţi supune! a strigat el impunător. Veţi face ce vi se cere. Nu veţi ţine nimic în buzunare.

S-a oprit o clipă, privindu-l pe fiecare jevalez în tăcere, după care a continuat. Îl văzusem pe Clove ţinând zeci de discursuri exact ca ăsta pe corabia tatei. Şi el mi s-a părut dureros de familiar.

— Cât timp lucraţi pe *Luna,* veţi primi zilnic două raţii de mâncare şi trebuie să păstraţi curăţenia în cabine.

Probabil că repeta condiţiile înşirate pe pergamentul din mâna sa – cel pe care Zola îl semnase cu comandantul portului – şi nu s-ar fi putut spune că nu era o ofertă generoasă. Două raţii pe zi însemna un trai decadent pentru oricare dintre jevalezii de pe corabie, cu excepţia mea, şi probabil că aveau să se întoarcă acasă cu mai mulţi bani decât ar fi fost în stare să câştige majoritatea dintre ei în câteva luni.

— Primul dintre voi care încalcă regulile astea o să se întoarcă pe Jeval *înot*. Întrebări?

— Stăm împreună.

Koy a vorbit primul, punând şi el condiţii. Se referea la locurile lor de cazare şi bănuiam că aşa căuta să se asigure că nu aveau să fie atacaţi de echipajul corabiei Luna. Fiecare dragor avea grijă de pielea lui pe Jeval, dar aici era altă poveste. Pe corabia asta erau în siguranţă împreună.

— Bine.

Clove le-a făcut semn lui Ryland şi Wick, care arătau de parcă erau gata să scoată cuţitele. Au păşit în faţă şi au aşezat câte o ladă înaintea şirului de dragori.

— Luaţi ce vă trebuie pentru două zile de scufundări. Consideraţi-le parte din plata voastră.

Dragorii s-au năpustit înainte ca Clove să termine de vorbit, ghemuindu-se în jurul lăzilor, alegând ciocane ascuţite şi pipăindu-le tăişurile cu degetele lor bătucite. Au scotocit în grămezi după dălţi şi lupe pe care să le adauge la curele, iar Ryland şi Wick îi urmăreau scârbiţi de căutările lor grosolane.

Nu numai eu am observat. Koy se ţinea deoparte de ceilalţi şi nu-şi lua ochii de la dragorii lui Zola. Când privirile li s-au întâlnit, puntea a fost inundată de o încordare tăcută şi palpabilă. În clipa aceea m-am simţit puţin mai invizibilă, cu gândul că poate prezenţa dragorilor jevalezi era un lucru bun. Distrăgeau atenţia echipajului de la mine, chiar şi puţin.

— Fable.

Am încremenit, auzindu-mi numele pronunţat de vocea lui Clove.

A făcut trei paşi lenţi spre mine şi m-am dat în spate, ducând degetele la mânerul cuţitului lui West.

Ghetele lui s-au oprit înaintea alor mele şi am observat expresia relaxată cu care mă privea. Ridurile din jurul ochilor îi erau mai adânci şi genele blonde erau ca nişte fire de aur. Sub ureche avea o cicatrice pe care n-o mai văzusem şi care îi traversa gâtul, dispărând sub cămaşă. Am încercat să nu mă întreb de la cine o primise.

— E nevoie să fim mai atenţi la vreunul dintre ei?

A făcut semn cu bărbia spre dragorii de pe punte.

M-am încruntat la el şi parcă nu-mi venea să cred că-mi vorbeşte. Mai mult, voia informaţii, de parcă am fi fost în aceeaşi tabără.

— Bănuiesc că o să afli, nu?

— Înţeleg.

A băgat mâna în buzunarul vestei şi a scos o pungă mică.

— Cât mă costă?

— Patru ani, am răspuns eu aspru.

A încruntat nedumerit din sprâncene.

Am făcut un pas spre el şi Clove a strâns mâna pe pungă.

— Dă-mi înapoi ăia patru ani pe care i-am trăit pe insulă. Atunci o să-ţi spun care dintre dragorii ăştia e mai probabil să-ţi taie gâtul.

S-a holbat la mine, cu toate gândurile lui tăcute lucindu-i în ochi.

— Dar oricum n-ai rezolva mare lucru.

Am înclinat capul într-o parte.

— Adică?

— Nu poţi să cunoşti oamenii *cu adevărat,* nu-i aşa?

Am lăsat mesajul meu să se înfiripe în cuvinte, urmărindu-l pe Clove cu atenţie. Nicio umbră nu i-a alunecat pe chip. Niciun indiciu care să-mi spună ce gândea.

— Fiecare are sarcinile lui de îndeplinit, nu? a fost singurul lui răspuns.

— Tu ai mai multe decât noi toţi. Navigator, informator… trădător, am spus eu.

— Nu-mi face probleme, Fay.

A coborât vocea.

— Fă ce ţi se cere şi vei fi plătită ca toţi ceilalţi.

— *Pe tine* cu cât te plăteşte Zola? m-am răstit eu.

Nu a răspuns.

— Ce caută Zola în Marea Nenumită?

Clove m-a privit îndelung, până când clinchetul ocheţilor ce cântau pe parâmele de deasupra noastră a rupt tăcerea. O velă s-a întins peste punte, ascunzându-ne în umbră pe mine şi pe Clove. Am ridicat ochii la conturul ei reliefat în lumină, un pătrat negru pe cerul albastru.

Dar stemei pictate pe pânză îi lipsea semiluna care înconjura însemnul lui Zola. Am mijit ochii, încercând să văd mai bine. Contururile a trei păsări de mare cu aripile răsfirate alcătuiau un triunghi înclinat. Nu mai văzusem stema asta.

Dacă ridicau o stemă nouă, înseamnă că Zola nu voia să fie recunoscut pe Marea Nenumită.

Am privit peste umăr, dar Clove deja dispăruse în cabina timonierului şi uşa s-a trântit în urma lui. Am zărit unduirea cămăşii lui albe în spatele geamului care dădea spre punte.

Mi-am muşcat buza din nou şi toate lucrurile tăcute dinăuntrul meu au urlat. În noaptea în care s-a scufundat *Ciocârlia* am ştiut că îmi pierdusem mama. Dar nu mi-am dat seama că-l pierdusem şi pe Clove.

Capitolul 5

— Trei recife! a răsunat vocea lui Zola pe corabie înainte chiar să fi ieşit din coridorul boltit.

Şi-a descheiat haina, lăsând-o să-i cadă de pe umeri, şi i-a aruncat-o unuia dintre vagabonzii de Waterside care stătea lângă piciorul arborelui. S-a apucat cu mâinile de parâma care se întindea încordată de la proră şi s-a căţărat pe frânghii, privind marea.

Dar eu eram cu ochii pe Ryland şi Wick. Amândoi stăteau în şirul de dragori, încordaţi şi furioşi la culme din cauza acestei ofense. Nu îi încânta faptul că Zola angajase alţi dragori. De fapt, fumegau de-a dreptul de supărare.

— Aici, aici şi aici.

Zola a plimbat degetul de-a lungul şirului de creste ale recifelor, indicându-le pe suprafaţa apei.

În depărtare se vedea o insuliţă în formă de semilună, plutind ca un cerc scufundat pe jumătate.

— Fable va conduce scufundările.

Am clipit şi m-am întors spre punte, unde dragorii mă fixau cu priviri severe.

— Poftim? a izbucnit Ryland, lăsând mâinile de la subsuori.

Zola l-a ignorat, privind în continuare spre insulă. Vântul i-a suflat părul negru-cărunt peste faţă şi am încercat să-i descifrez chipul. Spusese că dăduse ordine echipajului să mă lase în pace, dar le dădea multe motive să sară la gâtul meu.

— Al patrulea recif e curăţat de tot, dar mai sunt multe turmaline, bucăţi de paladiu şi de calcedonie cu jasp în celelalte. Probabil şi vreo două smaralde.

Zola a sărit pe punte şi a pornit de-a lungul şirului de dragori.

— Capturile voastre vor fi inspectate când ieşiţi din apă. Primul dragor care strânge douăzeci de carate de nestemate primeşte plată dublă, ca bonus.

Koy s-a îndreptat puţin de spate când a auzit. Ceilalţi dragori jevalezi au ridicat din sprâncene la timonier şi Wick a strâns degetele pe curea, strâmbând dintr-un colţ al gurii.

— Îmi trebuie cel puţin trei sute de carate de pietre preţioase. Aveţi timp să le adunaţi până mâine la apus.

— Poftim?

Koy a făcut un pas în faţă, vorbind pe un ton tăios.

— Corăbiile au programele lor, şi-a coborât Zola ochii la el. Nu-ţi convine?

— Are dreptate, am spus eu.

Koy a părut surprins că eram de acord cu el, dar era adevărat.

— Ca să dragăm atâtea, ar trebui să ne scufundăm cât ne ţine lumina, fără nicio pauză.

Zola parcă s-a gândit o clipă, după care a scos ceasul de la vestă. I-a deschis capacul.

— Atunci propun să vă grăbiţi.

A lăsat ceasul înapoi în buzunar şi s-a uitat la mine.

— Acum spune-mi, ce vezi?

S-a dat la o parte, făcându-mi loc lângă el, la balustradă, dar eu nu m-am clintit. Zola urmărea un joc, dar nu-mi dădeam seama dacă mai ştia cineva de pe corabie despre ce joc era vorba. Nu-mi plăcea sentimentul ăsta. Era clar că toate astea îl amuzau, motiv pentru care îmi venea să-l împing peste bord.

— Ce *vezi?* a întrebat el din nou.

Am strâns pumnii, mi-am agăţat degetele mari de curea şi am privit pe apă. Era molcomă înăuntrul semicercului insuliţei şi în unele locuri aproape că era atât de nemişcată, încât oglindea siluetele norilor.

— Arată bine. Nu observ niciun curent de adânc, dar, evident, n-o să ştim sigur până nu coborâm.

Am privit apa din spatele crestei. Forma craterului era orientată numai bine încât să protejeze interiorul de curenţi.

Zola mi-a întâlnit privirea şi apoi a trecut pe lângă mine.

— Atunci coborâţi.

Băiatul care-i ţinea haina a ridicat-o ca să-şi strecoare braţele în mâneci, după care Zola a luat-o înapoi pe punte fără să se mai uite la noi. Uşa s-a trântit în urma lui şi, în clipa următoare, dragorii s-au întors spre mine. Ryland era roşu la faţă şi mă fixa cu o privire încordată.

Dincolo de arborele mare, Clove stătea tăcut.

Eram paisprezece cu totul, aşa că cel mai bine era să trimit câte patru, cinci dragori la fiecare recif. Am făcut un pas în faţă, privindu-i pe jevalezi cu atenţie. Erau de înălţimi şi lungimi ale braţelor diferite, dar, uitându-mă la ei, mi-am dat seama care ştiau să înoate cel mai repede. Trebuia, de asemenea, să-i despart pe dragorii corabiei *Luna,* ca să-i împiedic să tragă pe cineva sub apă.

Isteţ ar fi fost să-l pun pe Koy în fruntea uneia dintre echipe. Indiferent că-mi era sau nu simpatic, era unul dintre cei mai iscusiţi dragori pe care-i întâlnisem vreodată. Se pricepea la nestemate şi la recife. Dar mai făcusem greşeala de a-l scăpa din ochi şi nu voiam s-o repet.

M-am oprit înaintea lui Ryland, ridicând bărbia la el şi la jevalezul de alături.

— Voi doi cu mine şi Koy.

Koy s-a uitat la mine bănuitor, ridicând dintr-o sprânceană. Nici eu nu voiam să mă scufund cu el, dar, atâta vreme cât era pe corabie, trebuia să ştiu exact unde era şi ce făcea în fiecare moment.

I-am desemnat şi pe ceilalţi, organizând laolaltă înotători cu trupuri de mărimi diferite, în speranţa că-şi vor suplini lipsurile unii altora. După ce i-am adunat în grupuri pe punte, m-am întors iar spre insulă, descheind partea de sus a cămăşii mele şi trăgând-o peste cap. Braţul lui Koy s-a atins de al meu când s-a apropiat şi am încremenit, făcând mai mult loc între noi.

— Nemernicul ăsta habar nu are ce face, a mormăit el, plimbând degetul mare peste ciocanele de la şold şi numărându-le în tăcere.

Cele luate din lăzi străluceau printre cele ruginite pe care le folosise pe Jeval.

N-am răspuns, făcând acelaşi lucru la cureaua mea. Eu şi Koy nu eram prieteni. Nici măcar nu eram aliaţi. Dacă se purta frumos, era dintr-un motiv anume, care probabil că n-avea să-mi placă.

— Ce? Nu vorbeşti cu mine?

Când am ridicat ochii la faţa lui, am tresărit văzând zâmbetul sinistru care i se întinsese pe buze.

— Ce cauţi aici, Koy?

S-a rezemat de balustradă cu ambele mâini şi muşchii braţelor i s-au conturat pe sub piele.

— Am venit să fac scufundări.

— Şi ce altceva?

— Atât.

A ridicat din umeri.

L-am studiat, mijind ochii. Koy avea o barcă pe Jeval cu care ducea oamenii, o afacere din care scotea bani în fiecare zi. Probabil că era cel mai bogat dragor de pe insula aia şi, de când îl ştiam, nu plecase niciodată de pe Jeval. Urmărea ceva.

— Haide, Fay. Noi, jevalezii, trebuie să fim solidari.

A rânjit. Am încordat umerii şi m-am apropiat de el atât de mult, încât a trebuit să dau capul pe spate ca să-i întâlnesc privirea.

— Nu sunt jevaleză. Acum treci în apă.

— Vagabonzi, a bombănit Wick, trecând pe lângă noi.

În urma lui a venit şi Ryland, care s-a aplecat peste mine ca să-şi agaţe cămaşa de arbore. A trebuit să mă dau înapoi ca să nu mă atingă. Ştiam prea bine ce face. Chiar dacă eu primisem sarcina asta de la Zola, voia să-mi fie clar care dintre noi avea puterea. N-aveam nicio şansă împotriva lui. Împotriva niciunuia dintre ei, de fapt. Şi nimeni de pe corabia asta n-ar fi sărit în ajutorul meu la nevoie.

M-am simţit mică sub el şi sentimentul ăsta mi-a întors stomacul pe dos.

— Ai grijă acolo, jos. Mareea e imprevizibilă.

Mi-a spus asta fără nicio schimbare în expresie. A urcat pe balustradă şi a sărit, ţinându-se de unelte. După o clipă a sărit şi Wick şi amândoi au dispărut în albastrul sclipitor.

Koy s-a uitat la el când a ieşit la suprafaţă, cu o privire inexpresivă.

— Ai de gând să stai cu ochii pe mine, aşa-i?

Un umor negru i s-a strecurat în cuvinte, după care a urcat pe balustradă şi eu l-am urmat.

Am aşteptat să păşească în gol, după care am inspirat scurt şi am sărit, căzând lângă el în apa rece. Bule de aer îmi şiroiau de-a lungul pielii, spre suprafaţă, şi ochii mă usturau de la înţepătura sărată a apei cât timp m-am învârtit în cerc, încercând să mă orientez. Reciful de dedesubt se unduia ca un labirint încâlcit, coborând pe măsură ce se îndepărta de insula aflată la mare distanţă.

Bancuri de peşti de toate culorile roiau pe creste, oglindind lumina cu solzii lor iridescenţi şi aripioare tremurătoare. Coralii erau îngrămădiţi precum cupolele unui palat de pe altă lume şi printre ei se aflau soiuri pe care nu le mai văzusem.

Cu siguranţă ieşiserăm din Strâmtori. Dar recunoşteam cântecele pietrelor preţioase. Se contopeau în apă în jurul meu şi trebuia să le deosebesc ca apoi să ne putem pune pe treabă.

Am ieşit la suprafaţă, trăgând aer în plămâni şi frecându-mi sarea din ochi. Îi simţeam gustul în fundul gâtului.

— Începeţi din capetele mai adânci ale fiecărui recif. Să ne folosim puterile în prima jumătate a zilei, ca după-amiază să lucrăm pe crestele mai puţin adânci. La fel o să facem şi mâine, aşa că marcaţi-vă drumul. Şi fiţi atenţi la partea din sud. Curentul de apă parcă se înfăşoară în jurul colţului de recif de acolo.

Doi dintre dragorii jevalezi au încuviinţat din cap şi au început exerciţiile de respiraţie, umplându-şi plămânii cu aer şi împingându-l iarăşi afară. Aşa a făcut şi Koy, legându-şi părul la spate, iar eu mi-am exersat plămânii lovind din picioare împotriva greutăţii curelei.

Senzaţia familiară de întindere dintre coastele mele, înconjurată fiind de sunetul respiraţiilor celorlalţi dragori, m-a făcut să tremur. Îmi amintea prea mult de scufundările din preajma insulei Jeval şi de teama care mă urmărise în anii aceia.

Abia când am păşit pe *Marigold* am simţit că scap de ea.

Am băgat degetele sub cămaşă şi am scos inelul lui West de sub guler. L-am ţinut în mijlocul palmei, lucind în soare. Părăsiserăm Strâmtorile de multă vreme şi simţeam distanţa ca un fir încordat între mine şi *Marigold.*

Am împins aerul din plămâni şi lumina de chihlimbar a cabinei lui West s-a aprins în străfundul minţii mele. Avea gust de rachiu şi de vânt al mării şi sunetul care a ieşit din pieptul lui când i-am plimbat vârfurile degetelor peste coaste a înviat amintirea acelei nopţi înăuntrul meu.

Răsuflarea mea s-a poticnit când am inspirat adânc şi am lăsat capul pe spate, luând o ultimă gură de aer. Şi, înainte ca gândul la el să se strângă ca un pumn în pieptul meu, m-am scufundat.

Capitolul 6

Puntea corabiei *Luna* tremura în lumina lunii şi noi stăteam umăr lângă umăr în bătaia vântului, cu apa sărată a mării picurând de pe noi. Clove era aşezat pe un taburet, cu capturile noastre aranjate înaintea lui, şi cântărea fiecare piatră pe rând, apoi îi striga greutăţile trezorierului lui Zola, care le însemna în registrul deschis în poală.

Clove a aşezat o bucată aspră şi groasă de granat pe cântarul de aramă, s-a aplecat înainte şi a mijit ochii, citind cadranul la lumina felinarului.

— Jumătate.

Koy a mormăit mulţumit lângă mine.

Nu mă mira captura lui. Adesea mă întrebasem dacă nu cumva îl învăţase un mag al nestematelor, pentru că ştia să dibuie formele stâncilor de sub corali şi să găsească crestele cu cele mai multe pietre. Aş fi minţit să spun că nu devenisem un dragor mai bun urmărindu-l pe recife. Dar, după ce-şi începuse afacerea de transport spre insulele-barieră, cu aproape doi ani în urmă, nu mai avusese nevoie să se scufunde ca noi, ceilalţi.

Ryland a clătinat din cap amar, cu falca încordată. Captura lui nu era nici măcar printre primele cinci. Nici a lui Wick. Nu-i de mirare că Zola căuta un dragor nou în ziua în care îl întâlnisem la Dern.

Koy adunase mai bine de şapte carate şi probabil că avea să facă la fel şi a doua zi. Era mai puternic decât mine şi putea să lovească mai tare cu ciocanul, ceea ce însemna că avea nevoie de mai puţine scufundări ca să desprindă pietrele. Şi nu aveam nimic împotrivă. N-avea decât să câştige banii în plus. Cu cât adunam nestematele mai repede, cu atât puteam să mă întorc mai repede în Strâmtori şi să găsesc corabia *Marigold.*

— Uscaţi-vă echipamentul. Cina e gata.

Clove s-a ridicat de pe scăunel, întinzând cântarul trezorierului.

— Fable.

Mi-a spus numele fără să se uite la mine, dar a ridicat bărbia spre boltă, indicându-mi să-l urmez.

Mi-am trecut cureaua peste umăr şi l-am urmat pe puntea laterală. Era de două ori mai mare decât cea de pe *Marigold.* Trei stewarzi curăţau peşti la mesele de lucru fixate de punte şi de pereţi. Mirosul era acoperit de aerul plin de fum care se revărsa din cabina timonierului.

Înăuntru, Zola stătea la birou, aplecat peste un teanc de hărţi, şi nu a ridicat ochii când Clove i-a aşezat registrul înainte. Aroma parfumată a lumânărelei din pipa lui plutea deasupra noastră, printre grinzi, unduindu-se în curenţii aerului. Priveliştea aproape că mi-a dat senzaţia că şi Saint era alături de noi, în cabină.

Zola a terminat de scris, a lăsat tocul şi a început să citească registrul trezorierului.

— Aşadar? a întrebat el, ridicând privirea la mine de pe foaie.

M-am holbat la el.

— Aşadar?

— Îmi trebuie un raport al scufundărilor.

S-a rezemat pe spate, făcând scaunul să scârţâie, şi a scos pipa dintre dinţi. A ţinut-o în faţă, cu frunzele mocnind în vatră, înălţând în aer încă un fir subţire de fum.

— Uite-l acolo, am spus, îndreptând ochii spre cartea deschisă.

Zola a rânjit.

— *Tu* ai condus scufundările. A împins registrul spre mine. Vreau să-mi spui tu.

M-am uitat la Clove, fără să înţeleg exact ce voia Zola. Dar Clove n-a făcut decât să îmi întoarcă privirea, de parcă şi el ar fi aşteptat acelaşi răspuns. Am inspirat adânc printre dinţi şi am traversat cei câţiva paşi dintre mine şi birou, lăsând cureaua să-mi alunece de pe umăr. S-a izbit de podea şi uneltele au zăngănit între ele.

— Bine.

Am luat registrul, ţinându-l în faţă.

— Douăzeci şi patru de carate de smaralde, treizeci şi două de carate de turmaline, douăzeci şi una de carate de granate. Douăzeci şi cinci şi jumătate melc de mare sidefiu, treizeci şi şase de carate cuartz şi douăzeci şi opt de carate de calcedonie. Am mai strâns şi trei bucăţi de opal, dar nu sunt bune de vânzare. Poate că le poţi da la schimb, dar nu pentru bani.

Am închis cartea zgomotos şi am aşezat-o înapoi pe masă.

Zola m-a privit prin fumul care urca şerpuind din pipa lui din os de balenă.

— Cum s-au descurcat?

— Dragorii?

M-am încruntat.

Zola a încuviinţat din cap.

— Tocmai ţi-am spus.

A lăsat coatele pe birou şi s-a proptit pe ele.

— Adică cum s-au *descurcat?* Ai avut probleme?

M-am strâmbat la el agasată.

— Mă plăteşti să conduc scufundările, nu să-i raportez pe dragori.

Zola a strâns din buze îngândurat. După o clipă, a deschis sertarul de la birou şi a aşezat o pungă mică cu bani pe teancul de hărţi. A scos cinci monede şi le-a stivuit în faţa mea.

— Acum te plătesc pentru amândouă.

Am observat arcuirea buzelor lui. Sticlirea ochilor. Îşi vedea mai departe de joc. Dar eu nici acum nu înţelegeam regulile lui.

Dacă-i raportam pe dragori, aveam şanse mari să fiu smulsă din hamac şi aruncată peste bord în toiul nopţii.

— Nu, mersi, am spus eu categoric.

Cu colţul ochiului mi s-a părut că-l văd pe Clove foind picioarele, dar ghetele lui erau împlântate una lângă alta, nemişcate.

— Fie, a cedat Zola, trăgându-şi scaunul mai aproape. Mâine trebuie să strângem dublu.

— Dublu?

Cuvântul mi-a sărit din gură, prea zgomotos.

Cu asta i-am atras atenţia. A ridicat ambele sprâncene şi m-a privit atent.

— Dublu, a repetat el.

— Nu asta ai spus. N-avem cum să adunăm atâtea pietre.

— Dar atunci nu ştiam că scufundările sunt conduse de un dragor atât de competent. Nu mă aşteptam să aduni atâtea într-o singură zi.

A ridicat din umeri, încântat de sine.

— E imposibil, am spus eu din nou.

— Atunci niciunul dintre voi nu se mai întoarce în Strâmtori.

Am încleştat falca, silindu-mi chipul să-şi păstreze calmul. Cea mai mare greşeală pe care aş fi putut s-o fac cu Zola era să-l las să mă zăpăcească. *Trebuia* să mă întorc la corabia mea. Numai asta era important.

Am clipit. Când începusem să mă gândesc la *Marigold* ca fiind a mea? Căminul meu.

Dar, în afară de cazul în care aş fi găsit vreun avantaj împotriva lui Zola, n-aveam să mă întorc niciodată.

— Ştiu ce faci.

— Chiar aşa?

— M-ai lăsat liberă în cabina echipajului, deşi toţi ştiu ce a păţit Crane. M-ai pus să conduc scufundările, în loc să-i pui pe dragorii tăi. Vrei ca altcineva să scape de mine înainte să ajungem la următorul port.

— Aşadar, chiar *erai* acolo când West l-a omorât pe Crane.

Zola a ridicat uimit din sprâncene.

— N-aş fi crezut că eşti o ucigaşă. Şi ideea de a te pune la conducerea scufundărilor n-a fost a mea.

Imediat s-a uitat la Clove.

M-am întors şi eu, dar Clove era indescifrabil. Când mi-a întâlnit privirea, ochii lui erau pustii ca cerul nopţii. Şi ăsta era un cu totul altfel de pericol.

El şi Zola trebuiau să respecte un program strâns. De la care nu-şi permiteau să devieze. Eram fiica lui Saint, adevărat. Dar, dacă ar fi vrut să se folosească de mine împotriva tatălui meu, de ce m-au scos din Strâmtori? Eram valoroasă şi în alte privinţe.

Clove ştia ce puteam să fac cu nestematele şi, pentru întâia oară, m-am întrebat dacă nu cumva eram aici pentru *asta.* Nu numai ca să draghez, ci şi să găsesc nestematele de care aveau nevoie cine ştie pentru ce.

— Ce ai de gând să faci cu ele? l-am întrebat pe Zola, dar privirea mi-a rămas fixată la Clove.

Zola a zâmbit pe jumătate.

— Cu ce anume?

— Ce caută în Marea Nenumită o corabie licenţiată să facă comerţ în Strâmtori, navigând sub o stemă falsă şi dragând recifele fără permis?

A înclinat capul într-o parte, cercetându-mă din privire.

— Ţi-ai descărcat inventarul, ţi-ai părăsit ruta şi toată lumea ştie că îţi vrea capul comerciantul ăla mare de nestemate din Bastian.

— Şi?

— Şi asta ridică întrebări. Ce ai de gând să faci cu mai bine de trei sute de carate de pietre preţioase?

Zola a întors pipa şi a lovit-o de vasul de bronz din colţul biroului, golind-o de cenuşă.

— Poate că o să-ţi spun dacă te alături echipajului meu.

S-a ridicat şi a strâns hărţile.

M-am holbat la el mânioasă.

— Ce-ai avea de pierdut? Ai renunţa la un timonier nenorocit în schimbul altuia.

— West nu e deloc ca tine! am spus eu.

Zola aproape că a izbucnit în râs.

— Se pare că nu prea îl cunoşti pe timonierul tău.

A pocnit din limbă.

Un fior mi-a alunecat pe şira spinării. Asta spusese şi Saint când m-am văzut cu el la Dern.

— Îmi pare rău că-ţi dau veşti proaste, Fable, dar West a vărsat atâta sânge, încât ar putea să vopsească *Marigold* în roşu.

— Eşti un mincinos.

A ridicat mâinile, dând de înţeles că se lasă păgubaş, şi a înconjurat biroul, ocupându-şi locul la masă.

— Eşti sigură că nu vrei să iei cina cu mine?

A ridicat furculiţa, lovind marginea farfuriei cu vârful ei, şi rânjetul acela morbid, ca de strigoi, i-a apărut din nou pe chip.

Mi-am luat cureaua şi am pornit spre uşă. Clove nu s-a dat din cale nici când m-am oprit în faţa lui, atât de aproape, încât aproape că-l atingeam. Nu am deschis gura, dar am proiectat asupra lui până şi ultimul dram de ură din fiinţa mea. Am lăsat-o să se reverse dinăuntrul meu în valuri, până când am văzut cum şovăie buzele lui încordate. S-a dat la o parte şi am pus mâna pe zăvor, smulgând de uşă şi lăsând-o să se izbească de perete în urma mea.

Mi-am petrecut cureaua pe după brâu şi am legat-o, urcând treptele spre puntea superioară, unde Koy stătea cu picioarele atârnând peste marginea pupei. Ţinea în mâini un castron cu tocană aburindă şi părul i se usca întins pe spate în valuri. Când m-a văzut, s-a încruntat.

Nu ştiam pentru ce venise Koy pe *Luna* şi nu-mi păsa. Ştiam totuşi că mă pot bizui pe el într-o anumită privinţă. Am călcat pe călcâiele ghetelor ca să le dau jos din picioare.

Koy a lăsat lingura în castron.

— Ce naiba faci?

Mi-am verificat uneltele din nou, agăţând degetul de vârful dălţii.

— Până mâine la apus trebuie să adunăm o captură dublă faţă de azi, altfel nu ne plătesc.

Koy a înlemnit, uitându-se la mine şi apoi la apă.

— Te scufunzi din nou?

Luna era aproape plină şi lumina ei palidă tremura pe apele liniştite dimprejur. Cu condiţia să nu vină norii, puteam să umblu în zonele mai puţin adânci şi să lucrez la stâncile cele mai apropiate de suprafaţă. Ar fi mers greu, dar ziua nu avea destule ore de lumină încât să atingem ţinta impusă de Zola.

Văzând că nu se clinteşte, am încercat din nou.

— Cred că pot să adun alea douăzeci de carate până în zori.

M-a măsurat din privire o clipă, cu ochii lui negri lucind, şi apoi a mormăit, luându-şi cureaua de pe punte. În câteva momente am ajuns amândoi înapoi pe balustradă. Ryland ne urmărea de pe puntea principală.

Koy a privit peste capul meu, luându-l la ochi.

— Eşti şi tu cu ochii pe ăla? a mormăit el în barbă.

— O, da, am şoptit eu.

De când coborâserăm ancora, simţisem privirea lui Ryland asupra mea aproape de fiecare dată când ieşeam pe punte şi eram tot mai puţin convinsă că echipajul avea să respecte ordinele date de Zola până când voi fi reuşit să scap cu viaţă de pe corabia asta.

Am sărit şi aerul rece a vuit în jurul meu, după care am aterizat în apă, simţind cum îmi ardeau de oboseală toţi muşchii picioarelor. Koy a răsărit în spatele meu după ce am ieşit la

suprafaţă şi ne-am umplut plămânii în tăcere. Luna lăptoasă plutea la orizont, înălţându-se încet şi sigur.

— Parcă spuneai că nu eşti jevaleză, a zis el, rupând tăcerea dintre noi.

— Nu sunt, m-am răstit eu.

A ridicat întrebător dintr-o sprânceană şi un rânjet i-a schimbat expresia feţei. N-aş fi recunoscut în veci, dar partea cea mai onestă din mine înţelegea ce voia să spună. Era o nebunie să intri iar în apa întunecată după o zi întreagă de scufundări. Numai un jevalez ar fi făcut aşa ceva. Aşa ştiusem că Koy va veni cu mine.

Fie că-mi plăcea, fie că nu, anii aceia petrecuţi pe Jeval m-au călit. M-au schimbat în multe privinţe. Într-un anumit sens, m-au făcut ce eram acum.

Koy a rânjit, citindu-mi gândurile, şi mi-a făcut cu ochiul, după care s-a scufundat sub suprafaţa apei. Am mai inspirat o dată şi l-am urmat.

Capitolul 7

Am tras ciocanul prin apă şi l-am coborât, lovind precis în capătul dălţii, în vreme ce umbra lui Koy plutea deasupra mea. Abia mai simţeam usturimea din piept şi mintea îmi hoinărea distrată printre gânduri. Amintirile se legau în cusături subţiri în timp ce mâinile lucrau cu mişcări îndelung exersate asupra stâncii luminate de soare.

Mă scufundam în Marea Nenumită, dar în mintea mea stăteam cu tălpile goale pe puntea fierbinte de pe *Marigold.* Auster era în vârful arborelui mare, înconjurat de un nor de păsări marine. În părul Willei străluceau fire aurii.

West.

Iar şi iar, mintea mea găsea drumul înapoi la el.

Abia când ciocanul mi-a alunecat dintre degetele amorţite am clipit şi reciful a năvălit înapoi înaintea ochilor mei. Albastrul îmi împânzea privirea şi încordarea dintre coaste ameninţa să mă cufunde în negură. Am găsit una dintre ancorele de fier înfipte în recif şi m-am ţinut de ea, strângând din ochi. Pocnetul ciocanului lui Koy, aflat mai departe, de-a lungul crestei, mi-a ascuţit gândurile suficient de mult încât să-mi dau seama că aveam nevoie de aer. Koy s-a oprit şi m-a privit o clipă pe deasupra lujerilor unduitori ai coralilor roşii, după care şi-a văzut mai departe de muncă. Probabil că nimic nu l-ar fi bucurat mai mult decât să vadă cum mor pe reciful ăsta.

Am vârât ciocanul înapoi la curea şi m-am împins de pe ieşind, lovind din picioare spre lumină. Reciful şi dragorii de pe el s-au făcut tot mai mici sub mine, până când am străpuns suprafaţa, gâfâind răguşit, şi vederea mi s-a albit în strălucirea orbitoare a soarelui. Atârna în mijlocul cerului deasupra mea, dar, înfulecând aerul umed, nu-i simţeam căldura. Pielea îmi era rece ca gheaţa şi sângele îmi curgea încet în vene.

Chipul lui Clove a apărut la balustrada de pe *Luna* şi, imediat ce m-a văzut, a dispărut din nou. Am mijit ochii, gândindu-mă că poate mi-l închipuisem. Lumina era prea puternică, cădea în raze orbitoare care se scindau sclipitor, stârnindu-mi dureri de cap.

Petrecusem o noapte lungă dragând în lumina lunii, până când se făcuse prea întuneric ca să mai văd reciful. Apucasem să dorm doar o oră, două, înainte ca clopotul de pe punte să sune din nou, şi am intrat iar în apă când soarele s-a ivit la orizont.

M-am apucat cu un braţ de treapta cea mai de jos a scării din frânghii şi am dezlegat punga de la curea cu o mână tremurătoare. Imediat ce a aterizat în coşul care atârna de peretele corabiei, vagabondul de Waterside de deasupra a început să-l ridice pentru socotelile lui Clove.

Am rămas pe loc, respirând, aşteptând să încep iar să-mi simt braţele slăbite. Trebuia să-mi încălzesc trupul înainte să continui scufundările, dar bucata de calcedonie la care lucram pe recif mai avea puţin şi se desprindea. Puteam s-o scot din trei lovituri.

Am auzit pleoscăituri în spate şi, întorcându-mă, l-am văzut pe Ryland cum iese la suprafaţă şi trage aer în pieptul lui lat cu un zgomot ca uruitul vântului. A gâfâit, inspirând şi expirând până când i s-a egalat respiraţia, cu faţa îndreptată la soare.

Am urmărit cum a înotat până la corabie şi a lăsat punga în coşul următor. Acesta a început imediat să urce, împrăştiind apă. Când marinarul de la balustradă a scos captura din coş, a aruncat-o şi a prins-o din aer, măsurându-i greutatea.

— Cam uşoară, Ryland, a spus el râzând.

Ryland i-a adresat băiatului un zâmbet subţire şi roşeaţa i-a înflorit sub piele. Una era să ştii că erau alţi dragori mai buni decât tine. Alta era s-o ştie echipajul tău. Mă întrebam dacă poziţia lui Ryland pe *Luna* nu devenea la fel de precară ca a mea.

Privirea lui aprinsă a căzut asupra mea şi am ferit ochii, strigându-le celor de pe corabie:

— Îmi trebuie o frânghie!

Vocea îmi era răguşită din cauza sării usturătoare.

Vagabondul de Waterside a apărut din nou la bordul de pe *Luna,* încuviinţând din cap, şi am apropiat fruntea de frânghiile umede, închizând ochii. Mă durea stomacul de la apa sărată pe care o înghiţisem şi mi se spărseseră toate băşicile de pe mâini. Dar, dacă voiam să mă întorc în Strâmtori, nu-mi permiteam să sar peste niciun carat.

Frânghia a aterizat în apă lângă mine şi am strâns-o pe umăr, desprinzându-mă de scară. M-a durut pieptul când am inspirat din nou şi oasele mi-au urlat de durere. Încă o dată. Apoi odihnă. După voi urca înapoi pe puntea încălzită de soare şi voi lăsa tremurul membrelor să se liniştească.

Mi-am umplut plămânii o ultimă dată şi m-am scufundat, stând nemişcată ca să pot coborî încet şi să economisesc cât mai multă energie. Koy urca iarăşi, lovind din picioare spre suprafaţă, ca să ia aer, şi un şir de bule a năvălit în sus când a trecut pe lângă mine. Când am pus picioarele pe recif, el era doar o siluetă subţire tremurând deasupra, pe fondul luminii.

Firele plutitoare ale coralilor roz s-au strâns în lăcaşurile lor şi peştii s-au răspândit speriaţi în albastrul mării când am coborât în căutarea ancorei de fier. După încordarea din centrul gâtului mi-am dat seama că aerul n-avea să-mi ajungă multă vreme. Trupul meu era prea obosit ca să-l drămuiască aşa cum trebuie, dar puteam să fac economie de energie legându-mă cu frânghia de recif. Fix în momentul ăsta mama mi-ar fi spus să ies din apă. Şi chiar aveam să ies. După ce voi fi scos bucata de calcedonie.

Am petrecut capătul frânghiei prin ochi şi am legat-o cu un nod, după care am luat capătul celălalt şi mi l-am legat de brâu. Frânghia era întărită de sare şi era mai puţin probabil să alunece.

Nestemata pe jumătate desprinsă avea culoarea algelor uscate de soare pe plajă şi suprafeţele ei expuse sclipeau. Vocea calcedoniei cu jasp era una dintre primele pe care învăţasem să le recunosc sub îndrumarea mamei. Evoca murmurul moale al unui cântec familiar.

Mama spunea că asemenea pietre trebuiau scoase din recif cu binişorul. Că nu s-ar fi supus oricui.

Am luat ciocanul de la curea şi am ales dalta cea mai mare. Dacă n-aş fi avut la dispoziţie atât de puţin timp, aş fi lucrat cu mai multă grijă, folosind uneltele mai mici ca să nu stric marginile pietrei, dar Zola n-avea decât să se mulţumească cu ce avea.

Am potrivit unghiul, cioplind colţul cu lovituri mici şi rapide, şi, când foşnetul stâncii a reverberat în jurul meu, m-am întors şi am privit de-a lungul recifului. Dragorul care muncea în celălalt capăt alături de Ryland sărise de pe un ieşind şi înota spre suprafaţă.

Am lovit dalta din nou şi crusta bazaltică a crăpat, împrăştiindu-se în jurul meu ca un nor şi coborând spre fundul mării. Am aşteptat ca apa să se limpezească şi apoi m-am apropiat, studiind marginile pietrei. Era mai mare decât mă aşteptam, împestriţată cu o dună frântă de un stacojiu aprins.

Stânca a pârâit din nou şi m-am ridicat peste buza crestei, privind reciful. Era pustiu. Abia am sesizat tremurul care s-a extins pe pielea mea amorţită, ecoul unui gând undeva în fundul minţii, moment în care o greutate m-a tras de şolduri.

M-am răsucit, ţinând în faţă dalta strânsă în mână ca un cuţit, şi am deschis gura când căldura lui s-a răspândit în apă. Ryland. A tras tare de cureaua mea, vârând cuţitul între unelte şi şoldul meu şi tăind-o. Cureaua s-a desprins, căzând pe fundul apei, şi eu am lovit cu piciorul, încercând să-l împing înapoi. Dar m-a apucat de gât cu o mână, pironindu-mă de recif.

I-am zgâriat degetele, ţipând sub apă şi zbătându-mă, şi marginile înţepătoare ale coralului mi-au tăiat piciorul. Ryland s-a uitat în ochii mei, privind cum bulele de aer îmi ieşeau printre buze. Prin trup îmi gonea fiorul ascuţit al fricii, deşteptându-mi pielea rece şi înfierbântându-mi faţa.

Aştepta să mi se golească plămânii. Încerca să mă înece.

Am strâns buzele, îndemnându-mi inima să încetinească înainte să-mi consume şi ultimele rezerve de aer. Ryland se proptise de stâncă, imobilizându-mă sub greutatea lui. Nu l-aş fi mişcat oricât l-aş fi lovit cu picioarele. Am privit deasupra, căutând vreo umbră. Pe cineva care ar fi putut să mă vadă. Dar nu am zărit decât tremurul luminos de la suprafaţă.

Am văzut neajutorată că strânsoarea îmi slăbeşte şi un ţipăt disperat mi-a scăpat din piept. Nu puteam mişca mâinile. Abia mai puteam îndoi degetele.

Ochii lui Ryland au fugit peste capul meu, spre recif. M-a strâns şi mai tare şi apoi, deodată, mi-a dat drumul şi a sărit de pe ieşindul stâncos. A dispărut pe deasupra mea şi am sărit de pe stâncă, tăind apa cât de repede puteam. Am lovit din picioare, văzând cum lumina se întindea la suprafaţă, pe când întunericul îmi învăluia mintea.

Încă cincisprezece metri.

Braţele mi-au încetinit şi apa mi se împotrivea tot mai îndârjită cu fiecare bătaie a inimii.

Zece metri.

O smucitură subită m-a oprit, azvârlindu-mi braţele şi picioarele înainte şi am căscat gura, lăsând apa rece să mi se verse în jos pe gât.

Frânghia. Era încă legată de talia mea. Ancorată de reciful de dedesubt.

Am ţipat panicată. Ultimele resturi de aer din plămânii mei s-au ridicat în şiroaie de bule şi m-am grăbit să dezleg nodul, trăgând fără vlagă de fibrele strânse. Văzând că nu merge, am dus mâna la spate, ca să-mi iau cuţitul. Dar acesta dispăruse. Cureaua mea era la poalele recifului.

Un întuneric ca de cerneală mi-a inundat mintea, pieptul mi s-a surpat şi stomacul mi s-a întors pe dos. Am încercat să-mi trec frânghia peste şolduri, dar n-avea rost. Dedesubt, o coamă de păr negru s-a ivit de după recif şi ochii negri ai lui Koy s-au fixat asupra mea.

Sângele se înălţa înaintea ochilor mei în dâre unduitoare, plutind ca nişte rotocoale de fum, şi, deodată, m-am simţit mai uşoară. Mai goală. Durerea din piept a dispărut, pustiindu-mi trupul.

Numai inima îmi mai zvâcnea în urechi când am coborât privirea la piciorul meu, brăzdat de o singură tăietură sângeroasă. Umbra s-a înfăşurat în jurul meu, cuprinzându-mi mintea, şi am lăsat-o să mă înghită cu totul.

Capitolul 8

— Respiră!

Răcnetul m-a smuls din abis. O durere usturătoare mi s-a aprins în obraz şi un zgomot mi-a bârâit în piept.

— Respiră!

Am mijit ochii doar atât cât să văd lângă mine chipul unui bărbat, în umbra peretelui exterior al corabiei de lângă noi. Un chip pe care abia l-am recunoscut. Un marinar. Ochii lui cenuşii alunecau pe trupul meu, dar eu nu puteam să mă mişc. Nu puteam să inspir.

Mâna lui a răsărit din apă, ridicându-se în aer, şi apoi a coborât la loc. M-a plesnit peste faţă, pieptul mi-a explodat de durere şi am inspirat lacom, înghiţind aerul şi înecându-mă cu apa caldă şi sărată din gură. Marginile înceţoşate ale vederii au devenit clare şi lumea din jur a apărut în linii definite, stârnindu-mi panică. Am sărit la frânghia de lângă mine, apucând-o cu braţul ca să mă ţin deasupra apei.

— Urcaţi-o!

Vocea marinarului mi-a răsunat dureros în urechi.

Atunci am început să mă mişc. Vinciul de pe puntea corabiei *Luna* a cârâit şi a pocnit, ridicându-mă, şi greutatea trupului meu a alunecat în jos pe frânghia umedă, până când am prins-o între picioare.

Când am ridicat privirea, Clove mă urmărea de pe puntea superioară şi, când imaginea lui a început să tremure, am clipit şi lumea s-a răsturnat pe o parte. Am tuşit până când m-au durut plămânii şi Clove a coborât treptele două câte două, aterizând pe punte lângă mine.

— Ce s-a întâmplat?

Dar nu puteam să vorbesc. Am căzut în genunchi, vărsând apa sărată din stomac până când n-a mai rămas nimic. O baltă roşie s-a prelins pe scândurile de lemn, atingându-mi mâna, şi m-am uitat la piciorul meu, amintindu-mi de sângele din apă. Tăietura provocată de coral încă sângera.

M-am aşezat greoi în fund, depărtând cu degetele pielea sfâşiată ca să inspectez rana. Nu era atât de adâncă încât să se vadă osul, dar trebuia cusută. M-a cuprins încă un val de greaţă şi am căzut pe spate pe puntea fierbinte, trecându-mi mâinile prin păr şi chinuindu-mă să-mi amintesc ce se întâmplase.

Echipajul de pe *Luna* se adunase împrejur şi se holba la mine, dar Ryland nu era de găsit şi probabil că încă se ascundea pe recif, aşteptând să vadă dacă aveam să-l torn.

Koy a sărit peste balustradă după o clipă, aterizând zgomotos în picioare lângă arborele mic.

— Ce s-a întâmplat? a repetat Clove, făcând un pas spre el.

Dar Koy se uita la mine şi am descifrat întrebarea din ochii lui. Juca după regulile de pe Jeval, aşteptând să vadă ce voi spune eu înainte să răspundă.

— Am rămas fără aer, am spus eu răguşit.

Gâtul îmi luase foc.

— Mi-am pierdut cureaua şi n-am putut să tai frânghia cu care mă legasem de recif.

M-am întors spre Koy.

Clove mi-a urmărit privirea şi mustaţa i-a tremurat.

— Cine a văzut?

S-a învârtit în cerc, cercetând feţele dragorilor de pe punte. Dar nu a răspuns nimeni.

— Ce-ţi pasă? m-am răstit eu, ridicându-mă în picioare.

M-am sprijinit de artimon, respirând şi împotrivindu-mă impulsului de a vărsa din nou.

Frânghia înnodată încă îmi atârna de coapse şi se întindea peste bord, dispărând în apă. Am tras de ea, încolăcind-o până când capătul a căzut pe punte şi m-am aplecat ca să-l ridic. Fibrele nu erau roase, fuseseră secţionate cu o tăietură curată.

Frânghia fusese tăiată cu un cuţit.

M-am ridicat, cu frânghia în mână, şi am privit spre proră. Koy a plecat ochii la punte şi s-a întors, legându-şi cureaua la loc. Ultimul lucru pe care-l văzusem înainte de a leşina fusese chipul lui, privindu-mă de dedesubt, de pe recif. Dacă n-aş fi fost întreagă la minte, aş fi spus că el mă eliberase, tăind frânghia.

Am luat un cuţit de la cureaua unui dragor de lângă mine şi am retezat bucata rămasă la brâu. Unul dintre stewarzi a urcat scările dinspre cală, ţinând într-o mână o cutie de tablă cu un ac şi aţă şi în cealaltă o sticlă de rachiu.

S-a apropiat, vrând să mă sprijine, dar eu mi-am smucit braţul.

— Nu mă atinge! m-am stropşit eu, smulgându-i lucrurile din mâini şi pornind pe lângă el spre intrarea boltită.

Am coborât treptele împleticit, simţind privirile echipajului pironite în spatele meu şi sprijinindu-mă de perete ca să nu cad din picioare. Am luat un felinar din cârlig, am traversat coridorul până în cală şi, îndată ce m-a învăluit întunericul, în ochi mi-au apărut lacrimi sclipitoare. M-am smiorcăit, silind durerea din pieptul meu să stea locului. Nu voiam să audă cum plâng.

Piciorul mă durea, dar puteam să-l rezolv cu câteva cusături şi, mai important, nu mă împiedica să mă scufund în continuare. Văzusem răni mai grave.

Am închis uşa şi m-am aşezat pe o ladă goală, apropiind felinarul şi destupând sticla de rachiu. Am inspirat adânc, am expirat şi am turnat rachiul pe rană. Din gât mi-a izbucnit un mârâit şi am strâns din dinţi. Senzaţia arzătoare mi-a urcat pe picior, găsindu-mi stomacul, şi am ameţit, simţind din nou nevoia să vărs.

Am dus sticla la buze şi am băut, primind bucuroasă căldura din piept. Încă o secundă, două în apă şi n-aş mai fi respirat niciodată. Nu m-aş mai fi trezit.

Coridorul de dincolo de uşă era tăcut şi întunecat. Am fixat podeaua, încercând să-mi amintesc ce văzusem. Pe recif fuseseră doar doi oameni, Koy şi Ryland. Şi privirea lui Ryland din clipa în care m-a apucat de gât fusese clară. Voia să mă omoare.

Asta însemna că frânghia fusese tăiată de Koy. Că-mi salvase viaţa. Dar nu putea fi adevărat.

Am trecut firul prin ac cu mâini tremurătoare şi am prins între degete partea cea mai adâncă a rănii. Acul mi-a străpuns pielea fără să simt nicio înţepătură şi m-am bucurat că încă eram atât de rece, încât abia îl simţeam.

Prin piele, peste rană. Prin piele din nou.

Am descoperit că buzele mele conturau cuvintele în tăcere, cu lacrimile picurându-mi din vârful nasului pe măsură ce lucram.

Clove mă învăţase să cos răni când eram mică. Se tăiase de o ancoră cu gheare şi, văzând că-l spionam pe puntea superioară, insistase să stau lângă el şi să învăţ.

— Iar prin piele, am şoptit.

Cala largă parcă se strângea în jurul meu, făcându-mă să mă simt mică în întuneric, pe când amintirile răsăreau una după alta, limpede precum cristalul. Tatăl meu la birou. Mama, înşiruind nestematele înaintea mea, pe masă.

Care sunt falsurile?

Prima dată când le-am nimerit, m-a dus în vârful arborelui mare şi împreună am strigat în vânt.

M-am holbat în întuneric, văzându-i chipul unduind în umbre. Silueta ei se mişca în tremurul unei lumini care cobora dinspre punte, licărind precum flacăra unui felinar. Era o stafie. Şi, preţ de o clipă, m-am gândit că poate şi eu eram o stafie. Că existam într-un loc dintre lumi, unde mă aşteptase Isolde. Că poate nu scăpasem din apă. Că murisem cu marea rece în plămâni.

În clipa aceea, am vrut-o pe mama. Am vrut-o aşa cum o căutam când mă trezeam dintr-un coşmar în copilărie. În toţi anii petrecuţi pe Jeval şi de atunci până în prezent, mă călisem aşa cum îşi dorise Saint. Devenisem ceva ce nu putea fi frânt cu uşurinţă. Dar, stând aici, cosându-mi piciorul, cu suspine mici fugindu-mi printre buze, mă simţeam mică. Fragilă. Mai mult, mă simţeam singură.

Mi-am şters obrazul umed cu dosul mâinii însângerate şi am făcut încă o cusătură. Scândurele duşumelei au scârţâit şi am ridicat felinarul. Sub uşa închisă, umbrele a două picioare rupeau lumina. M-am uitat la zăvor, aşteptând să se ridice, dar, după o clipă, umbra a dispărut.

Am inspirat încet de câteva ori, strângând în mână inelul lui West. Trecuseră şase zile din dimineaţa în care coborâsem pe scara corabiei *Marigold* la Dern. Cinci nopţi de când dormisem în patul lui. Willa, Paj, Auster, Hamish. Chipurile lor luminau în mintea mea ca prin ceaţă. A urmat chipul lui Saint. Am înghiţit în sec, amintindu-mi de el în cârciuma din Dern, cu o ceaşcă de ceai în mână. În clipa aceea, aş fi dat orice să-l văd. Chiar dacă era rece. Chiar dacă era crud.

Am finalizat şi ultima cusătură şi am vărsat restul de rachiu peste rană, inspectându-mi opera. Nu era o cusătură deosebit de reuşită şi avea să-mi lase o cicatrice urâtă, dar era suficient.

M-am ridicat şi am dat drumul sticlei. S-a rostogolit pe podeaua calei şi am luat felinarul, pornind înapoi spre uşă. Am deschis-o, ridicând fruntea, şi am ieşit pe coridorul gol. Când m-am întors pe punte, marinarul a cărui voce mă deşteptase holba ochii la mine de lângă timonă.

I-am împins felinarul în braţe.

— Îmi trebuie o curea nouă.

Părea derutat.

— O curea, am repetat eu, pierzându-mi răbdarea.

A ezitat şi s-a întors spre Clove, care încă stătea pe scăunel, cântărind pietrele. Aş fi putut să jur că a rânjit, după care a încuviinţat din cap spre marinar.

Tânărul a coborât sub punte cu paşi împleticiţi, lăsându-mă să tremur în vânt. Apa mării încă îmi curgea din păr, căzând lângă picioarele mele, pe punte. Am ridicat ochii şi l-am văzut pe Koy privindu-mă de la proră, unde scotocea în ladă după un ciocan nou.

M-am repezit la el cu paşi mari, încercând să-mi ascund mersul şchiopătat.

— De ce ai făcut-o?

— Ce să fac?

Şi-a pus ciocanul la curea.

— Ai… am spus eu pe un ton şovăitor. Ai tăiat frânghia.

Koy a râs, dar nu prea convingător.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

M-am apropiat şi mai mult, coborând vocea.

— Ba da, ştii.

Koy a privit puntea din jurul nostru. S-a înălţat asupra mea, m-a privit în faţă şi ochii lui negri i-au întâlnit pe ai mei.

— Nu am tăiat frânghia.

A pornit pe lângă mine când băiatul s-a întors cu o curea plină cu unelte. Am petrecut-o pe după brâu, legând catarama strâns. Pe punte s-a lăsat tăcerea când m-am dus la vinciul ancorei şi m-am suit pe balustradă într-un picior. Am stat în vânt, privind albastrul tremurător de dedesubt. Şi, fără să mai stau pe gânduri, am sărit.

Capitolul 9

Sunetul îndepărtat al unui clopot portuar m-a găsit în străfundul unui vis cu nave de culoarea aurie a mierii, vele ca nişte aripi şi clinchetul unui şirag de pietre găurite în bătaia vântului.

Am deschis ochii, descoperind un întuneric negru ca smoala.

Cabina echipajului era tăcută, exceptând hârâitul sforăiturilor şi cârâitul cuferelor care se încordau pe măsură ce *Luna* încetinea. M-am ridicat în capul oaselor şi mi-am căutat agitată cuţitul, eliberându-mi picioarele din hamac şi coborând vârfurile pe podeaua răcoroasă.

N-am vrut să adorm. Urmărisem hamacul lui Ryland de deasupra mea în întuneric, până când acesta se oprise din mişcat, şi, în ciuda poverii care-mi apăsa ochii şi a durerii din oase, hotărâsem să stau de veghe, în caz că Ryland s-ar fi hotărât să termine treaba începută.

În celălalt capăt al cabinei, Koy încă dormea, cu o mână atârnând din hamac şi aproape atingând podeaua. M-am ridicat, şuierând din cauza durerii de la picior, şi am bâjbâit după ghete pe podea. M-am încălţat, am deschis uşa şi am ieşit pe coridor fără zgomot.

L-am traversat urmărind peretele cu mâna până când am ajuns la scări şi am privit în sus, la petecul de cer sur de deasupra.

Vocea lui Zola deja striga ordine când am ieşit pe punte. Am început să tremur în aerul rece şi am strâns braţele pe lângă trup. *Luna* era învăluită într-o ceaţă albă şi luminoasă atât de groasă, încât îi simţeam mângâierea pe piele.

— Uşor, uşor!

Vocile strigau în ceaţă şi Clove a ascultat atent, înclinând capul, după care a învârtit timona abia perceptibil.

M-am dus la balustradă şi am privit rotocoalele de ceaţă. I-am auzit pe muncitorii din port, dar estacada s-a ivit când am ajuns la numai câţiva paşi. Cel puţin zece perechi de braţe erau întinse spre noi, gata să prindă pereţii navei înainte ca aceştia să se hârşâie de estacadă.

— Uşurel! a strigat vocea din nou şi corabia s-a oprit, coborând ambele ancore în apă cu pleoscăituri sacadate.

Clove a trecut pe lângă mine şi a lăsat scara, iar după o clipă a apărut şi Zola, urmat îndeaproape de trezorier.

Se vedeau doar crestele negre şi subţiri ale acoperişurilor, răsărind din ceaţă ca stufărişul unei bălţi. Dar niciunul nu-mi părea cunoscut.

— Unde suntem? am întrebat eu, aşteptând ca Zola să se uite la mine.

Acesta şi-a pus mănuşile tacticos, trăgând de ele până când degetele i-au intrat strâns în piele.

— La Sagsay Holm.

— Sagsay Holm?

Am ridicat vocea, cu gura căscată şi umerii încordaţi.

— Ai spus că ne întoarcem în Strâmtori.

— N-am spus asta.

— Ba da, ai spus.

S-a rezemat de artimon, privindu-mă răbdător.

— Am spus că am nevoie de ajutorul tău. Şi încă nu am terminat.

— Am adunat captura aia în două zile, am mârâit eu. Am atins ţinta.

— Ai adunat captura şi acum e timpul s-o rulăm, a spus el simplu.

Am înjurat încet. De asta eram la Sagsay Holm. A rula captura însemna să punem un negustor de nestemate să cureţe şi să şlefuiască pietrele ca să le pregătim pentru comerţ.

— Nu mi-am dat acceptul pentru asta.

— Nu ţi-ai dat *acceptul* pentru nimic. Eşti pe corabia mea şi o să faci ce-ţi spun dacă vrei să te întorci la Ceros.

S-a aplecat asupra mea, provocându-mă să mă împotrivesc.

— Nenorocitule! am mârâit eu, scrâşnind din dinţi.

Zola a trecut un picior peste margine şi a pus gheata pe scară, coborând.

— Tu vii cu mine! a răsunat vocea aspră a lui Clove lângă mine.

M-am întors spre el.

— Ce?

Mi-a pus în mâini un cufăr închis şi mi-a făcut semn spre balustradă.

— Vii cu mine, a repetat el.

— Nu merg nicăieri cu tine!

— Poţi să rămâi pe corabie cu ei dacă vrei.

A arătat cu bărbia spre puntea superioară, de unde mă priveau câţiva membri ai echipajului.

— Tu decizi.

Am oftat, privind în ceaţă. Dacă n-ar mai fi rămas nimeni pe corabie care să se asigure că se respectă ordinile lui Zola, cine ştie ce s-ar fi întâmplat? Koy îmi salvase pielea o dată, dar presimţeam că n-ar mai fi făcut-o încă o dată dacă ar fi trebuit să înfruntăm împreună un echipaj întreg.

Am înţeles, privindu-l în ochi pe Clove, că ştia că nu am de ales.

— Unde mergem?

— Vreau să ai grijă să nu ne păcălească negustorul cu captura. Nu am încredere în sânge-săraţii ăştia.

Am clătinat din cap, strâmbându-mă incredulă. Voia un mag al nestematelor care să se asigure că negustorii nu înlocuiau vreo piatră.

— Nu sunt mama mea.

Isolde începuse să mă înveţe arta magilor înainte să moară, dar mi-ar fi trebuit încă mulţi ani de ucenicie ca să deprind priceperea ei.

Ceva s-a schimbat pe chipul lui Clove şi am încordat degetele pe mânerele cufărului greu.

— Mai bine decât nimic.

I se schimbase şi tonul vocii şi m-am întrebat dacă nu cumva îl debusolasem aducând-o în discuţie pe mama.

Mi-am asumat riscul şi am întrebat.

— Ştii că Isolde te-ar urî, nu?

Am făcut un pas spre el.

Nu a clipit când l-am privit în ochi, dar curajul meu de adineauri s-a stins în clipa în care i-am spus numele. Nu numai el era vulnerabil la amintirea lui Isolde. Amintirea s-a încolăcit în jurul meu şi m-a strâns.

Clove a băgat mâinile în buzunarele hainei.

— Treci pe chei! Acum.

M-am uitat la el încă un moment şi apoi i-am împins cufărul în mâini şi mi-am tras pe cap gluga hainei. Am încălecat balustrada fără niciun cuvânt şi am coborât pe scară spre mulţimea de docheri de pe estacadă. Zola stătea la marginea ei, alături de comandantul de port, şi desfăşura o coală de pergament cu stema falsă tipărită în colţ. L-am privit cu atenţie pe bărbat, întrebându-mă dacă o să se prindă. Să navighezi sub stemă falsă era o infracţiune pentru care ţi se interzicea să mai pui piciorul pe vreo corabie până la sfârşitul zilelor tale.

Comandantul a scris ceva în registru, a verificat actul încă o dată şi a închis cartea.

— Nu-mi place să primesc nave neprogramate pe cheiul ăsta, a mormăit el.

— Stăm foarte puţin. Ne trebuie doar câteva provizii până la Bastian, a spus Zola pe un ton politicos şi relaxat.

Comandantul portului a vrut să protesteze, dar imediat Zola a scos o pungă mică din buzunarul hainei şi i-a întins-o. Comandantul a privit peste umăr, spre chei, şi apoi a primit-o fără niciun alt cuvânt.

Clove a aterizat pe estacadă lângă mine şi Zola i-a făcut semn cu capul, după care Clove a pornit spre sat. M-am luat după el, şerpuind printre vânzători şi tâmplari, până când am ajuns la stradă.

Pavelele erau late şi netede, spre deosebire de cele din Ceros, dar, mai important, erau curate. Pe stradă nu se vedea nicio pată de noroi şi nicio urmă de provizii aruncate, iar ferestrele tuturor clădirilor sclipeau.

Ceaţa a început să se subţieze în lumina tot mai sclipitoare a soarelui şi am ridicat privirea la clădirile din cărămidă roşie pe lângă care treceam. În pereţii lor erau montate ferestre circulare, care ne oglindeau din mers pe mine şi pe Clove. Era o imagine familiară, noi doi, împreună. Pe care nu voiam s-o văd.

Nu mai auzisem aproape nimic despre oraşul portuar Sagsay Holm, în afară de faptul că tatăl meu fusese aici de câteva ori când Consiliul Comerţului din Strâmtori se întâlnise cu Consiliul Comerţului de pe Marea Nenumită. Pe vremea aceea juca mână după mână în încercarea de a obţine o licenţă pentru a face comerţ în apele astea. Poate că ceea ce înfăptuise pentru ca în sfârşit să-şi atingă scopul nu fusese legal, dar, în cele din urmă, a obţinut ce voia.

Clove îşi făcea loc prin mulţime şi m-am ţinut pe lângă el, mergând în urma paşilor lui. Părea să ştie precis pe unde trebuia s-o ia, cotind iar şi iar fără să se uite la indicatoarele pictate de mână care indicau străzile mai mari şi mai mici. Când în sfârşit s-a oprit, ne aflam sub o fereastră circulară şi faţetată. Geamurile erau fixate laolaltă ca un puzzle, oglindind albastrul tot mai adânc al cerului din spatele nostru.

Clove şi-a trecut cufărul sub un braţ şi a întins mâna spre un ciocănaş de bronz. Pocnetul lui a răsunat împrejur, dar dincolo de uşă era tăcere şi fereastra era întunecată. A bătut din nou şi uşa s-a deschis brusc.

Înaintea noastră a apărut o femeie scundă cu un şorţ de piele jerpelit. Era roşie la faţă şi avea o şuviţă de păr negru lipită de fruntea lată.

— Da?

— Vrem să rulăm, a răspuns Clove, fără să se încurce în vorbe.

— Bine.

A deschis uşa larg, scoţând un teanc de hârtii din buzunarul şorţului. A strâmbat din nas până când ochelarii i-au căzut pe poziţie.

— Suntem cam ocupaţi săptămâna asta.

— Îmi trebuie azi.

Mâinile femeii s-au oprit şi s-a uitat la el peste rama ochelarilor, după care a râs.

— Nu se poate.

Clove nu a spus nimic, aşa că femeia şi-a înfipt o mână în şold.

— Uite ce-i, avem un *program…*

— Înţeleg.

Clove deja ducea mâna la buzunar. A scos o pungă mărişoară şi i-a întins-o fără niciun cuvânt.

— Pentru deranj.

Văzând că femeia mijeşte ochii, i-a împins-o la piept.

— Pe lângă comision, fireşte.

Femeia a părut să se gândească şi a ridicat dintr-un colţ al gurii.

Era una dintre numeroasele pungi pe care le văzusem scoase de el şi de Zola din buzunare şi începeam să cred că Zola îşi punea la bătaie toată averea pentru afacerea asta. Evident, se grăbea, dispus să-şi asume riscuri. Pentru ce erau cele două zile de scufundări şi rularea grăbită la Sagsay Holm? Arborase o stemă falsă pe *Luna* şi acostase în port cu documente false. Ce era atât de important încât să merite pierderea licenţei?

Femeia a şovăit încă o clipă, după care în sfârşit a luat punga şi a dispărut din prag. Urmând-o, Clove a urcat treptele şi eu am închis uşa în urma noastră.

În aer a înviat îndată murmurul nestematelor. Freamătul adânc al cornalinei şi cântecul subţire al chihlimbarului. Zumzetul grav şi egal al onixului. Sunetele m-au împresurat precum apa în timpul unei scufundări.

Ne-a condus într-un salonaş luminat doar de o fereastră mare.

— Ceai?

Femeia şi-a scos şorţul şi l-a agăţat de perete.

— Va dura o vreme.

Clove a răspuns cu o încuviinţare din cap şi femeia a deschis o uşă glisantă, de după care s-a zărit un bărbat care şedea în atelier la o masă de lemn.

— O urgenţă.

A lăsat punga pe masa de lemn şi bărbatul a ridicat ochii, privindu-ne prin uşa deschisă.

Femeia s-a aplecat peste masă, vorbind prea încet ca să putem auzi, şi bărbatul a aşezat bucata de cuarţ la care lucra în cutia din faţa lui. Piatra din inelul lui de comerciant a licărit. Metalul era şters şi zgâriat, ceea ce indica faptul că era comerciant de multă vreme.

Am luat loc lângă şemineul rece, ca să-l văd bine. Se mai întâmpla ca micii negustori de pietre preţioase să le înlocuiască uneori pe ascuns în timp ce curăţau şi şlefuiau capturi. Era una dintre puţinele căi prin care falsurile pătrundeau pe piaţa de nestemate.

A eliberat masa repede, privindu-ne din cap până-n picioare.

— Tocmai aţi venit din Strâmtori?

Capacul unui ibric a pocnit de cealaltă parte a peretelui.

— Da, a răspuns Clove, evident bănuitor.

— Sper că n-aţi adus problemele alea cu voi, a mormăit el.

— Ce probleme? am întrebat eu, dar Clove mi-a adresat o privire severă, indicându-mi să tac.

— Povestea aia cu incendierea corăbiilor, a spus bărbatul. Numai despre asta se vorbea ieri la casa de comerţ.

Clove s-a uitat iar la mine.

— Un comerciant din Strâmtori merge din port în port şi incendiază corăbiile. Caută o navă pe nume *Luna.*

Am încremenit şi inima mi-a sărit în gât.

Saint. Sau West. Ei trebuiau să fie.

Dar West şi echipajul de pe *Marigold* n-ar fi putut să recurgă la ceva atât de îndrăzneţ fără să atragă răzbunarea Consiliului Comerţului. Dacă m-ar fi căutat, ar fi făcut-o pe căi discrete. Dar să incendiezi corăbii în toate porturile din Strâmtori… asta ar fi făcut tatăl meu.

Am răsuflat încet. Un zâmbet timid a tras de buzele mele tremurătoare şi m-am întors spre fereastră ca să-mi şterg o lacrimă din colţul ochiului înainte să observe Clove. N-ar trebui să se mire. Îl cunoştea pe tatăl meu mai bine chiar şi decât mine.

Nu-mi îngăduisem nici să sper la aşa ceva, dar, cumva, în adâncul inimii, ştiusem că va veni după mine.

Bărbatul de la masă a deschis cufărul şi a făcut ochii mari când a luat prima piatră – o bucată de turmalină neagră. N-a pierdut vremea, şi-a pus monoclul şi s-a pus pe treabă cu un şpiţ subţire.

Clove s-a aşezat pe un scaun lângă căminul de cărămidă din celălalt capăt al încăperii, ridicând un picior pe genunchi.

— Ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat ieri, în timpul scufundărilor?

Am vorbit încet, fără să iau ochii de pe comerciant.

— Ai de gând să-mi spui ce ţi-a făcut Saint de te-ai alăturat lui Zola?

Am simţit cum Clove mijeşte ochii la mine.

— Asta s-a întâmplat, nu? Saint te-a trădat cumva şi te-ai gândit să te răzbuni. Nimeni nu-i ştie afacerea mai bine decât tine şi nimeni altcineva nu ştie că are o fiică. Ai fost o captură pe cinste pentru Zola.

Femeia a intrat din nou în salon, cu spatele, purtând o tavă de ceai, şi a aşezat-o zgomotos pe masa scundă. A umplut întâi ceaşca lui Clove şi apoi pe a mea, dar eu doar m-am holbat la ea, privind licărul luminos de pe suprafaţa băuturii.

— Pot să vă mai aduc ceva?

Clove i-a făcut semn cu mâna să plece şi ea şi-a luat şorţul din cârlig, intrând apoi în atelier. S-a aşezat la masă, faţă în faţă cu bărbatul, şi a luat următoarea piatră din grămadă.

— M-am văzut cu Saint. La Ceros, am spus eu. Mi-a spus că *nu mai eşti.*

Clove a dus ceaşca la buze, sorbind scurt.

— Am crezut că ai murit.

Cuvintele au căzut greoi în camera tăcută.

— Ei bine, n-am murit.

Am ridicat ceaşca, urmărind cu degetul şirul de flori pictate de mână pe marginea ei.

— Tind să cred, am spus eu, ducând ceaşca la buze şi întâlnindu-i privirea prin rotocolul de aburi care se înălţa în aer între noi, că nu e nicio diferenţă.

Capitolul 10

Puntea de pe *Luna* era scăldată în lumina felinarelor când ne-am întors pe corabie.

Clove m-a pus să verific nestematele de două ori înainte să plecăm de la comerciant şi, până să termin, soarele apusese deja de ceva vreme. Făcuseră treabă bună în timpul scurt pe care-l avuseseră la dispoziţie, aşa că nu le-am spus că unele muchii şi colţuri nu erau atât de ascuţite pe cât ar fi trebuit. Nestematele erau nestemate. Atât timp cât ieşeau bine la cântar, nu-mi păsa cum arătau.

— Pregătiţi-vă!

Sagsay Holm licărea în spatele nostru când Zola a strigat ordinele şi echipajul s-a pus în mişcare, dezlegând corabia de port.

Trei siluete au urcat sincronizat pe arbori, dezlegând frânghiile ca să coboare velele, şi, înainte chiar să fi ieşit din port, vântul le-a întins în arcuri albe perfecte pe cerul negru. Velele de pe *Marigold* păreau mici pe lângă cele de pe *Luna* şi, îndată ce am gândit asta, am alungat din minte imaginea acelei corăbii aurii, ignorând emoţiile care se zbăteau înăuntrul meu.

După ce corabia a ieşit din golf, Zola i-a şoptit ceva navigatorului său şi Clove a luat mâinile de pe timonă, urmându-l pe Zola spre cabina lui. Uşa s-a închis în spatele lor şi am privit spre şirurile de stele care se înălţau la orizont. Mergeam spre nord, nu spre sud.

Am urmărit umbrele care alunecau pe sub uşa cabinei timonierului, gândindu-mă. Eram mai departe de Strâmtori decât fusesem vreodată. În mintea mea, Marea Nenumită era pictată în culorile luminoase ale poveştilor mamei, dar, la fel ca Strâmtorile, era plină de negustori agresivi, comercianţi necinstiţi şi bresle puternice. Probabil că, la sfârşitul afacerii, Zola avea să moară. Şi voiam să fiu departe de *Luna* atunci când avea să se ceară plata pentru păcatele lui.

Am urcat treptele spre puntea superioară şi m-am aplecat peste pupă. Corabia lăsa un siaj molcom dedesubt, pe mare, împăturind apa întunecată în spume albe. Calla strângea şi încolăcea parâmele, privind la mine bănuitoare. După ce a terminat, a coborât treptele spre puntea principală şi eu, privind în jur, am petrecut un picior peste balustradă.

Sculpturile bogate de pe peretele de lemn al corabiei *Luna* se înălţau şi coborau în valuri line în jurul ferestrei de la cabina timonierului. Le-am urmat contururile cu vârfurile ghetelor, alunecând de-a latul pupei până când am zărit lumina din cabina lui Zola tăind întunericul printre fantele obloanelor închise.

Am ridicat mâna şi m-am prins de marginea ferestrei, lipindu-mă de corabie ca să mă pot sprijini de lemn. Mi s-a înfăţişat încăperea luminată de lumânări şi am mijit ochii, privind oglinda agăţată lângă uşă. Îl arăta pe Clove stând în picioare lângă masa mică de lemn din colţ, cu un pahar verde de rachiu în mâna lui mare.

Zola stătea la biroul din faţa lui, citind registrele cu atenţie.

— E suficient.

— De unde ştii? a întrebat Clove şi vocea lui aspră abia se auzea în vuietul apei de dedesubt.

— Pentru că trebuie să fie suficient.

Clove a încuviinţat din cap în tăcere, ducând rachiul la buze. Lumina sclipea pe sticlă ca pe o piatră preţioasă aşezată pe o lampă de bijutier.

Zola a luat sticla de rachiu.

— Altceva?

Mi-a trebuit o clipă ca să observ că Clove şovăia, privind absent în colţul încăperii, după care a răspuns.

— Oamenii vorbeau în sat.

— Aşa?

Zola a ridicat tonul şi, când i-am surprins din nou chipul în oglindă, era luminat de un umor viclean.

— La Sagsay Holm a ajuns ieri vestea că cineva umblă din port în port în Strâmtori.

A făcut o pauză.

— Şi incendiază corăbii.

Zola s-a făcut alb la faţă şi nu prea am înţeles de ce. Trebuia să fi ştiut că nu era bine să-şi lase flota în urmă, în Strâmtori. Dacă acceptase riscul ăsta şi venise pe Marea Nenumită, înseamnă că merita. Mâna i-a tremurat, doar cât să verse puţin rachiu pe birou, dar nu a ridicat ochii.

— Corăbiile *tale,* bănuiesc, a adăugat Clove.

Am strâns şi mai tare degetele pe pervazul ferestrei.

— Saint?

— West, a oftat Clove.

Mi s-a tăiat respiraţia şi am încremenit sub fiorul subit de groază. Dacă West incendia corăbii în Strâmtori, atunci punea corabia *Marigold* şi echipajul ei în primejdie. El nu putea ascunde aşa ceva de Consiliul Comerţului, aşa cum ar fi putut Saint.

— Am pierdut pe puţin şase corăbii, a spus Clove. Mai mulţi morţi printre echipaje. Probabil şi mai mulţi la ora asta.

Am respirat în ciuda lacrimilor care-mi înţepau ochii. În noaptea aia, în cabina lui, Zola spusese că West avea atâta sânge pe mâini cât să vopsească *Marigold* în roşu. N-am vrut să-l cred atunci, dar o parte mică din mine deja ştia.

— Nu contează.

Zola nu reuşea să-şi stăpânească furia.

— Atât viitorul, cât şi averile noastre ne aşteaptă la Bastian.

— Bastian.

Buzele mele au conturat cuvântul.

Nu mergeam spre sud pentru că nu duceam captura asta înapoi în Strâmtori. *Luna* se îndrepta spre Bastian.

— Vreau ca fiecare centimetru de pe corabia asta să fie curăţat şi lustruit înainte să intrăm în port, ai înţeles? Toate braţele ar face bine să lucreze din zori şi până-n clipa în care văd uscatul la orizont. Nu vreau să arăt ca un vagabond din Waterside când acostăm, a mormăit Zola, dând pe gât rachiul dintr-o înghiţitură şi umplând paharul din nou.

Clove s-a uitat în paharul lui, agitând ce mai rămăsese din băutura de chihlimbar.

— Va afla imediat ce tragem la chei.

— Foarte bine, a rânjit Zola. Atunci o să ne aştepte.

Am privit chipul lui Zola, derutată. Dar bucăţile au început încet să se lege între ele şi gândurile care-mi vuiau în minte în sfârşit s-au aşezat.

Holland.

Zola nu folosea captura ca să înceapă o afacere nouă în afara Strâmtorilor. Se achita de o datorie. Ani în şir, nu putuse să navigheze pe apele astea fără ca Holland să-i ia gâtul. În sfârşit găsise o cale s-o împace, dar cum? Trei sute de carate de pietre preţioase erau o nimica toată pentru cel mai puternic comerciant de nestemate de pe Marea Nenumită.

Zola nu minţise atunci când spusese că nu era vorba despre mine sau West. Nu era vorba nici măcar despre Saint.

Degetele mi-au alunecat de pe pervazul umezit de rouă şi m-am prins de oblon lipindu-mă de peretele navei.

Când am ridicat privirea din nou, Clove era cu ochii la fereastră şi mi-am ţinut respiraţia, ascunsă în întuneric. A mijit ochii, de parcă mă fixa cu privirea. În clipa următoare a traversat cabina cu paşi mari şi eu m-am dat înapoi, lipindu-mă de sculpturile de lângă fereastră. Oblonul s-a deschis, lovindu-se de lemn, şi i-am văzut mâna pe pervaz, cu inelul lui de aur licărindu-i pe deget în lumina lunii. Am încercat să nu mă mişc şi am înfipt călcâiul în margine, simţind cum piciorul îmi zvâcnea de durere.

Dar, după o clipă, obloanele s-au închis şi au fost zăvorâte la loc.

Nu mă văzuse. Nu se poate să mă fi văzut. Dar inima mi s-a poticnit şi sângele îmi vuia în vene.

M-am întins şi m-am căţărat înapoi pe balustradă, sărind pe puntea superioară. Am gonit spre scări şi am sărit peste ele, aterizând pe punte cu ambele picioare, şi cusăturile de la coapsă mi s-au întins usturător. Am pornit spre coridor sub privirile holbate ale bărbaţilor din jurul timonei şi am dispărut în întuneric.

Uşa de la cabina timonierului deja se deschidea şi am ocolit lumina pe care o revărsa pe punte, coborând dedesubt. Am alergat pe coridor, spre cabina echipajului, pe când deasupra mea răsunau paşi, şi mi-am făcut loc printre hamace până la rândul al treilea. Ryland dormea şi m-am ghemuit sub el, în stofa matlasată a hamacului meu, fără să mă mai descalţ. Mi-am adus genunchii la piept, tremurând.

Umbrele din pragul întunecat s-au mişcat şi am dus mâna la cuţitul de la curea, aşteptând. Zola avusese mare grijă să ascundă ce făcea pe Marea Nenumită şi, dacă credea că-i aflasem secretul, nu m-ar fi lăsat în veci să mă întorc în Strâmtori. Nu m-ar fi lăsat să scap cu zile de pe corabia asta.

Am holbat ochii în întuneric, strângând cuţitul la piept, şi o siluetă s-a conturat sub tavan. Am mijit ochii, încercând s-o desluşesc. Când o rază de lumină a descoperit un păr blond-argintiu, am înghiţit în sec, ca să nu ţip.

Clove. Chiar *mă văzuse.*

Umbra lui a înaintat încet printre hamace, păşind fără zgomot şi apropiindu-se tiptil. S-a uitat în fiecare hamac, trecând mai departe, şi, când a ajuns la rândul următor, mi-am acoperit gura, străduindu-mă să stau nemişcată. Aş fi putut să lovesc prima cu o mişcare rapidă. Să-i străpung burta cu cuţitul înainte să pună mâinile pe mine. Dar gândul ăsta mi-a întors stomacul pe dos şi o singură lacrimă mi s-a rostogolit din colţul ochiului.

Era un ticălos şi un trădător. Dar era Clove.

Mi-am înăbuşit un ţipăt când s-a oprit în dreptul hamacului de lângă al meu. Încă un pas şi a ajuns cu picioarele lângă mine, privind în hamacul lui Ryland. Atunci s-a oprit şi eu am ridicat cuţitul, măsurând unghiul. Dacă l-aş fi înjunghiat sub coaste, nimerind un plămân, ar fi fost de ajuns ca să nu poată fugi după mine. Cel puţin asta speram.

Cuţitul tremura când l-am ridicat, aşteptând să se aplece, dar el nu s-a clintit. Luciul unei lame a licărit în întuneric când Clove a ridicat mâinile, întinzându-se peste hamacul lui Ryland. Am încremenit, privindu-i chipul de dedesubt şi străduindu-mă să nu respir. Dar ochii lui Clove erau lipsiţi de expresie, buzele sobre, relaxate, iar privirea, liniştită.

Hamacul s-a scuturat deasupra mea şi ceva fierbinte mi-a căzut pe faţă. Am tresărit, ridicând mâna ca să mă şterg pe obraz, şi încă un strop a căzut pe braţul meu. Am dus degetele la lumină şi am înlemnit.

Era sânge.

Hamacul s-a legănat în tăcere deasupra mea şi Clove şi-a pus cuţitul în teacă, după care a întins braţele din nou şi l-a luat pe Ryland dinăuntru. Am văzut îngrozită cum îl urcă pe umăr şi mâinile blege ale lui Ryland au căzut lângă faţa mea, legănându-se.

Era mort.

Fără să mă mişc, am ascultat paşii îndepărtându-se spre uşă. Şi apoi Clove a dispărut, cufundând cabina în tăcere. Imediat ce lumina şi-a încetat mişcările, m-am ridicat în capul oaselor, holbându-mă la coridorul întunecat.

Nu se auzeau decât răsuflări adânci, adormite, şi cârâitul frânghiilor. Murmurul stins al apei de-a lungul carenei. Preţ de o clipă, m-am gândit că poate visasem. Că în întuneric văzusem faptele unor stafii. Am privit peste umăr, cercetând cabina, şi am înlemnit când l-am văzut.

Koy stătea încremenit în hamacul lui şi mă fixa cu ochii larg deschişi.

Capitolul 11

Am aşteptat să se trezească ceilalţi înainte să îndrăznesc să mă mişc. Am stat trează ore întregi în întuneric, în aşteptarea unor sunete de paşi care să se apropie pe coridor, dar pe corabie a fost linişte toată noaptea, până când zorii au anunţat prima tură a echipajului.

Nu mai simţeam oboseala care mă apăsase cu o zi în urmă. Abia mai simţeam durerea din picior, iar pielea se umflase şi se înroşise în jurul cusăturilor. Ryland murise şi confortul acestei alinări a eliberat încordarea care se încolăcise în jurul meu. Nu eram în siguranţă pe *Luna,* dar Ryland dispăruse şi nu credeam că tocmai Koy ar fi fost în stare să mă omoare în somn.

Adevărata întrebare era ce se întâmplase noaptea trecută şi de ce.

Am cercetat puntea înainte să urc şi ultimele trepte, căutându-l pe Ryland din instinct, ca să mă asigur că nu visasem. Wick era pe artimon, unde înlocuia un ochet din colţul unei vele, cu vântul suflându-i părul creţ peste frunte. Dar nici urmă de Ryland.

La proră, Clove însemna cifre în jurnalul lui şi am observat maniera calmă şi liniştită cu care citea paginile. Era aceeaşi expresie pe care o avusese şi noaptea trecută, când îl înjunghiase pe Ryland sub ochii mei şi-i cărase trupul afară din cabină.

— Inspecţie echipaj! a strigat răsunător nostromul.

Toţi de pe punte s-au supus fără tragere de inimă, lăsându-şi munca şi aliniindu-se de-a lungul babordului. De sub punte au apărut şi ultimii marinari şi dragori, cu feţele trase de somn. Mi-am ocupat locul în capătul şirului, urmărindu-l pe nostrom, care tot ridica ochii din cartea lui, însemnând numele din mers.

— Unde-i Ryland?

A pus mâinile în şold, uitându-se la fiecare dintre noi.

Am surprins privirea lui Koy în celălalt capăt al punţii. Nici nu s-a clintit.

— Nemernicul ăla nu s-a mai întors pe corabie azi-noapte, a mormăit Clove din spatele lui, fără să-şi ia ochii din jurnal.

Mâinile mi s-au împreunat la spate, cu degetele întrepătrunse. Nu mă puteam gândi decât la un singur motiv pentru care Clove l-ar fi atacat pe Ryland, dar nu avea nicio noimă. El îi spusese lui Zola cine eram. Mă pusese în conflict cu echipajul. De ce ar fi încercat să mă protejeze?

Mi s-au ivit lacrimi, am clipit, încercând să le înăbuş, şi le-am şters din colţul ochiului înainte să-mi cadă vreuna. Mă temeam să cred asta.

M-am uitat la Wick, căutând vreun semn că ar vrea să-l contrazică, de vreme ce probabil că văzuse sângele din hamacul lui Ryland când se trezise de dimineaţă. Dar, chiar dacă nu ştia cine îl vărsase, nu voia să se pună cu făptaşul. Şi-a ţinut gura.

Nostromul a mai făcut un însemn în carte, indicându-i fiecărui membru de echipaj să se retragă, şi, după câteva minute, toţi de pe *Luna* îşi reluaseră munca.

Clove nu s-a uitat la mine când m-am dus la timonă, dar i s-au lăsat umerii când m-am apropiat. Am ridicat ochii la faţa lui, studiind ridurile care-i înconjurau ochii adânci, şi, preţ de o clipă, a privit agitat peste capul meu, spre punte. Se asigura că nu ne urmăreşte nimeni şi ăsta era singurul răspuns de care aveam nevoie.

A întins mâna spre treapta de pe arborele de lângă noi, aplecându-se spre mine.

— Nu aici! a spus el răguşit, făcându-mă să înghit în sec.

Dacă Clove îmi purta de grijă, atunci nu se întorsese împotriva lui Saint. Nu se întorsese împotriva *mea.* Şi asta putea însemna un singur lucru. Nu numai Zola avea planuri ascunse.

Şi tatăl meu punea ceva la cale.

— Dragorule! a strigat nostromul cu mâinile aduse căuş la gură, ca să acopere vântul. Timonierul vrea să te vadă! Acum!

Am încercat să întâlnesc privirea lui Clove, dar acesta a închis cartea subit şi a traversat puntea. A intrat pe uşa deschisă a cabinei timonierului şi eu m-am oprit înaintea ei, privindu-l pe Zola. Stătea la fereastră, cu mâinile strânse la spate.

Clove s-a aşezat în capătul mesei, urcând un picior peste genunchi şi rezemându-se de spătarul scaunului, lângă un vas plin cu apă înspumată.

Pentru că nu m-am clintit, Zola s-a uitat la mine peste umăr.

— Ei, haide. Intră!

M-am uitat la amândoi, căutând vreun indiciu cu privire la ce urma să se întâmple. Dar Clove nu părea îngrijorat. Reuşise să-l convingă pe Zola, dar încrederea lui trebuie să fi avut un preţ. Clove nu fusese niciodată un om inofensiv, dar mă întrebam ce făcuse ca să ajungă pe corabia asta.

— Captura?

Zola şi-a ridicat cozile hainei şi s-a aşezat pe un taburet lângă fereastră.

— Sortată şi inventariată, împreună cu certificatul de autenticitate primit de la negustorul din Sagsay Holm, a raportat Clove fără nicio ezitare. A estimat totalul la şase mii.

Am tresărit când am auzit cifra. Şase mii într-o singură tranzacţie. Cu suma asta puteai să lansezi o întreagă rută comercială.

— Şi le-ai verificat?

Zola s-a uitat la mine.

— De două ori, a răspuns Clove.

Dar Zola încă mă privea.

— Vreau să te aud pe tine. Ai verificat pietrele?

— De două ori, am repetat eu agasată.

— Persoana la care vor ajunge pietrele astea îşi va da seama dacă ţi-a scăpat ceva. Şi nu cred că e nevoie să-ţi spun ce se va întâmpla atunci.

— Aş spune că n-ai decât să aştepţi şi să vezi, am răspuns eu sec.

— Da, vom vedea, a spus Zola. Vreau să te speli şi să te pregăteşti înainte să ajungem în port.

A făcut semn spre vasul cu apă.

M-am desprins de perete, lăsând braţele.

— Pentru ce să mă pregătesc?

— Ai treabă la Bastian.

— Nu, nu am. Ţi-am adunat marfa. Ţi-am verificat pietrele. Am muncit cât pentru o sumă de trei ori mai mare.

— Aproape, a spus Zola.

M-am holbat la el.

— M-am săturat de jocul ăsta. Când mă întorc în Strâmtori?

— În curând.

— În câte zile? am ridicat eu vocea.

Zola a înălţat bărbia, privindu-mă de sus.

— Două zile.

Am strâns pumnii în lături. Am oftat de frustrare.

— Vreau să mai faci un singur lucru pentru mine. După aia, soarta ţi-e în mâinile tale.

Dar nu mă bizuiam pe *Luna* să mă ducă înapoi acasă. Aş fi avut şanse mai mari cu aproape orice navă din portul oraşului Bastian. Puteam să plătesc un alt timonier pentru călătorie şi să pornesc pe apă înapoi spre Strâmtori cu mai puţini duşmani decât aveam aici.

— Dă-mi banii acum şi fac ce vrei.

— Mi se pare corect, a spus Zola ridicând din umeri. Dar primeşti doar jumătate. Cealaltă jumătate ţi-o dau mâine seară.

— Ce-o să fie mâine seară?

— E o surpriză.

A deschis sertarul biroului şi a scos o pungă, numărând repede douăzeci şi cinci de monede. Apoi a pus mâna pe grămăjoară şi mi-a împins-o pe deasupra hărţilor.

Clove s-a ridicat.

— Vreau să te văd îmbrăcată pe punte când se iveşte în zare Bastian.

Zola a închis sertarul, s-a ridicat şi a înconjurat biroul, ajungând faţă în faţă cu mine.

— Ghetele, a spus Clove şi a întins mâna, aşteptând.

M-am uitat la picioare. Pielea ghetelor mele era încă mânjită cu noroi de când umblasem pe străzile din Dern. Am blestemat în şoaptă şi le-am descălţat pe fiecare, lăsându-le pe jos ca să le ridice el. Colţul gurii i-a zvâcnit ca într-un zâmbet, după care s-a aplecat şi le-a luat.

Zola a deschis uşa şi a aşteptat să intre Calla, după care el şi Clove au plecat. Calla ţinea haine de schimb atârnate pe braţe şi m-am strâmbat văzând volanele manşetelor de pe mânecile cămăşii.

— Nu vorbeşti serios, am şuierat eu.

Calla a înclinat capul într-o parte, iritată.

Mi-am scos cămaşa şi am descheiat pantalonii, mergând apoi la vasul cu apă. Băşicile de pe degete m-au usturat când am cufundat încet mâinile în apa fierbinte. Clăbucii miroseau a ierburi şi mi-am curăţat braţele, după care am trecut la faţă şi la gât. La urmă m-am dus la oglindă şi am şters locurile pe care le ratasem cu colţul unui prosop.

Am strâmbat din buze când mi-am văzut chipul. Poate că şi mama mea stătuse înaintea oglinzii ăsteia cândva. Nu se poate ca Isolde să fi fost mult mai mare decât mine când Zola o luase la bord întâia oară şi mă întrebam cât îi luase mamei să descopere ce fel de om era. Nu-mi vorbise niciodată despre zilele petrecute de ea pe *Luna* şi o parte din mine nu voia să ştie nimic. În mintea mea, spiritul ei trăia pe *Ciocârlie.* Nu-mi plăcea ideea că vreo parte din ea ar fi putut să rămână în urmă aici.

Mi-am trecut degetele prin păr ca să-l descâlcesc atât cât am putut şi apoi l-am prins în creştet, petrecând capătul pe dedesubt şi legând un nod strâns. Nu m-am obosit să îmblânzesc şuviţele libere şi creţe care-mi cădeau de o parte şi de alta a feţei. Zola o fi avut nevoie de cineva care să joace rolul de sânge-sărat, dar trebuia să se mulţumească cu mine.

Calla a aruncat cămaşa pe pat şi am ridicat-o, inspectând stofa. Comercianţii nu obişnuiau să poarte aşa ceva. Inul era subţire, ţesut recent, şi-mi cădea moale pe braţe până la încheieturi. Şi pantalonii erau noi, împletiţi din lână neagră şi groasă, cu nasturi din os de balenă. E clar că Zola fusese pregătit când apăruse pe străduţa aceea din Dern. Pusese la cale un plan foarte detaliat. Gândul ăsta mi-a stârnit un fior pe şira spinării.

Două zile, mi-am spus eu. După încă două zile aveam să pornesc înapoi spre *Marigold.*

Cineva a bătut la uşă înainte să apuc să-mi strecor cămaşa în pantaloni şi Calla a deschis-o, înfăţişându-l pe unul dintre vagabonzii din Waterside. Îmi ţinea ghetele în mâinile lui mici. Erau curăţate şi lustruite, iar şireturile fuseseră înlocuite cu altele noi, din sfoară împletită strâns. M-am holbat la ele şi emoţiile mi s-au răsucit strâns în stomac, amintindu-mi de seara în care mi le dăruise West.

Stăteam în ploaie în faţa prăvăliei satului, privindu-i pe el şi pe Willa pe străduţă. Lumina felinarului stradal contura unghiurile chipului lui West şi vocea i se schimbase când mi-a pronunţat numele. A fost întâia oară când i-am surprins dedesubturile, chiar dacă a fost doar pentru o clipă. Şi m-a cuprins aşa un dor de el, încât abia mai puteam respira.

Nu puteam să nu mă gândesc la ce spuseseră tatăl meu şi Zola. Că în inima lui West era un întuneric mai adânc decât ştiam eu. O parte din mine nici nu voia să ştie. Voia să creadă că nu avea importanţă. Toţi cei care supravieţuiau Strâmtorilor aveau acelaşi întuneric. Numai aşa puteai să-ţi păzeşti viaţa.

Dar în seara aceea, la Dern, când spusesem că nu ne vom minţi unul pe celălalt, el nu mi-a spus adevărul întreg. Şi mă temeam de ceea ce aş fi descoperit dacă mi l-ar fi spus. Mă temeam că, atunci când îl voi revedea, va arăta altfel în ochii mei. Că va arăta ca Saint.

Capitolul 12

Luminile sclipeau discret, desfăşurate ca nişte stele pe ţărmul din faţă.

Bastian.

Stăteam la prora de pe *Luna,* privind oraşul pe măsură ce ne apropiam. Cunoşteam locul ăsta numai din poveşti. Străzi şi lumini şi culori formând amintiri care nu-mi aparţineau.

Mama mea fusese îndrăgostită de Bastian. De străzile umede care luceau sub lună. De valurile de clădiri care se întindeau pe culmi şi de mirosul pieţelor. Dar, în cele din urmă, plecase şi nu s-a mai întors niciodată.

Mâinile muncitorilor din port şi-au încetinit lucrul când a acostat *Luna* şi echipajul a strâns velele, legându-le îngrijit pe arbori. Corabia era frumoasă sub vălul nopţii, lemnul ei întunecat şi lustruit lucea. Dar oricât am fi lustruit şi oricâte cămăşi cu volane am fi îmbrăcat, nu puteam ascunde de unde veneam. Eram comercianţi născuţi în Strâmtori până-n măduva oaselor şi, judecând după privirile tuturor din port, îşi dădeau seama şi ei.

Toate celelalte corăbii ancorate în bazine arătau de parcă ar fi fost sculptate din raze de soare, se profilau neted şi curat pe cerul larg. Oraşele din Marea Nenumită se mândreau cu opulenţa lor, dar niciunul atât de mult ca Bastian. Mama mea nu avusese niciodată aerul ăsta, dar se simţise în aspectele mărunte. De exemplu, îşi îngrijea uneltele de la curea, care erau mereu în condiţie perfectă, şi unghiile ei păreau să fie mereu curate.

Unele lucruri nu pot fi desprinse din fiinţa ta, oricât de departe de casă ai călători pe mări.

Comandantul portului a apărut în zare, urmat de o mulţime de muncitori. Fruntea lui severă făcea ca ochii să-i pară mijiţi şi pergamentele i-au fluturat când ne-a făcut cu mâna pe deasupra capului. Dar Zola n-a ezitat să se instaleze ca la el acasă. Nici n-a aşteptat aprobarea lui înainte să pună echipajul să lege parâmele de acostare.

— Cine-i acolo? a strigat comandantul portului, oprindu-se şi ridicând ochii ca să vadă stema de pe vela din faţă.

Zola a întâlnit privirea lui Clove şi apoi a coborât scara şi a traversat cheiul spre el, sub privirile echipajului care-l urmăreau de la bord, de pe *Luna.*

— E timpul să mergem.

Clove şi-a vârât un cuţit în plus la curea.

L-am privit bănuitoare. Nici nu privise în direcţia mea de când ne întâlniserăm în cabina lui Zola şi mi-am dat seama că nici măcar Zola nu ştia totul despre rolul lui Clove pe *Luna.* Dar acesta nu-mi dăduse niciun indiciu cu privire la ce se petrecea şi ce rol trebuia să joc eu. Toate se desfăşuraseră contracronometru de când plecaserăm din Dern şi voiam să ştiu ce avea să se întâmple când timpul în sfârşit se va fi consumat. Jeval. Scufundările. Sagsay Holm. Zola făcea fiecare mişcare cu o precizie meticuloasă. Ştiam că toate astea aveau legătură cu Holland, dar descoperirile mele se opreau aici.

De pe puntea superioară, Koy mă privea în timp ce părăseam nava. Echipajul fusese instruit să nu plece de pe *Luna* indiferent de motiv şi dragorii jevalezi nu păreau câtuşi de puţin nemulţumiţi. Privirile lor cercetau oraşul de pe deal cu încordare, de parcă ceva i-ar fi neliniştit. Bastian era mai mare decât toată insula Jeval.

Zola încă vorbea cu comandantul portului, zâmbind liniştit, când eu şi Clove ne-am furişat pe lângă ei, pornind spre scările late de piatră care duceau la casa de comerţ.

Aceasta nu semăna deloc cu clădirile ruginite în care făceau comerţ negustorii din Strâmtori. Era construită din piatră albă şi curată, iar colţurile erau împodobite cu statui impunătoare întruchipând păsări ale mării care-şi întindeau aripile deasupra străzii de dedesubt.

M-am oprit când am ajuns la ultima treaptă şi strada s-a lărgit, dezvăluind întinderea unduitoare a vastului oraş. M-am învârtit în cerc, încercând să-l cuprind cu privirea, dar Bastian era uriaş. Copleşitor. Nu mai văzusem niciodată ceva asemănător.

M-am întors spre stradă în timp ce Clove dispărea după colţul casei de comerţ. Când am intrat pe alee, deja mă aştepta. Stătea rezemat de peretele de cărămidă şi felinarele îi luminau chipul pe jumătate. Chiar şi în mijlocul străduţei, înconjurat de clădiri care ascundeau cea mai mare parte a cerului, părea un uriaş.

Răceala severă pe care o descoperisem în ochii lui când îl văzusem întâia oară pe *Luna* s-a înmuiat când a ridicat privirea la mine pe sub borul pălăriei. Era o privire atât de familiară, încât umerii mi s-au relaxat şi tensiunea care mă ţinuse încordată în ultimele zece zile s-a desprins de mine. Într-o clipă, am simţit că mă deşir. Un capăt al mustăţii i s-a ridicat încet şi un zâmbet strâmb i-a luminat ochii.

Am traversat cei patru paşi dintre noi, cu ghetele lovind pavelele cu ecou, şi l-am cuprins în braţe. Suspinul care mi se blocase în gât s-a eliberat în sfârşit şi m-am sprijinit de el, apucându-i haina cu degetele. Nu-mi păsa că era o dovadă de slăbiciune. Că prin asta recunoşteam cât de speriată eram. Voiam doar ca preţ de o clipă să mă simt ca şi când n-aş fi fost singură.

Clove a încremenit, privind în jur cu prudenţă, dar, după o clipă, braţele lui uriaşe m-au înconjurat şi m-au strâns.

— Gata, Fay, linişteşte-te! a spus el, masându-mă pe spate cu o mână.

Mi-am strâns braţele la piept, lăsându-l să mă îmbrăţişeze şi mai strâns, şi am închis ochii.

— Ştie unde sunt?

N-aş fi putut să pronunţ numele tatălui meu fără ca vocea să-mi cedeze cu totul.

Clove m-a depărtat ca să ridic privirea la el şi o mână aspră a şters lacrimile de pe obrajii mei aprinşi.

— Ştie precis unde eşti.

Dacă Saint era implicat în povestea asta, înseamnă că ştiuse încă din dimineaţa în care mă văzusem cu el la Dern. Stătuse la masă în faţa mea şi-şi băuse ceaiul fără să-mi dea niciun indiciu cu privire la ce mă aştepta pe străduţă.

Am strâns din dinţi. Mă săturasem atât de mult de jocurile tatei. Dar furia pe care am simţit-o a fost înlocuită imediat de disperare. L-am apucat pe Clove de haină şi l-am tras la mine.

— Trebuie să scap de aici! Trebuie să mă întorc în Strâmtori!

— Nu pleci nicăieri până nu terminăm aici.

Clove m-a sărutat pe creştet şi a pornit din nou pe străduţă, băgând mâinile în buzunar.

— Ce să terminăm? L-am urmat, ridicând vocea. Nu mi-ai spus nimic!

— Lucrăm de multă vreme la asta, Fay. Şi n-o putem duce la capăt fără tine.

M-am oprit locului, holbându-mă la el.

Pentru că nu mi-a mai auzit paşii, Clove s-a oprit, privind în urmă.

— Spune-mi ce se petrece, altfel plătesc prima corabie din port să mă ducă înapoi în Strâmtori, am spus eu pe un ton istovit.

Clove s-a oprit sub firma ştearsă a unui negustor de peşte şi a oftat.

— Într-o zi vei afla totul.

Mi-am dat seama că n-aveam să-l înduplec. Dacă la mijloc era mâna tatei, atunci pe tablă se mişcau multe piese şi eu eram una dintre ele.

— Juri?

Am făcut un pas spre el, sfidându-l să mă mintă.

— Jur.

I-am cercetat chipul, dornică să-l cred.

— Pe sufletul mamei mele?

Cuvintele l-au făcut să tresară şi, strângând din buze, mi-a răspuns.

— Jur.

A clătinat din cap, rânjind iritat.

— La fel de încăpăţânată ca ea, a mormăit el.

Gulerul hainei îi era ridicat în jurul gâtului şi părul blond îi ieşea în bucle de sub pălărie. A fost prima dată de când plecasem din Dern când am simţit că pot respira liber. Mă făcea să mă simt ca acasă. Atât timp cât eram cu Clove, n-ar fi lăsat să mi se întâmple nimic. Şi adevărul e că, dacă el şi tatăl meu îl doborau pe Zola, voiam să mă implic şi eu.

Am mers până când strada s-a deschis brusc într-o piaţă plină de prăvălii, toate având ferestre uriaşe şi curate. Fiecare era împodobită cu lăzi cu flori şi proaspăt vopsită în culori vii. Clove s-a oprit în faţa primei prăvălii de pe colţ, potrivindu-şi pălăria. Pe firma care atârna deasupra străzii scria *Fracuri şi Rochii.*

Clove a deschis uşa şi am intrat după el în prăvălia caldă, unde o femeie stătea ghemuită lângă un manechin, cu un ac în mână.

A ridicat privirea la noi cu capul înclinat într-o parte, studiindu-ne din cap până-n picioare.

— Pot să vă ajut?

Întrebarea suna ca o acuzaţie.

Clove şi-a dres glasul.

— Ne trebuie o rochie. De gală.

M-am întors la el uluită, dar, până să pot protesta, a vorbit în continuare:

— Şi ne trebuie mâine.

Femeia s-a ridicat, înfigând acul într-o pernă de pe încheietura ei cu o mişcare rapidă.

— Atunci sper că aveţi cu ce să mă plătiţi ca să cos toată noaptea.

— Nu e o problemă, a răspuns Clove.

Femeia a părut că se gândeşte o clipă, după care s-a dus la sulurile de stofă adunate pe tejgheaua lungă de lemn.

— Am primit mătăsuri noi chiar ieri. Nimeni din Bastian nu mai are aşa ceva.

Clove mi-a ignorat privirea ca de gheaţă şi a urmat-o pe femeie până la fereastra care dădea în stradă.

— Ce-i asta? am şoptit eu, trăgându-l de mâneca cămăşii.

— Va trebui să ai încredere în mine.

Eram la fel de supărată şi pe el, şi pe mine. Îndată ce-l văzusem pe Clove pe corabia lui Zola, ar fi trebuit să-mi dau seama că Saint punea ceva la cale. Acum mă pierdusem în cine ştie ce intrigă născocită de ei şi probabil că n-aveam să ies la liman nevătămată.

Clove a plimbat cu grijă mâna peste diversele stofe, strângând din buze, până când a apucat una dintre ele.

— Asta.

Era cel mai bogat albastru cu putinţă, culoarea mării în zilele însorite când apa era prea adâncă pentru a-i vedea fundul. Materialul întunecat a licărit în lumină. Nu puteam să-mi închipui ce-o fi plănuit Clove astfel încât să fie nevoie de o rochie dintr-un material atât de scump, dar presimţeam că n-o să-mi convină.

— Bun, hai aici, sus! Dă jos totul!

Femeia a luat manechinul în braţe şi l-a aplecat pe spate, sprijinindu-l de perete.

A tras perdeaua din faţa oglinzii cu un foşnet scurt şi apoi s-a întors spre mine, cu mâinile în şold.

— Ei? Haide!

Am mormăit, mi-am tras cămaşa pe gât şi mi-am desprins pânza care-mi înconjura sânii. Femeia a pus-o pe un umeraş şi mi-a netezit pantalonii ţâţâind, frecând cutele din stofa de lână.

— Acum să te vedem.

A plimbat ochii pe trupul meu gol şi s-a încruntat când a văzut cicatricea de pe braţ şi cusăturile de la picior. Nu erau singurele mele cicatrici.

— Bine, să zicem că putem să le acoperim. Întoarce-te.

M-am supus fără tragere de inimă, întorcându-mă cu spatele la ea şi, când am întâlnit ochii lui Clove pe deasupra perdelei, am văzut că zâmbea larg. Am tresărit când femeia mi-a măsurat talia cu mâinile ei reci, plimbându-le în sus, peste coastele mele.

— Bine, a spus ea.

A ieşit pe după perdea şi s-a întors cu un cilindru de stofă albă şi tare, cu şireturi. M-am strâmbat.

— Ăsta e…?

— Un corset, draga mea.

Mi-a zâmbit dulce.

— Braţele sus.

Mi-am muşcat buza de jos ca să nu blestem şi m-am întors din nou, ca să-l poată fixa în jurul meu. A tras de şireturi până când coastele mele obosite au ţipat şi am lipit palmele de perete ca să mă echilibrez.

— N-ai mai purtat corset? m-a întrebat pe un ton ridicat.

— Nu, m-am răstit eu.

Mama nu mă îmbrăcase niciodată în corset şi pe Jeval n-avusesem nevoie de aşa ceva.

Mi-a fixat apoi balenele de crinolină în jurul taliei, legând sforile astfel încât cercurile să se umfle de o parte şi de alta a coapselor. După aceea a trecut la mătase, decupând şi întinzând şi fixând în ace până când a început să se formeze o rochie. Abia după ce a tras perdeaua la o parte şi m-a întors am văzut ce făcea.

Când mi-am văzut imaginea în oglinda cu ramă aurie, am inspirat scurt, păşind în spate.

Corsajul rochiei era mulat, înfăşurându-se în faţă în aşa fel încât pielea dintre sânii mei se îngusta până într-un punct ascuţit ascuns sub straturile de stofă. Mânecile nu erau decât

fâşii de mătase albastră tăiate care aşteptau să fie fixate în ace, dar fusta plină se revărsa în jurul meu ca nişte valuri.

— Îmi trebuie buzunare, am spus eu, înghiţind în sec.

— Buzunare? a pufnit ea. Pentru ce îţi trebuie buzunare?

N-am răspuns. Nu voiam să-i spun că erau pentru cuţit sau să-i explic de ce îmi trebuia un cuţit la o gală.

— Croiţi-i buzunarele! a strigat Clove din spatele ei.

— Aşteaptă aici.

Femeia a oftat şi a dispărut în fundul prăvăliei.

Clove s-a aşezat pe scaun, contemplându-mă. Mi-a văzut expresia şi s-a străduit să nu râdă.

— Te distrezi? am mormăit eu.

A ridicat iar un colţ al gurii.

— Mama ta n-ar fi acceptat în veci să îmbrace aşa ceva.

M-a surprins uşurinţa cu care intraserăm din nou în ritmurile noastre vechi, când doar cu câteva ore în urmă fusesem pregătită să-l omor. În copilărie nu fusese zi în care să nu mă ţin după el pe corabie sau în port. Privindu-l acum, mă simţeam iar ca la zece ani. Şi sentimentul ăsta mi-a stârnit dorul de mama.

— Ce s-a întâmplat între Zola şi Isolde? am întrebat încet, deşi nu eram sigură că voiam să aflu răspunsul.

Clove s-a îndreptat de spate, trăgându-se de gulerul cămăşii.

— Ce vrei să spui?

— Saint mi-a spus că a fost ceva între ei. Ce anume?

Mi-a destăinuit mai multe decât îşi închipuia când a refuzat să-mi întâlnească privirea.

— Cred că ar fi mai bine să vorbeşti cu Saint despre asta.

— Te întreb pe tine.

Clove s-a frecat pe faţă cu mâinile şi a oftat. Rezemându-se din nou de spătarul scaunului, m-a privit îndelung.

— Zola tocmai îşi începuse afacerea la Bastian când a întâlnit-o pe Isolde. Ea făcea negoţ la casa de comerţ şi probabil că atunci s-a gândit că avea o cale de scăpare.

— Scăpare de ce anume?

— De problemele de care o fi fugit.

A încordat maxilarul.

— A făcut o înţelegere cu Zola şi a ocupat un loc în echipajul lui, ca dragor. Dar Zola voia mai mult de la ea decât talentul ei cu nestematele. Nu ştiu ce s-a întâmplat între ei, dar a fost destul de grav ca Isolde să-i plătească tot ce agonisise ca să scape de pe *Luna.*

M-am strâmbat, străduindu-mă să nu-mi închipui despre ce o fi fost vorba.

— Apoi l-a cunoscut pe Saint.

— Apoi l-a cunoscut pe Saint, a repetat el. Şi toate s-au schimbat.

— Cum l-a convins s-o primească?

— Nu cred că Saint a avut de ales. Isolde i-a luat minţile din prima zi în care s-a aşezat lângă el la cârciuma lui Griff.

Cârciuma lui Griff. Auzind asta, n-am putut să nu zâmbesc.

— Au devenit prieteni. Şi apoi ceva mai mult, a spus el cu o privire pierdută, căzut pe gânduri. Apoi ai apărut tu.

Am zâmbit trist. Cele mai vechi amintiri ale mele erau cu amândoi – Saint şi Isolde. Şi erau scăldate într-o lumină caldă şi aurie. Netulburate de tot ce se întâmplase apoi. Se găsiseră unul pe celălalt.

Am luat de la gât inelul lui West şi m-am uitat la el. Simţisem aceleaşi lucruri când mă sărutase în Laţul Uraganului. Ca şi când împreună am fi fost o lume de sine stătătoare. Chiar asta fusesem, în acea clipă.

Dacă zvonurile auzite la Sagsay Holm erau adevărate, atunci West era pregătit să renunţe la *Marigold* şi la orice altceva. Ca să împiedic asta, trebuia să duc la bun sfârşit cele începute de tatăl meu.

— Nu se poate să fi plănuit toate astea, am spus eu, mai mult pentru mine.

— Ce?

— Saint. A aflat că părăsisem Jeval abia când l-am întâlnit la Ceros.

Puneam încet piesele cap la cap.

— M-a introdus în planul lui abia după ce m-a primit West.

Clove s-a uitat la mine.

— Am dreptate?

Dar nu-mi trebuia niciun răspuns. Adevărul se citea în tăcerea lui.

— Când ne-am întâlnit la biroul lui, Saint n-a vrut să aibă de-a face cu mine. Dar văzând în noaptea aia că plec din port pe *Marigold,* şi-a propus să mă ia de pe corabie. Şi a întrezărit o cale de a se folosi de mine.

Am clătinat din cap, aproape râzând de absurditatea situaţiei. Nu ştiam toată povestea.

— Ce a vrut să spună Zola când a zis că West e ca Saint?

Clove a ridicat din umeri.

— Ştii ce înseamnă.

— Dacă aş şti, nu te-aş întreba.

— Are mulţi demoni, Fay.

— Toţi avem.

L-am privit cu înţeles.

— Asta cam aşa e.

Am încrucişat braţele, ignorând faptul că mătasea risca să se rupă din cusături. Mă săturasem de secrete. De minciuni.

— Sunt aici, Clove. De partea ta şi a lui Saint. Îmi datorezi mult mai mult de atât.

A mijit ochii.

— Îţi *datorez?*

Am ridicat din sprâncene, privindu-l de sus.

— Nu numai Saint m-a abandonat pe plaja aia.

I-a tremurat obrazul.

— Fay, îmi…

— Nu vreau scuze. Vreau adevărul.

Preţ de o clipă, Clove şi-a îndreptat privirea spre inelul lui West, care-mi atârna la gât.

— Mă gândeam eu că poate voi doi…

Nu a încheiat, ezitând, dar apoi a continuat.

— West face orice consideră Saint că trebuie făcut. Orice. Şi de obicei e vorba de lucruri destul de murdare.

— Cum a fost la Sowan? am întrebat eu încet.

A încuviinţat din cap.

— Cum a fost la Sowan. E omul lui Saint de multă vreme.

— De aceea i-a încredinţat Saint corabia *Marigold,* am bălmăjit eu. O *merita.*

Clove s-a aplecat în faţă şi şi-a aşezat coatele pe genunchi.

— E periculos, Fay, a spus el cu mai multă blândeţe. Trebuie să fii atentă cu el.

Mi-am spus că ştiam deja toate astea. *Marigold* era o corabie-umbră, în consecinţă primea sarcini tenebroase. Dar aveam senzaţia că nici măcar echipajul nu ştia tot ce făcea West pentru tatăl meu.

În noaptea în care West îmi spusese că mă iubeşte, îmi povestise şi despre Sowan. Despre un comerciant a cărui afacere o scufundase la cererea lui Saint. Ceea ce nu mi-a spus era că aceea fusese doar una dintre numeroasele poveşti asemănătoare şi că faptele tatălui meu însumau cele mai grele poveri pe care le ducea în spate.

Să nu mă minţi şi nici eu nu o să te mint. Niciodată.

West deja încălcase singura promisiune pe care ne-o făcuserăm unul celuilalt.

Capitolul 13

Priveam cum apa picura în vas, unde îmi vedeam conturul tremurând. Albastrul închis al rochiei învăpăia roşul din părul meu şi obrajii fardaţi radiau.

Pielea îmi era prea fierbinte sub rochie. Camera în care mă cazase Zola la han avea un cămin în care lemnele ardeau dogoritor şi un pat umplut cu puf moale, pe care nu reuşisem să dorm.

Nu înţelegeam pe cine voia să impresioneze. Nici cel mai mare lux n-ar fi putut să-l cureţe de ceea ce era. Dacă ar fi trebuit să ghicesc, aş fi spus că cicatricea de pe faţa Willei şi velele sfâşiate ale corabiei *Marigold* erau, probabil, păcatele lui cele mai mărunte.

Mătasea îmi cuprindea strâns trupul şi fustele îmi foşneau când am coborât treptele spre cârciumă. Clove şi Zola stăteau la masa din colţul cel mai îndepărtat şi beau rachiu. Amândoi purtau haine scumpe cu nasturi lucitori din alamă şi părul lor, de obicei ciufulit, era tuns şi pieptănat pe spate, descoperindu-le feţele bătute de vânt. Un licăr de recunoaştere mi-a fulgerat înaintea ochilor. Clove avusese mereu o înfăţişare mai aspră, dar îmbrăcat în lâna verde şi scumpă părea mai tânăr şi părul blond îi strălucea.

S-a îndreptat de spate când m-a văzut şi a aşezat paharul de rachiu din care sorbea, iar eu m-am ruşinat îndată, surprinzându-mi oglindirea în geamul ferestrei. Părul îmi era strâns în bucle răzleţe, prins în creştet ca o aureolă, şi lumina scânteia pe rochia mea.

Arătam absolut ridicol.

— Măi să fie…

Zola m-a privit din cap până-n picioare.

— Ce zici?

S-a ridicat de pe scaun, prezentându-şi haina cu un gest dramatic al mâinii.

I-am adresat o privire usturătoare.

— Zic că sunt gata să terminăm cu povestea asta ca să mă pot căra.

Clove şi-a golit paharul, după care s-a ridicat şi a deschis uşa cârciumii. Vântul rece a năvălit înăuntru, făcându-mă să tremur. Hotărâsem să las în cameră mantia pe care mi-o cumpărase Clove, pentru că, atunci când mi-am pus-o pe umeri, am simţit că mă sufocam sub greutatea ei. Totuşi, aerul rece a uşurat dogoarea care-mi clocotea sub piele.

Clove îmi promisese că în câteva ore avea să-mi spună adevărul. Mâine aveam să pornesc înapoi spre Strâmtori. Aveam să găsesc corabia *Marigold* înainte ca West să facă mai multe pagube decât făcuse deja.

L-am urmat pe Zola, cu tocurile pantofilor pocnind pe asfalt. Deşi se străduia să-şi ia un aer de aroganţă, se vedea că e agitat. Nu mai avea acelaşi pas legănat şi înainta de-a lungul străzii cu buzele strânse într-o linie încordată. Privea în pământ, căzut pe gânduri. Cântărind. Calculând.

Ne-a condus prin oraş, care devenea din ce în ce mai frumos pe măsură ce înaintam. Amurgul picta Bastian în nuanţe delicate de roz şi violet şi clădirile din piatră albă oglindeau culorile, învăluind lumea într-un aer de vis.

Pavelele grosolane, dreptunghiulare, au cedat locul unor pătrate din granit şlefuit şi, trecând de un colţ, Zola s-a oprit, privind faţada de marmură lucitoare a unei clădiri somptuoase din depărtare.

Un şir de arce enorme se întindeau pe deasupra unor trepte largi şi strălucitoare, în capătul cărora trei seturi de uşi duble erau larg deschise în noapte. Dinăuntru se revărsa în stradă lumina unor lămpi, cu umbre care goneau şi se pierdeau în întuneric.

Pe placa bogat ornamentată de deasupra uşilor din mijloc scria *Casa Azimutului.*

Cunoşteam al doilea cuvânt. Era un termen folosit în navigaţia astronomică pentru a descrie poziţia soarelui, a lunii sau a stelelor faţă de poziţia ta. Dar *casa* nu spunea mai nimic despre rostul clădirii ăsteia. Reliefuri de piatră acopereau fiecare centimetru pătrat al edificiului cu flori şi lujeri şi, deasupra tuturor, întinderea cerului nopţii era împodobită cu o lună cu faţa ca de perlă.

Zola era tăcut şi se uita când la arce, când la ghetele sale.

M-am încruntat când mi-am dat seama că-şi făcea curaj şi un zâmbet răutăcios s-a întins pe obrazul meu. Îmi plăcea latura asta a lui Zola. Era nesigur pe sine. Era speriat.

— Gata?

A privit în urmă, la mine, dar n-a aşteptat să-i răspund. A pornit în sus pe trepte fără noi.

M-am uitat la Clove. Îi lipsea ezitarea care-l împovăra pe Zola. Şi asta nu putea să însemne decât un lucru. Toate decurgeau conform planului.

A ridicat o mână, făcându-mi semn să merg înainte, şi mi-am adunat fustele grele, urcând treptele spre uşi. O rafală de vânt a vuit în jurul meu, smulgându-mi câteva şuviţe de păr din coafură, şi, preţ de o clipă, am avut senzaţia că mă aflu pe arborele *Ciocârliei,* aplecată în vântul puternic. Dar *Ciocârlia* nu-mi păruse niciodată mai îndepărtată decât acum.

Am trecut de uşile deschise şi ochii mi-au fugit la tavan în timp ce mă învăluia căldura sălii. De deasupra ne întâmpinau panouri de picturi murale incrustate cu pietre preţioase, prea multe ca să le pot număra. Erau înconjurate de vitralii felurit colorate, ca într-un caleidoscop, care îmbibau lumina sălii cu tente adânci. Oamenii adunaţi dedesubt oglindeau nuanţele lor sclipitoare, îmbrăcaţi în stofe colorate şi strălucitoare. Haine de cel mai adânc roşu şi auriu şi rochii cu o croială desăvârşită se mişcau ca o cerneală însângerată pe mozaicul pardoselii. Am coborât privirea la vârfurile pantofilor mei. Sub picioarele mele, bucăţi de ametist, cuarţ rozaliu şi celestină se îmbinau sub formă de floare.

— Ce-i locul ăsta? i-am şoptit lui Clove.

Mi-a şoptit de alături, cercetând sala cu privirea.

— Locuinţa lui Holland.

— *Locuieşte* aici?

Mi-am strâns cu degetele fustele de mătase. Candelabre mari erau aprinse în toată sala şi tăvi cu pahare sclipitoare pluteau prin mulţime pe tăvile unor servitori îmbrăcaţi în alb. Invitaţii galei umpleau încăperea, înconjurând vitrine de sticlă încadrate în bronz lustruit. Din interiorul unei vitrine apropiate de noi mi-a atras atenţia o licărire.

Am simţit nestemata înainte s-o fi văzut. Freamătul ei adânc mi s-a deşteptat în mijlocul pieptului şi, despărţind buzele, m-am apropiat de vitrină şi m-am aplecat asupra sticlei. Era o bucată de beril roşu aproape cât mâna mea.

— Ce…

Cuvintele m-au părăsit.

Nu mai văzusem aşa ceva. Era de un roşu palid, tăiată în faţete atât de complicate, încât imaginea mi se reflecta în piatră frântă în bucăţele. Cine ştie cât valora?

Sala era aranjată ca un fel de expoziţie, prezentând colecţia vastă de pietre preţioase. Arăta ca un muzeu.

— Găseşte-o, a mormăit Zola, întorcându-se la Clove.

Clove mi-a întâlnit privirea o clipă şi apoi s-a supus, făcându-şi loc printre oamenii adunaţi între următoarele două vitrine.

Zola a devenit tăcut, studiind încăperea.

— Pari îngrijorat.

Am strâns mâinile la spate, înclinând capul într-o parte.

Mi-a zâmbit firav.

— Chiar aşa?

— De fapt, pari de-a dreptul îngrozit, am spus eu pe un ton dulce.

Şi-a încleştat maxilarul şi o tavă de argint a apărut lângă mine. Pe ea se aflau pahare gravate delicat, pline cu un lichid palid şi efervescent.

— Ia un pahar, a spus Zola, alegând unul de pe margine.

Mi-am desprins degetele şi am luat un pahar, mirosindu-l.

— E cava, a rânjit el. Sânge-săraţii nu beau rachiu.

Am sorbit şi m-am strâmbat simţind cum îmi pişcă limba.

— Când ai de gând să-mi spui ce facem aici?

— Aşteptăm femeia momentului, a spus Zola şi s-a legănat pe călcâie. Trebuie să sosească în curând.

Am văzut cum dă paharul pe gât şi întinde mâna după încă unul.

Lumina îi învăluia pielea într-o nuanţă brună şi caldă, care-i făcea chipul să pară aproape chipeş, şi n-am putut să-mi alung gândul că nu arăta ca un monstru. Poate că de asta păşise Isolde pe *Luna* în ziua aceea. Mă întrebam cât timp îi luase să descopere că se înşelase.

— Vreau să te întreb ceva, am spus eu, împreunând mâinile în jurul paharului subţire.

— Atunci întreabă.

L-am privit atent.

— Ce ai fost pentru mama mea?

S-a uitat la mine cercetător şi un licăr i-a luminat ochii.

— Ah. Depinde pe cine întrebi.

A coborât vocea în mod conspirativ.

— Un timonier. Un salvator.

A tăcut o clipă.

— Un ticălos. Ce variantă a poveştii vrei să auzi?

Am mai luat câteva înghiţituri mari şi cava mi-a ars gâtul.

— De ce a plecat de pe *Luna?*

— Dacă nu şi-ar fi căutat singură moartea, ai fi putut s-o întrebi chiar pe ea, a răspuns el. Dar cine ştie ce variantă a poveştii ţi-ar fi spus? N-ar fi trebuit să am încredere în ea.

— Asta ce vrea să însemne?

— Isolde nu şi-a luat în mâini doar soarta *ei* când a plecat din Bastian. A luat-o şi pe-a mea. Când am primit-o în echipajul meu, am făcut cea mai cumplită greşeală din viaţa mea.

M-am încruntat. Şi Saint spusese asta despre ea, dar din motive diferite.

— Dar în seara asta o voi îndrepta. Datorită ţie.

Un murmur stins a răsunat în adâncul minţii mele, încercând să lege între ele cuvintele auzite. Nimic nu avea sens.

— Ce legătură poată să aibă mama mea cu toate astea?

— Isolde este motivul pentru care Holland a pus o recompensă pe capul meu în urmă cu atâţia ani. Din cauza ei am pierdut orice şansă să fac negoţ pe Marea Nenumită şi din cauza ei nu m-am mai întors de atunci.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că Holland nu m-a mai văzut cu ochi buni după ce am ajutat-o pe fiica ei să fugă din Bastian.

Capul a început să mi se învârtă, am inspirat adânc şi mătasea rochiei mi s-a strâns în jurul pieptului.

— Minţi! am izbucnit eu.

Zola a ridicat din umeri.

— Nu-i nevoie să mă crezi.

Mi-am pus mâna pe coaste, simţind că plămânii nu mai aveau loc între oase. Ce spunea el nu putea fi adevărat. Dacă Isolde era fiica lui Holland…

Un grup de femei a plutit braţ la braţ pe lângă noi, vorbind în şoapte discrete în drum spre capătul sălii. Zola şi-a golit paharul, aşezându-l pe vitrina dintre noi, şi eu mi-am şters fruntea cu dosul mâinii, simţind că ameţesc. Toate arătau deodată de parcă aş fi fost sub apă. Aveam nevoie de aer.

Când am încercat să trec pe lângă el, Zola m-a strâns de braţ.

— Ce-ţi închipui că faci?

Bărbatul de lângă noi a privit peste umăr o clipă şi ochii i-au aterizat pe mâna cu care Zola mă apucase de mâneca rochiei.

— Ia mâna de pe mine! am mârâit printre dinţii încleştaţi, provocându-l să facă scandal.

Mi-am eliberat mâna cu o smucitură şi i-am adresat bărbatului un zâmbet timid, după care am pornit pe culoarul de vitrine, cu ochii dogoritori ai lui Zola ţintuiţi de spatele meu. Zola era un mincinos. Ştiam asta. Dar înăuntrul meu răsărise o anumită neliniște când rostise cuvintele. Am căutat printre amintirile pe care le aveam despre mama. Despre poveştile ei. Nu-mi vorbise niciodată despre părinţii ei. Despre căminul ei.

Dar ce motive ar fi avut mama să lase în urmă toate *astea?*

Am privit încăperea de jur-împrejur, muşcându-mi buza. În toate direcţiile, oamenii râdeau şi vorbeau, relaxaţi în hainele lor scumpe. Dar nimeni nu părea să observe cât de puţin mă potriveam cu rochia asta şi în încăperea asta. Sala era plină de cântecul nestematelor, care răsuna atât de tare, încât mă dezechilibra. Nici asta nu părea să observe cineva.

Am păşit buimăcită printre vitrine, plimbând ochii peste capacele lor de sticlă, şi m-am oprit subit când melodia pietrei din vitrina următoare mi-a acaparat urechea. Despre ea auzisem o singură dată în viaţă.

Larimar. Am încremenit şi am ascultat. Era precum cântecul răsunător al păsărilor sau ca şuierul vântului într-o peşteră. Era una dintre cele mai rare nestemate din lume. Şi asta era ideea. Gala nu era doar o petrecere. Era o demonstraţie de avere şi putere.

O mână a alunecat pe şoldul meu şi degetele mi-au zburat imediat la cuţitul ascuns în rochie. Cava mi s-a vărsat din pahar când m-am răsucit şi am apăsat vârful cuţitului de cămaşa albă şi curată dinaintea mea, întinsă peste un piept lat.

Dar când am inspirat, în plămâni mi-a pătruns un miros cunoscut şi i-am întâlnit ochii verzi, în timp ce paharul îmi tremura puternic în mână.

West.

Capitolul 14

Am inspirat scurt şi m-am holbat la el, înăbuşindu-mi ţipătul din gât. Părul lui cu şuviţe aurii era pieptănat pe spate, eliberându-i chipul, şi pielea îi strălucea în lumina lumânărilor. Până şi sunetul pietrelor s-a estompat, înăbuşit de vântul violent care urla înăuntrul meu.

West a ridicat mâinile între noi, cuprinzând în degete mânerul cuţitului, şi am văzut cum înghite în sec şi expresia i se schimbă. Ochii îi erau împovăraţi de cercuri întunecate, care-l făceau să pară istovit şi slăbit.

L-am apucat de haină, mototolind stofa fină, şi l-am tras spre mine, îngropându-mi faţa în pieptul lui. Am simţit îndată că picioarele îmi vor ceda sub rochia grea. De parcă m-aş fi scufundat în podea.

— Fable.

Sunetul vocii lui a răscolit din nou durerea dintre coastele mele şi inima şi-a înteţit bătăile, înfierbântându-mi sângele în vene.

Ceva din străfundul minţii mele mă avertiza şoptit. Spunându-mi să mă uit după Zola. Să-mi adun fustele şi să fug. Dar nu mă puteam mişca, sprijinită de căldura lui West, de teamă că ar fi putut să dispară. Că doar mi-l închipuiam aici.

— Eşti bine? a spus el încet, ridicându-mi chipul ca să-i întâlnesc privirea.

Am încuviinţat din cap şovăitor.

Mi-a luat paharul din mână şi l-a aşezat pe vitrina de lângă noi.

— Să mergem.

Şi am luat-o din loc. Privirile celor din sală s-au întors spre noi pe măsură ce înaintam şi West mi-a luat degetele într-ale lui. L-am lăsat să mă tragă prin mulţime, spre cerul nopţii care se întindea dincolo de uşile deschise. Nu-mi mai păsa de planul lui Saint şi Clove. Nu-mi păsa dacă Zola mă urmărea şi dacă era sau nu adevărat ce spusese despre mama mea.

— Şi *Marigold?* am şoptit agitată, strângându-l de mână pe West cu atâta putere, încât mă dureau degetele.

— În port, a răspuns el, grăbind pasul.

— Fable!

Vocea adâncă a lui Zola a răsunat peste conversaţiile invitaţilor.

L-am zărit pe Clove lângă peretele opus, alături de Zola, şi amândoi se îmbrânceau prin mulţime ca să ajungă la noi. Dar zgomotul ascuţit şi strident de sticlă spartă a fost cel care mi-a oprit pulsul; am încremenit şi mâna lui West a alunecat din a mea.

O sută de gânduri mi-au răbufnit haotic în minte când am întors privirea spre chipul unei femei. O femeie bătrână. Avea faţa şocată şi ochii holbaţi sub părul argintiu împletit ca un labirint complicat în creştetul capului. Era împodobit cu piepteni decorativi din turmalină roz, pe măsura inelelor care-i acopereau degetele. La picioarele ei, cioburile unui pahar de cristal erau împrăştiate în jurul rochiei violet.

Timbrul adânc şi răguşit al vocii ei a cutremurat încăperea din jur când a spus:

— Isolde?

Mâna lui West a regăsit-o pe a mea şi m-a cuprins cu un braţ, trăgându-mă deoparte. M-am luat după el împiedicat, privind spre ea peste umăr şi încruntându-mă când am recunoscut-o.

Uşile din faţă s-au trântit şi bărbaţi în haine albastru-închis au apărut în şir de-a lungul peretelui, strigând ordine. Sala s-a umplut de rumoarea vocilor şi invitaţii s-au dat înapoi, târându-ne după ei pe mine şi pe West.

— Tu! a strigat unul dintre bărbaţi şi mi-a trebuit o clipă ca să-mi dau seama că vorbea cu mine.

— La naiba! a spus West cu asprime în spatele meu.

Femeia s-a răsucit pe călcâie, pornind spre un alt set de uşi care se deschideau spre cealaltă parte a încăperii. M-a înşfăcat o mână fierbinte, trăgându-mă în faţă, şi West a ridicat un pumn în aer, care a aterizat în falca bărbatului.

Acesta s-a împleticit şi a căzut în mulţime, scoţând o sabie scurtă de la brâu, în timp ce s-a auzit ţipătul unei femei. Din adunare s-au ivit mai multe gărzi, care ne-au înconjurat, şi sclipirea lumânărilor a lucit pe lamele a patru săbii îndreptate toate spre West. Dar privirile lor mă urmăreau pe mine.

West şi-a scos îndată cuţitul de la curea şi l-a ţinut în lături, cu o privire tulburător de calmă pe chip. L-am privit cu ochii holbaţi. Era chipul pe care-l văzusem în noaptea în care îl aruncase pe Crane în mare. Ne înconjurau patru gărzi, dar West a făcut un pas în faţă. Încă unul şi era mort.

— Nu!

M-am întins după cuţitul lui, dar s-a ferit de mine, ocolindu-mă.

— Nu, West!

A clipit, de parcă şi-ar fi amintit că eram acolo, şi l-am apucat de haină, trăgându-l înapoi.

L-am împins în piept până când spatele i s-a lipit de perete.

— Vin cu voi! am spus peste umăr. Nu vă atingeţi de el!

West m-a apucat de braţ cu putere, dar am alunecat din strânsoarea lui.

Săbiile îndreptate spre noi au coborât puţin şi bărbatul cu nasul plin de sânge a dat din cap în direcţia lui West.

— Vă vrea pe amândoi.

Am ridicat ochii la West, dar şi el era la fel de confuz ca mine. Ochii lui verzi erau ca de sticlă în lumina slabă. Mijiţi şi atenţi.

Garda s-a retras, aşteptând, aşa că mi-am făcut loc prin mulţime, urmată îndeaproape de West. Sala era tăcută când am urmat uniforma albastră spre uşile deschise prin care dispăruse femeia. După câteva secunde, acestea s-au închis în spatele nostru şi muzica şi-a reluat sunetul îndepărtat.

Lămpile scăldau tavanul de deasupra noastră în lumină, descoperind alte picturi murale şi reliefuri, pe când paşii noştri răsunau pe coridor cu ecou.

— Ce naiba se petrece? a mârâit West în spatele meu.

Două uşi uriaşe din lemn s-au deschis în întunericul din capătul coridorului, unde am văzut silueta lui Clove intrând într-o încăpere luminoasă.

Garda s-a oprit şi ne-a făcut semn să mergem mai departe, după care s-a întors pe unde venise, iar eu şi West am rămas pe coridorul pustiu, holbându-ne unul la celălalt.

— Veniţi! Vă rog, a strigat o voce blândă din spatele uşilor.

Zgomotul galei se risipea în urma noastră când m-am desprins din strânsoarea lui West şi am păşit înăuntru. Umbra lui a urmat-o pe a mea şi s-a oprit lângă mine, plimbând ochii peste toate lucrurile din încăpere, până când l-a văzut pe Zola.

Garda l-a îmbrâncit în faţă şi Zola s-a împiedicat, sprijinindu-se de perete când uşile s-au închis huruitor în spatele nostru.

Femeia cu rochie violet stătea lângă un birou de mahon lustruit. În spatele ei, peretele era acoperit cu un tapet pictat în culori aurii, cu linii de pensulă ce urcau şi coborau, alcătuind un labirint de valuri de mare care se întindeau tocmai până-n tavan. Rochia ei părea croită din smântână, curgea în jurul siluetei subţiri şi se aduna ca într-o baltă la picioarele ei.

— Eu sunt Holland.

Şi-a împreunat mâinile în faţă şi lumina a făcut pietrele de pe inelele ei să strălucească. Se uita la mine.

Mă holbam la ea, neştiind ce să spun, şi West s-a apropiat de mine cu încă un pas.

Privirea lui Holland aluneca fascinată pe chipul meu.

— Tu eşti Fable, a spus ea încet.

— Da, am răspuns eu.

În colţ, Clove stătea cu braţele încrucişate la piept, rezemat de perete lângă un şemineu aprins. Un portret înrămat era aşezat pe poliţă şi tot aerul parcă s-a scurs din cameră când ochii mei au văzut o fată îmbrăcată într-o rochie roşie, cu o aureolă aurie în jurul capului.

Era Isolde. Mama mea.

— Iar tu trebuie să fii West, a spus Holland, ridicând ochii la el. Conducătorul corabiei-fantomă a lui Saint.

West a înlemnit lângă mine. A avut înţelepciunea să nu nege, dar nu mi-a plăcut expresia ochilor lui. Eram îngrozită că în orice clipă avea să facă ceva care i-ar fi adus un cuţit la beregată.

— Da, ştiu precis cine eşti, a răspuns Holland la întrebarea lui nerostită. Şi ştiu precis cu ce te ocupi.

M-am uitat când la unul, când la altul. Cum putea să ştie cineva ca Holland despre West când nu ştia nimeni din Strâmtori?

— Ce vrei? a întrebat West fără ocolişuri.

Holland a zâmbit.

— Nu te teme. Vom ajunge şi acolo.

— Holland.

Vocea lui Zola a înghiţit tăcerea, dar a închis gura când privirea ascuţită a lui Holland a aterizat asupra sa.

Fisurile din masca lui de om sigur pe sine se transformaseră într-o prăpastie. Zola nu avea nicio putere aici şi o ştiam cu toţii. Numai Clove părea netulburat. Nu ştiam sigur dacă asta mă speria sau mă liniştea.

— Nu cred că eşti trecut pe lista invitaţilor la gala asta, Zola, a spus Holland şi vocea ei era ca muzica, lentă şi melodioasă.

— Iertare, a răspuns Zola, îndreptându-se de spate. Dar m-am gândit că e momentul să ne rezolvăm problemele.

— Chiar aşa? a întrebat Holland, pe un ton plat. Ţi-am spus clar că, dacă vei mai acosta vreodată pe Marea Nenumită, nu vei mai acosta nicăieri, în veci.

— Ştiu că am avut probleme în trecut…

— În trecut? a spus ea.

— Au trecut aproape douăzeci de ani, Holland.

M-am întors spre Holland, surprinzându-i privirea îndreptată asupra mea, după care ochii i-au fugit înapoi la Zola.

Acesta şi-a descheiat haina tacticos, fără să-şi ia privirea de la ea, şi garda lui Holland s-a apropiat de el cu cuţitul scos. Zola a apucat reverele şi le-a despărţit, descoperind patru buzunare. Din fiecare atârna sfoara câte unei pungi din piele.

Holland a făcut semn cu bărbia spre masa de lângă perete şi Zola le-a aşezat una câte una. Nu s-a clintit cât timp Zola a vărsat nestematele pe tava ca o oglindă, înşiruindu-le pentru inspecţie.

A aşteptat, lăsând-o pe Holland să cerceteze captura.

— Consideră-le un dar.

— Îţi închipui că-mi poţi cumpăra iertarea pentru ce ai făcut cu câteva sute de carate de pietre preţioase?

Holland a spus-o atât de încet, încât cuvintele ei parcă au răcit aerul, în ciuda focului dogoritor din cămin.

— Nu ţi-am adus numai atât.

Privirea lui Zola a căzut asupra mea.

Din instinct, am făcut un pas în spate, lipindu-mă de perete sub privirea lui. Dar Holland nu şi-a luat ochii de la el.

— Crezi că asta a fost ideea *ta?*

Zola a deschis buzele, holbându-se la Holland.

— Poftim?

— Plăteşte-l.

Ordinul lui Holland a căzut ca o piatră în tăcere.

Garda a ocolit biroul şi a luat o cutie de argint de pe raft. A aşezat-o pe tavă şi a deschis-o cu grijă, descoperind mai mulţi bani decât văzusem în toată viaţa mea. Mii şi mii, poate.

Atunci Clove a făcut în sfârşit o mişcare, ieşind din umbre.

— Nu e nevoie să-i număr, a spus el. Am încredere în tine.

Vorbea cu Holland.

M-a cuprins răceala ca de gheaţă a mării şi m-am întins după mâneca hainei lui West, încercând să mă echilibrez. Încercând să descifrez totul.

Clove nu-l spiona pe Zola. Îl *livra* pe Zola. Lui Holland.

— O mamă nu se vindecă niciodată după ce pierde un copil. E o rană care putrezeşte, a spus Holland simplu. Una pe care n-o vindecă nici măcar moartea ta.

Zola deja pornise cu spatele spre uşă, făcând ochii mari.

— Am adus-o înapoi. Pentru tine.

— Fapt pe care-l apreciez.

A ridicat un deget şi garda a deschis uşa, în spatele căreia aşteptau alţi doi bărbaţi.

Au intrat în cameră fără niciun cuvânt şi, până ca Zola să se dezmeticească, l-au apucat de haină, târându-l pe coridorul întunecat.

— Stai! a strigat el.

Clove a trântit capacul cutiei pe fondul ţipetelor lui Zola şi mi-am dat seama că zgomotul din urechile mele venea de la propria-mi răsuflare, care intra şi ieşea în rafale panicate. Vocea lui Zola s-a stins subit şi i-am auzit trupul căzând pe podea.

Degetele mele transpirate alunecau pe mânerul cuţitului din rochie în timp ce priveam în întuneric şi am clipit când o dâră de sânge proaspăt s-a prelins pe marmura albă, în lumina strălucitoare din încăpere. Şi s-a lăsat tăcere.

Capitolul 15

Era mort. Zola era mort.

Am încercat să potrivesc grăuntele ăsta de adevăr printre toate câte se întâmplaseră în ultimele zece zile. Pentru asta se alăturase Clove echipajului lui Zola. Toate duceau spre clipa de faţă.

Zola nu fusese o problemă doar pentru Saint şi West. Era o problemă a Strâmtorilor, care trebuia rezolvată. Saint l-a infiltrat pe Clove pe *Luna* ca să-l ducă pe Zola în mâinile lui Holland. Clove îl convinsese că putea scăpa definitiv de ameninţările lui Holland. Dar cum reuşise?

Banii pe care-i primise de la ea păreau a fi o recompensă pentru capul lui şi intuiţia îmi spunea că numele lui Saint nu fusese implicat. În ochii lui Holland, Clove era un comerciant ca oricare altul din Strâmtori, care căuta să câştige o groază de bani.

Planul era chiar strălucit. Tatăl meu se folosise de conflictul dintre Zola şi Holland ca să-l înduplece să călătorească spre propria-i moarte. Şi ce rost ar fi avut să omoare un comerciant şi să rişte urgia Consiliului de Comerţ din Strâmtori când ar fi putut s-o facă un comerciant puternic de pe Marea Nenumită?

— De ce nu mi-ai spus? am întrebat eu, auzindu-mi vocea ca şi când ar fi venit de departe.

Clove m-a privit cu o expresie care aducea a compasiune. Dar şi-a ţinut gura, întorcând încet privirea spre Holland. Nu voia ca ea să afle mai mult decât trebuia.

Clove urma ordinele lui Saint şi Saint avea un motiv pentru tot ce făcea. În definitiv, chiar dacă eu aveam încredere în el, Saint nu avea încredere în *mine.* Şi de ce ar fi avut? Şi eu mă folosisem de şiretlicuri împotriva lui ca să eliberez *Marigold.*

Privirea mi-a fugit înapoi la sângele lui Zola de pe pardoseala de marmură albă şi am contemplat felul în care sclipea în lumina focului din şemineu. Cu numai câteva clipe în urmă, stătuse lângă mine. Încă îi simţeam degetele pe braţul meu, strângându-mă.

Tăcerea asurzitoare m-a făcut să clipesc şi am descoperit că Holland mă privea stăruitor, de parcă se aştepta să spun ceva. Văzând că nu spun nimic, a părut dezamăgită.

— Ajunge pentru seara asta, nu crezi? a spus ea.

Nu am ştiut ce să răspund. Nici nu am înţeles bine ce mă întreba.

— Vei înnopta aici.

În vocea ei nu se auzea nicio invitaţie. Nu era o propunere. Ochii ei încă mă studiau, alunecând peste părul, umerii şi picioarele mele.

— Vorbim mâine-dimineaţă.

Am deschis gura ca să protestez, dar West deja începuse să vorbească.

— Nu stă aici a spus el scurt.

Clove a luat liniştit cutia cu bani, proptind-o la subraţ.

— Mă tem că şi eu sunt de aceeaşi părere.

El şi West nu păreau câtuşi de puţin intimidaţi de Holland, dar eu eram suficient de îngrozită pentru toţi. Era de ajuns ca Holland să ridice un deget şi următorul târât pe coridor ar fi fost West sau Clove.

— Rămâneţi cu toţii a spus ea. Nu numai cu Fable am probleme de discutat.

Dar calmul din ochii ei era acelaşi de dinainte, când ridicase degetul.

Am auzit ceva târât pe coridor. Am înghiţit în sec.

— Sper să vă simţiţi ca acasă, a spus Holland, ducând mâna la clanţa strălucitoare a unei alte uşi.

A deschis-o şi în spatele ei a apărut un hol luminat puternic de lămpi.

A aşteptat să traversez pragul, dar eu nu m-am clintit. Mă holbam la portretul mamei de deasupra poliţei şemineului, la tremurul aprins în ochii ei de lumina focului.

Holland a făcut un pas spre mine şi inelele i-au sclipit pe degete. Stofa fină a rochiei i se unduia ca argintul topit şi pieptenii din păr îi străluceau. Fără să vreau, m-am gândit că semăna cu cineva din poveştile vechi. Cu o stafie sau o zână a mării. Cu ceva de pe altă lume.

Acelaşi lucru s-ar fi putut spune şi despre mama mea.

Holland s-a întins după mâna mea, luând-o în a ei, şi a ţinut-o între noi, întorcând-o cu palma în sus. A întins degetele mari peste linii şi m-a apucat şi mai strâns când a văzut vârful cicatricei ivindu-se de sub mânecă.

Ochii ei albaştri şi palizi s-au ridicat la ai mei şi mi-a dat drumul.

— Bine ai venit acasă, Fable!

Acasă.

Sunetul ciudat al cuvântului se întindea şi se contracta.

Mi-am adunat fustele cu ambele mâini şi am păşit pe uşă, stăpânindu-mi tumultul din stomac. Saint o fi obţinut ce voia, dar acum avantajul era la Holland şi o ştia prea bine şi ea.

Garda ne-a condus pe încă un coridor care se termina la baza unei scări în spirală şi am urcat pe aceasta până când am ajuns într-un salon din care se vedea parterul. Nu s-a oprit decât când am ajuns la uşa din capătul şirului. Era vopsită într-un roz perlat, pictată în mijloc cu un buchet de flori sălbatice.

— Cineva va veni să vă ia la prima oră, a spus el, deschizând uşa.

Camera era scăldată în lumina palidă a lunii care se revărsa printr-o fereastră mare. Sub fereastră era un pat, jumătate învăluit în umbre.

West a intrat primul şi bărbatul l-a oprit, punându-i mâna pe piept.

— Camera asta e pentru ea.

— Atunci şi eu stau aici.

West l-a îmbrâncit, trecând pe lângă el, şi a ţinut uşa ca să intru şi eu.

Am privit peste umăr, spre Clove. Stătea rezemat de balustradă şi mi-a întâlnit privirea, încuviinţând din cap încurajator.

— Ne vedem mâine-dimineaţă.

Maniera lui era calmă, dar în ochi i se citea neliniştea. Nu numai eu vedeam limpede că Holland era uleiul dintr-o lampă, gata să ia foc.

În capul scărilor a apărut garda care-l târâse pe Zola în întuneric. A venit la noi cu paşi rapizi şi i-am cercetat haina şi mâinile, căutând urme de sânge. Dar era curat şi îngrijit, întocmai ca întreaga gală şi invitaţii ei de sub noi.

A luat poziţie lângă uşă şi West a închis-o în spatele meu, ascultând nemişcat până când zăvorul a coborât în lăcaşul lui. Când sunetele de paşi s-au depărtat, stingându-se, şi-a relaxat umerii. S-a rezemat de uşă şi s-a uitat la mine, încrucişând braţele la piept.

— Ce naiba se întâmplă, Fable? a spus el răguşit.

Am simţit o durere în gât, văzându-l scăldat în lumina albastră, ca de gheaţă, a lunii.

— Saint.

Numele tatălui meu mi se părea cumva străin.

— S-a folosit de mine şi l-a ademenit aici pe Zola ca să-l omoare Holland.

Nu eram convinsă că înţelegeam totul, dar astea erau bucăţile pe care le pusesem cap la cap.

— Cum anume l-a ademenit? Ce legătură are Holland cu *tine?*

— Cred…

Am căutat cuvintele potrivite.

— Cred că e bunica mea.

West a făcut ochii mari.

— *Ce?*

Cuvântul a sunat ciudat şi stâlcit când l-a rostit şi mi-am dat seama că întunericul se mişca în jurul meu. Nu puteam să trag aer în piept.

Duhul mamei plutea între pereţii ăştia şi în aer se simţea un ecou al fiinţei ei.

În năvala de amintiri care-mi dansau în minte, am căutat vreun lucru pe care să mi-l fi spus Isolde despre locul ăsta. Dar n-am găsit decât poveşti despre scufundări şi despre străzile oraşului în care crescuse. Nimic despre Casa Azimutului şi despre femeia care locuia aici.

— Când Isolde a fugit din Bastian, s-a alăturat echipajului lui Zola.

Am lipit mâinile de mătasea albastră care-mi înconjura bustul.

— Holland e mama ei. De aceea şi-a pierdut Zola licenţa pentru comerţul pe Marea Nenumită. De aceea n-a mai fost aici de mai bine de douăzeci de ani.

West nu a spus nimic, dar camera se umplea cu gândurile lui fulgerătoare. Căuta o cale de scăpare. De scăpare din capcana în care intraserăm amândoi.

M-am dus la fereastră, privind spre locul în care ar fi trebuit să se afle portul învăluit în întuneric.

— Echipajul unde e?

West s-a ridicat şi umbrele i-au acoperit chipul, adâncindu-i negrul de sub ochi.

— Nu vor face nicio mişcare.

— Eşti sigur? am întrebat eu, cu gândul la Willa.

Văzând că nu mai apărem în port, ar fi în stare să facă tot oraşul bucăţi.

M-am aşezat la marginea patului şi West s-a apropiat, coborând ochii la faţa mea. A ridicat mâna, de parcă ar fi vrut să mă atingă, dar apoi a încremenit, aţintind privirea la luciul auriu ascuns sub stofa rochiei mele. A strecurat vârful unui deget pe sub şnur şi a tras de el până când s-a ivit inelul, legănându-se între noi în aer.

West s-a holbat la el o clipă, după care ochii lui verzi s-au ridicat spre ai mei.

— Asta făceai la Dern?

Am încuviinţat din cap, înghiţind în sec.

— Iartă-mă.

Cuvintele mi s-au frânt în gât.

Fruntea i s-a încruntat şi mai tare.

— Pentru ce?

— Pentru toate astea.

Nu mă refeream doar la cele petrecute în dimineaţa aceea la prăvălie. Mă refeream la toate. La Holland şi la Bastian şi la West şi incendierea corăbiilor lui Zola. La tot ce refuza să-mi spună despre ce făcuse pentru Saint. Când coborâsem de pe *Marigold,* stabilisem traiectoria noastră spre clipa de faţă. Şi nu voiam să recunosc că acum West arăta diferit în ochii mei. Că arăta mai mult ca tatăl meu.

Mi-a atins chipul, strecurându-şi degetele în părul meu.

Nu ştiu ce făcuse în Strâmtori, încercând să mă găsească. Dar povara faptelor îl apăsa. Îl înnegura. În clipa aceea, am vrut doar să simt pe piele mâinile lui aspre şi să sorb aerul din jurul lui până când i-aş fi simţit gustul pe limbă. Să mă simt ascunsă în umbra lui.

Chipul i-a coborât până când gura i-a plutit peste buzele mele şi m-a sărutat cu atâta blândeţe, încât dogoarea lacrimilor a erupt pe loc în spatele ochilor mei. Mâinile mi-au coborât pe spatele lui şi West s-a aplecat asupra mea, inspirând adânc, ca şi când ar fi aspirat în trupul lui căldura trupului meu. Am alungat din minte ce-mi spusese Clove, am închis ochii şi mi-am imaginat că ne aflam pe *Marigold,* în lumina felinarului din cabina lui West.

Dinţii i-au alunecat peste buza mea de jos şi o durere înţepătoare mi-a apărut iar pe pielea care încă se vindeca. Dar nu mi-a păsat. L-am sărutat din nou şi mâinile lui s-au dus la fuste, trăgându-le în sus până când i-am simţit degetele pe picioarele mele. Atingerea lui a urcat şi, când a cuprins cu mâna cusăturile de pe coapsă, am tresărit şuierător.

West s-a desprins de mine subit, cercetându-mi faţa.

— Nu-i nimic, am şoptit, trăgându-l înapoi spre mine.

Dar West m-a ignorat şi mi-a ridicat fustele până la şolduri, ca să vadă rana. Cusăturile neîndemânatice formau o linie frântă şi umflată în mijlocul unei vânătăi violacee întinse. A atins-o uşor cu degetul mare, încordând maxilarul.

— Ce s-a întâmplat?

Am împins rochia la loc între noi, ruşinată.

— Unul dintre dragorii lui Zola a vrut să se asigure că nu mă mai întorc dintr-o scufundare.

Ochii lui West erau luminoşi şi scânteietori, dar buzele îi erau nemişcate. Calme.

— Cine?

— A murit, am şoptit eu.

A tăcut, mi-a dat drumul şi spaţiul dintre noi a devenit iarăşi întins şi gol. Căldura atingerii lui a dispărut şi am început să tremur. Ultimele zece zile îi licăreau în ochi, dezvăluind o urmă a acelei părţi din West pe care o văzusem în noaptea în care-mi spusese despre sora lui. În noaptea în care nu-mi spusese şi despre Saint.

Nu-i nevoie să ştiu, a şoptit o parte din mine. Dar minciuna ascunsă în cuvinte reverbera în urma lor. Pentru că, într-un final, trebuia să scoatem la iveală oasele astea îngropate, împreună cu orice altceva mi-ar fi ascuns West.

Capitolul 16

Am stat pe podea, rezemată de perete, şi am urmărit cum razele zorilor se strecurau pe covorul cu ciucuri, până când mi-au atins degetele de la picioare. Orele trecuseră în linişte, doar din când în când se auziseră zgomote de ghete în spatele uşii închise.

West urmărea strada de la fereastră şi haina lui scumpă se vedea mult mai bine pe lumină. Lâna vişinie îi cădea până la genunchi, culoarea îi făcea părul să pară şi mai deschis şi mă întrebam cum de reuşise cineva să-l convingă s-o îmbrace. Până şi ghetele îi erau lustruite.

Nu dormisem şi urmărisem ochii obosiţi ai lui West, care priveau pe fereastră. Arăta de parcă nu i-ar mai fi închis de zile întregi şi contururile pomeţilor lui păreau mai ascuţite.

Ca şi când ar fi simţit că mă uitam la el, a privit peste umăr.

— Eşti bine?

— Sunt bine, am spus eu, coborând privirea la mâinile lui.

Data trecută când îl văzusem pe West, îmi spusese că omorâse şaisprezece oameni. Mă întrebam la ce număr ajunsese între timp.

— Îţi faci griji pentru ei, am spus eu, gândindu-mă la *Marigold.*

— O să se descurce.

Mi-am dat seama că se încuraja pe sine, nu pe mine.

— Cu cât plecăm mai repede de aici, cu atât mai bine.

Cineva a bătut încet la uşă şi amândoi am înlemnit. După o clipă de ezitare, m-am ridicat în picioare, strâmbându-mă din cauza usturimii cusăturilor de la picior. Am traversat covoarele în tălpile goale, cu fustele şifonate foşnind, şi, când am deschis uşa, pe coridor am dat cu ochii de o femeie scundă care purta pe braţe o rochie nouă. Era o stofă delicată, de un roz palid, aproape de aceeaşi nuanţă ca a pereţilor încăperii.

Clove încă stătea rezemat de balustrada din salon, ţinând cutia cu bani la picioare. Stătuse acolo toată noaptea.

— Am venit să vă îmbrac, a spus femeia, ridicând ochii la mine.

— Nu sunt păpuşă! m-am răstit eu. N-am nevoie să mă îmbrace cineva.

În spatele ei, Clove şi-a înăbuşit râsul.

Femeia părea derutată.

— Dar încheietoarele…

Am smuls rochia din mâinile ei şi am închis uşa înainte să-şi termine fraza. Stofa a sclipit când am ridicat-o înaintea ochilor şi am inspectat-o. Era ţipătoare, cu un guler înalt şi fustă plisată.

West părea să fie de aceeaşi părere, se strâmba de parcă imaginea rochiei l-ar fi îndurerat.

Am întins-o pe pat, oftând, şi am dus mâinile la spate, la încheietoarele rochiei albastre de pe mine. Clemele de sus s-au desfăcut cu un pocnet şi, văzând că nu pot ajunge la cele de la mijloc, am oftat agasată.

Am băgat mâna în buzunarul dintre fuste şi am găsit cuţitul. De lângă fereastră, West a urmărit cum strecor tăişul de-a lungul cusăturii din dreptul coastelor, smucind cuţitul. În urma rupturii, croiala brâului s-a lărgit şi am rulat corsajul în jos până când toată rochia a

căzut grămadă pe podea. Umerii şi coastele încordate mă dureau, eliberaţi în sfârşit de strânsoarea mătăsii.

West s-a uitat la jupă şi la panierul fixat în jurul şoldurilor mele.

— Ce…

L-am oprit cu o privire aspră, trăgând pe mine rochia nouă şi încheind nasturii de la spate de jos în sus, până când n-am mai putut. Când degetele mele n-au mai putut ajunge la următorul nasture, West le-a încheiat până la capăt încruntat. Mânecile scurte îmi descopereau cicatricea şi, preţ de o clipă, gândul ăsta m-a tulburat. Mă obişnuisem s-o acopăr.

Mi-am scos acele din păr şi l-am lăsat să cadă pe toată lungimea în jurul meu, după care l-am scuturat. Şuviţele roşcat-închis mi s-au revărsat peste umeri, întunecate pe fondul culorii palide a corsajului. Când am deschis din nou uşa, femeia era tot acolo, ţinând în mâinile delicate o pereche de pantofi din aceeaşi stofă roz.

A făcut ochii mari când a văzut în spatele meu, pe podea, mătasea albastră sfârtecată.

— Vai!

Şi-a venit în fire, aşezând pantofii pe jos, şi eu i-am încălţat pe rând, cu rochia strânsă în braţe. S-a înfiorat când a văzut cicatricea de pe braţul meu şi am lăsat fustele, aşteptând să-şi ia ochii holbaţi de la mine.

Obrajii i s-au aprins în nuanţe stacojii.

— Vă conduc la micul dejun.

A plecat capul, cu un fel de părere de rău.

West aştepta deja pe hol, alături de Clove. Femeia i-a ocolit cu grijă, de parcă s-ar fi temut să-i atingă, şi Clove a părut încântat. S-a dat la o parte, lăsând-o să treacă, şi ea ne-a condus în jos, pe scări. Coridorul pe care-l traversaserăm noaptea trecută strălucea acum de la lumina ferestrelor înălţate din podea până în tavan. Pe peretele interior erau înşiruite portrete ale căror culori adânci şi groase întruchipau chipuri de femei şi bărbaţi îmbrăcaţi cu robe şi împodobiţi cu bijuterii.

Banii din cutia lui Clove zornăiau pe măsură ce mergeam umăr lângă umăr în urma femeii, coborând apoi scările cotite.

— E timpul să-mi spui ce naiba se petrece, am spus eu încet.

Clove a privit cu prudenţă spre West.

— Ştii ce se petrece. L-am adus pe Zola din Strâmtori înapoi la Bastian în schimbul recompensei puse pe capul lui.

— Dar de ce?

Clove îi era loial lui Saint, dar nu era prost şi nu-şi riscase viaţa degeaba. Avea ceva de câştigat din asta.

— De ce ai venit tocmai până aici la comanda lui Saint?

A ridicat agasat dintr-o sprânceană.

— Mi-a promis o răsplată pe măsură.

A lovit cutia de argint pe care o căra sub braţ.

— O să folosesc banii ca să încep o flotă nouă sub stema lui Saint.

— Ce? De ce nu începi o afacere pe cont propriu?

Clove a râs, clătinând din cap.

— Tu ai vrea să fii în competiţie cu Saint?

N-aş fi vrut. Niciun om întreg la minte n-ar fi vrut aşa ceva. Asta era o cale prin care toţi aveau de câştigat.

— Am încercat timp de un an să-l conving pe Zola să se întoarcă la Bastian, dar nu l-a interesat. Îi era prea frică de Holland.

— Până când m-ai folosit pe mine ca momeală, am mormăit eu. Dacă Saint a vrut să se folosească de mine ca să-l aducă pe Zola la Holland, ştia precis unde să mă găsească. Ar fi putut oricând să vină şi să mă ia de pe Jeval.

Clove a ţinut pasul alături de mine, fără să spună nimic.

— De ce acum?

Clove a privit peste umăr, spre West, şi eu m-am oprit brusc, scăpând fustele dintre degete.

— Aşadar, am avut dreptate, m-am holbat la el mânioasă. E vorba de West.

West s-a uitat la unul şi la celălalt, dar nu a spus nimic. Probabil că ajunsese la aceeaşi concluzie.

— Nemernicul, am mârâit eu, scrâşnind din dinţi.

West mă privea cu colţul ochiului şi muşchii din maxilar îi tresăreau. La un moment dat îmi spusese că nu va reuşi niciodată să se elibereze de Saint. Începeam să mă întreb dacă nu cumva avea dreptate.

Am cotit încă de două ori şi am ajuns în dreptul unor uşi late care dădeau într-un solariu uriaş. Pereţii de sticlă se ridicau până în tavan, care înfăţişa cerul albastru, împrăştiind o lumină atât de strălucitoare, încât a trebuit să clipesc până mi s-au obişnuit ochii.

Drept în mijlocul încăperii se afla o masă rotundă acoperită cu stofe somptuoase, la care ne aştepta Holland.

Cureaua din jurul taliei îi era incrustată cu spirale lungi de smaralde şi aceeaşi piatră o purta la gât, atârnată de un lanţ de aur, reflectând lumina. Holland stătea cu faţa la ferestrele înălţate deasupra oraşului, cu o ceaşcă de ceai în mână.

West o privea atent, cu o întrebare indescifrabilă în ochi.

Escorta noastră s-a oprit la uşă, poftindu-ne să intrăm, şi am păşit în solariu alături de West, urmată îndeaproape şi de Clove.

— Bună dimineaţa! a spus Holland, cu ochii la peisajul auriu dinaintea noastră. Luaţi loc, vă rog.

Solariul era plin de plante care încălzeau şi umezeau aerul. Frunze late şi lujeri căţărători urcau pe ferestre, iar printre frunze şi ramuri erau împrăştiate flori de toate culorile.

Am întins mâinile spre scaun, dar un tânăr a apărut în spatele nostru şi l-a tras pentru mine. M-am aşezat cu prudenţă, privind lucrurile de pe masă: foietaje şi prăjituri aranjate frumos pe platouri şi suporturi, fructe proaspete adunate în vase albe de porţelan.

Mirosul de zahăr şi unt mi-a lăsat gura apă, dar West şi Clove au rămas cu mâinile în poală. Şi eu am procedat la fel.

— Parcă aş privi trecutul.

Holland a aşezat ceaşca cu grijă pe farfurioara dinaintea ei.

— Eşti o întruchipare perfectă a mamei tale.

— Şi tu la fel, am spus eu.

Auzind asta, a strâmbat puţin din buze, dar era adevărat. O vedeam pe mama în toate unghiurile feţei ei, în ciuda anilor şi a părului ei argintiu. Holland avea aceeaşi frumuseţe sălbatică şi neîmblânzită pe care o avusese şi Isolde.

— Înţeleg că nu ţi-a vorbit despre mine niciodată.

A înclinat capul într-o parte întrebător.

— Nu, am răspuns eu sincer.

Nu avea rost să mint.

— Recunosc, când Zola mi-a trimis un mesaj spunând că mi-o aduce pe fata lui Isolde, nu l-am crezut. Dar nu mai e loc de dubiu.

M-a privit din nou din cap până-n picioare.

— Încă mă străduiesc să înţeleg cum de n-am aflat despre tine. Nimic nu se întâmplă pe mare fără ştiinţa mea.

Dar eu ştiam răspunsul la întrebarea asta. Numai Clove ştia cine sunt şi petrecusem patru ani pe Jeval, departe de curiozitatea oamenilor. Pentru întâia oară, m-am întrebat dacă ăsta nu era unul dintre motivele pentru care mă părăsise Saint acolo.

— Isolde era o fată încăpăţânată, a oftat ea. Frumoasă. Talentată. Dar atât de încăpăţânată.

Am tăcut, atentă la colţurile gurii ei. La tremurul ochilor ei. Dar, la suprafaţă, Holland nu dezvăluia nimic.

— Avea şaptesprezece ani când a plecat pe *Luna,* fără măcar să-şi ia rămas-bun. Într-o dimineaţă m-am trezit şi n-a mai apărut la micul dejun.

A luat ceaşca şi aceasta a tremurat când Holland a sorbit din ceaiul fierbinte.

— Dacă tatăl ei n-ar fi fost deja mort, asta l-ar fi omorât.

A luat o prăjitură de pe platou, aşezând-o pe farfuria dinaintea ei, şi atunci uşile din spatele nostru s-au deschis. În încăpere a intrat un bărbat, cu haina încheiată până la gât şi cu pălăria în mâini. Mi-a trebuit o clipă ca să-l recunosc. Comandantul de port.

West l-a recunoscut în aceeaşi clipă şi s-a întors puţin în scaun ca să rămână cu spatele la el.

Comandantul s-a oprit lângă masă şi i-a întins lui Holland un sul de pergament.

— *Luna* e curăţată chiar în clipa asta. Am găsit mai multe provizii, dar niciun inventar. Velele sunt bune.

— Ei bine, velele ne sunt mereu de folos, a murmurat Holland, citind pergamentele. Şi echipajul?

— Îşi caută de lucru pe chei, a răspuns el.

M-am uitat la Clove, cu gândul la dragori. Dacă Holland capturase *Luna,* atunci probabil că ei nu-şi primiseră plata. Căutau o cale să plece înapoi spre Jeval.

— Şterge acostarea din registru. Nu vreau să-şi bage nimeni nasul, a spus Holland.

West a încordat mâna pe braţul scaunului. Holland nu numai că-l omorâse pe Zola. Îi şi scufunda corabia şi ascundea faptul că fusese la Bastian. În cele din urmă, avea să pară că nici nu intrase în port.

— Vreau ca *Luna* să ajungă pe fundul mării până la apus. Nu vreau să afle Consiliul de Comerţ înainte de întâlnire.

Clove mi-a găsit privirea peste masă. Bănuiam că se referea la întâlnirea Consiliilor de Comerţ care avea loc între Strâmtori şi Marea Nenumită la Sagsay Holm.

Comandantul portului a mormăit în răspuns.

— E trecută şi o a doua sosire neprogramată, a arătat el spre pagina din mâinile lui Holland. Corabia *Marigold.*

Am încremenit pe loc şi ceaşca mea a lovit farfurioara puţin cam zgomotos. Am tremurat, simţind încordarea lui West lângă mine. Părea gata să sară din scaun şi să-i taie gâtul omului.

Holland a ridicat ochii la mine.

— Nu cred că e nevoie să ne batem capul cu ea, nu-i aşa?

— Aşa e, am spus eu, întâlnindu-i privirea.

Se punea de-o învoială aici. Dar nu înţelegeam despre ce era vorba.

Holland i-a dat pergamentele comandantului de port, indicându-i să plece, şi el a încuviinţat din cap, după care s-a răsucit pe călcâie şi a pornit înapoi spre uşă.

L-am urmărit până când a dispărut, strângând din dinţi. Dacă Holland îl avea la mână pe comandantul portului, atunci nimic nu se întâmpla pe cheiuri fără ştiinţa ei.

— Şi acum, a spus ea, împreunând mâinile pe masă şi întorcându-se spre Clove. Cred că ai tot ce-ţi trebuie ca să te întorci în Strâmtori.

— Mi se pare că tocmai i-ai spus să scufunde corabia pe care am venit, a spus Clove iritat.

— Atunci voi rezolva problema. Dar vreau să mai faci ceva pentru mine.

— Ţi-am adus prada. A arătat spre cutia de argint. Şi deja m-ai plătit.

— Sunt dispusă să dublez suma, a spus ea.

Clove a mijit ochii bănuitor.

— Ascult.

Holland a luat o boabă, ţinând-o în faţă.

— Saint.

Zgomotul inimii mi-a bubuit în urechi şi am strâns degetele pe toarta ceştii.

Clove s-a rezemat cu coatele de masă.

— Ce vrei de la Saint?

— Acelaşi lucru pe care l-am vrut de la Zola. Compensaţie. Fata mea a murit pe corabia lui şi va fi tras la răspundere. E aşteptat la întâlnirea Consiliilor de Comerţ la Sagsay Holm. Vreau să faci în aşa fel încât să nu mai ajungă acolo.

Clove s-a holbat la masă îngândurat. Aproape că auzeam cum i se învârte mintea, calculând, formulând. Încercând să urzească vreun plan care să ne scape pe toţi din beleaua asta. Când am deschis gura, vrând să vorbesc, a clătinat din cap abia perceptibil, oprindu-mă.

Atunci mi-am dat seama că implicarea lui Saint în vânarea lui Zola nu era singurul aspect pe care-l ascunsese Clove. Ascunsese şi faptul că Saint era tatăl meu.

— Vrei sarcina asta sau nu? a insistat Holland.

Mi-am ţinut respiraţia. Dacă refuza, Holland ar fi dat sarcina altcuiva.

Clove i-a întâlnit privirea.

— O vreau.

Am lăsat mâinile în poală, strângând degetele pe fustă. Holland găsise o cale de a întinde braţul peste mare, în Strâmtori, şi de a-l ademeni pe Zola. Acum îl voia pe Saint.

— Foarte bine.

A băgat o bucată de fruct în gură şi a mestecat.

— Şi astfel ajungem la tine.

S-a uitat la West.

Acesta i-a înfruntat privirea, aşteptând.

— După ce Saint va fi dat la o parte, în urma lui va rămâne o întreagă rută comercială. Dintre toţi, timonierul corabiei lui fantomă ar trebui să-i cunoască afacerea cel mai bine.

Iat-o – cealaltă parte a planului. Holland nu voia doar răzbunare. Era vorba şi de afaceri.

— Nu mă interesează, a spus West scurt.

— Te va interesa, a spus Holland, fixându-l la rândul ei cu privirea. Cineva ca mine va avea mereu nevoie de talentele cuiva ca tine. Te voi răsplăti pe măsură.

M-am muşcat de obraz, urmărindu-l pe West cu atenţie. Expresia stoică îi ascundea gândurile.

— Dacă e adevărat ce am auzit despre tine, atunci ar trebui să te poţi descurca fără probleme.

— Nu mă cunoşti deloc, a spus el.

— O, ba cred că te cunosc.

A zâmbit. O tăcere stingheră a umplut spaţiul dintre noi patru, după care Holland s-a întors din nou spre mine. S-a ridicat, a împăturit frumos şervetul şi l-a aşezat pe masă.

— Şi acum, Fable. Vreau să-ţi arăt ceva.

Capitolul 17

Uşile Casei Azimutului s-au deschis spre lumina orbitoare a dimineţii târzii. Holland a ieşit în capul scărilor, o siluetă tremurătoare. Era o fiinţă eterică, părul lung şi argintiu i se revărsa peste mantia brodată cu aur care-i plutea în urmă în timp ce îşi croia drum spre stradă.

West a şovăit pe prima treaptă, privind-o. Avea haina descheiată, gulerul cămăşii albe îi era deschis şi vântul îi spulbera părul ciufulit, pe care-l pieptănase seara trecută.

— Nu-mi place, a spus el încet.

— Nici mie, a mormăit Clove în spatele meu.

Ochii lui West au zburat spre portul din zare. Dar de aici era imposibil să deosebeşti corăbiile. Echipajul de pe *Marigold* trebuie să fi fost îngrijorat şi, dacă Holland îl avea la mână pe comandantul portului, atunci probabil că erau supravegheaţi cu atenţie. Nu puteam decât să sper că vor aştepta liniştiţi, aşa cum ordonase West.

Holland s-a uitat la toţi trei cu o întrebare în privire, care m-a tulburat. Nu ne mai aflam în Strâmtori, dar şi aici se aplicau aceleaşi reguli. Cu cât ştia mai puţin despre ce însemnau West şi Clove pentru mine, cu atât mai bine.

Am urmat-o pe scări spre stradă. Părea că tot oraşul îşi reluase deja afacerile. Am observat cum oamenii ridicau ochii când trecea Holland şi a observat şi West. Acesta s-a uitat în jur, privind la ferestre şi pe străduţe pe măsură ce înaintam, şi tăcerea lui mă neliniştea din ce în ce mai mult cu fiecare minut.

Clove nu-mi spusese în detaliu ce făcuse West pentru tatăl meu, dar spusese destule încât să mă întreb îngrijorată de ce era în stare. Ce ar fi fost dispus să facă dacă s-ar fi convins că Holland era periculoasă şi ce ar fi avut de plătit?

Cu numai o zi în urmă, mă temeam că n-aveam să-l mai văd niciodată. Acel sentiment înăbuşitor s-a ivit din nou, coborând în centrul pieptului, aşa că m-am apropiat de West. A întins mâna spre a mea, dar n-a luat-o şi degetele i s-au strâns în pumn. Ca şi când în orice clipă ar fi fost pregătit să mă apuce şi s-o ia la fugă spre port.

O parte din mine îşi dorea s-o facă. Dar echilibrul de putere se schimba în Strâmtori. Zola murise şi Holland pusese ochii pe Saint. Lăsând la o parte legăturile de sânge, era o situaţie proastă pentru *Marigold.* Ca să depăşim problema, trebuia să ştim ce ne aştepta.

Clove mergea lângă mine, cu banii zornăind în cufăr. Nu acceptase propunerea lui Holland, să-i lase în biroul ei, şi acum atrăgea aproape toate privirile celor de pe stradă în drumul nostru spre cel mai îndepărtat chei de pe latura sudică a oraşului Bastian. Stema lui Holland era pictată pe cărămizile lui şi de la mal se întindeau estacade private suficient de lungi încât să primească fără dificultate câte trei corăbii fiecare. Nu mai văzusem aşa ceva în Strâmtori. Arăta mai curând ca un port mic decât ca un chei comercial.

Bărbaţii de lângă uşi le-au deschis când ne-am apropiat de intrare. Holland nu a încetinit, a traversat culoarul central, printre nenumăratele spaţii de lucru rectangulare, separate între ele cu stâlpi din lemn şlefuit. Fiecare lucrător purta câte un şorţ de piele pe care era întipărită stema lui Holland.

Nu erau genul de lucrători care umpleau oraşul Ceros. Purtau cămăşi albe şi curate, aveau părul pieptănat sau împletit şi erau proaspăt spălaţi. Holland voia ca sediul ei să fie la

fel ca locuinţa. Ordonată. Şi faptul că muncitorii nu-i întâlneau privirea când trecea pe lângă ei dovedea că se temeau de ea.

Lăsându-i în urmă, ochii mi-au fugit la oamenii de la tarabe. Unii păreau să fie negustori de nestemate, care acum curăţau pietre, sfărâmând învelişul unor rubine brute sau încărcând bucăţi mici şi frânte de safir în tobe rotative. Am încetinit când am văzut un bărbat care tăia un diamant galben. Lucra cu mişcări rapide, tăind piatra mai mult dintr-un automatism exersat decât după ochi. Terminând-o, a pus-o deoparte şi s-a apucat de alta.

— Aste e ceea ce am clădit în ultimii patruzeci de ani, a răsunat vocea lui Holland în spatele meu. Toate lucrurile la care a renunţat Isolde.

Întrebarea era de ce. Era aceeaşi întrebare care mă preocupa încă de când *Luna* intrase încet în port.

Bastian era minunat. Dacă avea mahalale, eu încă nu văzusem niciuna. Se ştia că aici puteai să-ţi găseşti uşor de muncă şi mulţi oameni părăseau Strâmtorile pentru uceniciile şi oportunităţile oferite de acest loc. Ce anume o îndemnase pe Isolde să părăsească Marea Nenumită?

Am privit în urmă, la West. Stătea în mijlocul culoarului, plimbând privirea în jur, la cheiul uriaş.

— N-ar trebui să fim aici, a spus el deodată.

Şi-a trecut mâna prin păr, trăgându-l înapoi de pe faţă cu un gest familiar care-mi spunea că era încordat. Nu era vorba doar de Holland. Îl neliniştea şi altceva.

Culoarul a dat într-un coridor larg şi, fără să ne aştepte, Holland a pornit cu paşi egali spre trei bărbaţi aflaţi înaintea unei uşi tapisate cu catifea groasă. Holland a intrat, şi-a dat jos mănuşile şi şi-a descheiat mantia. Când Clove s-a aşezat în fotoliul de piele de lângă uşă, ea l-a fixat cu o privire mânioasă.

Camera întunecată s-a luminat când unul dintre bărbaţi a aprins lumânările aflate de-a lungul pereţilor. Încăperea arăta ca o variantă mai îngrijită şi mai somptuoasă a biroului lui Saint din Strânsoare. De pereţi erau agăţate hărţi, cu marginile uscatului indicate cu cerneală roşie, şi m-am împotrivit imboldului de a întinde mâna şi de a le urma conturul cu degetele. Erau hărţi pentru scufundări.

— Eşti dragor, a spus Holland, văzând că le studiam. Cum a fost şi mama ta.

— Sunt.

A râs pe jumătate, clătinând din cap.

— Nu e singurul lucru pe care nu l-am înţeles la fata aia.

A coborât tonul.

— Nu avea linişte niciodată. Nu cred că exista ceva pe lumea asta care să potolească marea dinăuntrul ei.

Dar eu ştiam că nu era aşa. Acea Isolde pe care o cunoscusem era echilibrată, plină de ape adânci. Poate că Holland spunea adevărul despre ea, dar asta fusese înainte de Saint. Înainte să apar eu.

Am citit cotoarele cărţilor aliniate pe rafturi, până când ochii mi-au aterizat pe vitrina de sticlă de lângă birou. Era goală. Înăuntrul ei se afla o pernă mică satinată, aşezată în spatele unei plăcuţe gravate pe care n-o puteam citi.

Holland a părut încântată de curiozitatea mea.

— Miez-de-noapte, a spus ea, urmându-mi privirea spre vitrină.

A lăsat o mână pe capacul ei, lovind sticla cu un inel.

Am înclinat capul într-o parte, privind-o atent. Miez-de-noapte era o piatră care exista doar în legende. Dacă ar fi avut aşa ceva, ar fi expus-o la gală.

— Nici asta nu ţi-a spus? a rânjit Holland.

— Ce să-mi spună?

— În noaptea în care a dispărut Isolde, a dispărut şi miez-de-noapte din vitrina asta.

Am încrucişat braţele încruntată.

— Mama mea n-a fost hoaţă.

— Nici n-am crezut că era.

Holland s-a aşezat pe scaunul pluşat, lăsând mâinile pe ambele braţe ale acestuia.

— Ai văzut-o vreodată? Piatra miez-de-noapte?

Ştia răspunsul. N-o văzuse nimeni. Auzisem câte ceva despre ea doar în poveştile marinarilor şi comercianţilor superstiţioşi.

— E o nestemată deosebită. De un negru opac, cu incluziuni violete, a spus ea. A fost descoperită în timpul unei scufundări în Constelaţia Yuri.

Ştiam numele din hărţi ale Mării Nenumite. Era un grup de recife.

— Isolde a găsit-o.

Mâinile pe care le ţineam sub coate mi-au căzut în lături. Lângă mine, West îmi privea chipul, căutând vreo dovadă a adevărului.

— Asta-i o minciună! Mi-ar fi spus.

Ochii mi-au fugit la Clove, care avea grijă să treacă neobservat. Când în sfârşit mi-a întâlnit privirea, a înclinat capul într-o parte.

Chiar era adevărat.

— Eşti convinsă? a insistat Holland. Toţi comercianţii vrednici de numele ăsta şi ambele Consilii de Comerţ au participat la ceremonia de inaugurare şi oricare dintre ei ar putea să-ţi spună că nu e deloc un mit.

Holland a ridicat bărbia.

— Ar fi schimbat totul. Ar fi dat piaţa peste cap. Dar, după câteva zile, Isolde a dispărut. Şi a dispărut şi miez-de-noapte.

M-am holbat la ea, pentru că nu ştiam ce să-i spun. În tonul ei simţeam o acuzaţie. Suspiciuni.

— Nu ştiu nimic despre miez-de-noapte, am răspuns eu.

— Hmm.

Holland a ţuguiat buzele. Nu-mi dădeam seama dacă mă crede, dar nu minţeam. Mama nu adusese vorba despre asta niciodată.

O bătaie în uşă a rupt tăcerea dintre noi şi încordarea lui Holland s-a risipit.

— Intră.

Uşa s-a deschis şi, de cealaltă parte, un tânăr doar cu puţin mai mare decât mine aştepta cu un sul de pergamente legate în piele la subraţ.

— Ai întârziat, a spus Holland pe un ton dispreţuitor. Te-a văzut cineva?

— Nu.

Tânărul a intrat şi privirea lui ca de gheaţă s-a oprit asupra ei. Nu văzusem pe nimeni care s-o fi privit în ochi pe Holland, dar el o privea. Fără rezerve.

S-a oprit în faţa biroului, aşteptând cu pergamentele în mâinile sale pline de cicatrici. Erau cicatrici de argintar, îi acopereau monturile în dungi şi-i înconjurau palmele. Le-am urmărit şirul în sus, pe braţe, până în locul unde dispăreau sub mânecile lui suflecate.

Acolo, imediat sub cot, avea imprimat pe pielea antebraţului un tatuaj negru. Siluetele răsucite a doi şerpi încolăciţi, care-şi înghiţeau coada unul celuilalt.

Am făcut un pas în faţă, studiind conturul tatuajului. Era exact acelaşi pe care-l avea şi Auster. În exact acelaşi loc.

West l-a măsurat din priviri pe tânăr, în tăcere. Şi el l-a observat.

Niciodată nu-l întrebasem pe Auster despre acel însemn. Nu era ceva neobişnuit ca negustorii să poarte tatuaje. Dar, de vreme ce şi el era din Bastian, nu avea cum să fie o coincidenţă.

— Arată-mi, a mormăit Holland.

A făcut semn cu capul spre mine şi West.

— Nu-i cunosc.

— Aşa-i, nu-i cunoşti, a spus Holland cu răceală. Acum arată-mi.

A ezitat un moment, apoi a dezlegat cureluşa de piele din jurul pergamentelor şi le-a întins cu grijă pe birou. Pagina s-a întins, dezvăluind o schiţă trasată cu cerneală neagră şi subţire, în stilul unei plan de corabie. Dar nu era o corabie. M-am apropiat cu încă un pas, privind pergamentul.

Era un ceainic.

Holland s-a aplecat în faţă, studiind cu atenţie execuţia.

— Eşti sigur că poţi să faci munca asta?

A plimbat degetul pe dimensiunile înscrise.

Dar nimeni n-ar fi putut s-o facă. Nu mai văzusem aşa ceva. Ceainicul era aşezat într-o cameră de argint cu decupaje geometrice, cu modelul alcătuit din diverse nestemate faţetate. Pe margine erau listate în ordine alfabetică: chihlimbar, fluorină, jad, onix, topaz. Din câte vedeam, camera asta trebuia să se învârtă, creând o miriadă de modele colorate.

— Dacă nu crezi că pot s-o fac, pune-i pe ucenicii tăi s-o facă.

Îmi plăcea cum se încrunta la ea, neînduplecat. Şi lui Clove i-a plăcut. Îl urmărea pe tânăr cu un rânjet pişicher.

— Dacă aş fi avut pe cineva atât de talentat, nu te-aş mai fi însărcinat pe tine, Ezra.

A coborât vocea.

— Henrik spune că poţi s-o faci. Dacă se înşală, mă va plăti *el* pe mine pentru greşeală.

Ezra a strâns pergamentele, legând fâşiile de piele.

— Am terminat?

Privirea mi-a alunecat din nou la tatuaj şi, când am ridicat ochii, am văzut că Ezra se uita la mine, întorcând apoi ochii spre însemn.

Holland a bătut tacticos cu degetul în masă.

— Ai la dispoziţie zece zile. Îmi trebuie înainte de întâlnirea Consiliilor de Comerţ din Sagsay Holm.

Am încremenit, amintindu-mi ce spusese în dimineaţa aceea. Era acelaşi termen pe care-l impusese pentru rezolvarea problemei lui Saint.

Ezra a încuviinţat din cap. Mi-a întâlnit privirea încă o dată, apoi s-a întors, a împins uşa şi a dispărut pe coridor.

— Ce e? am întrebat, văzând cum se închide uşa.

— Un cadou, a răspuns Holland, cu mâinile aşezate la loc pe masă. Pentru Consiliile de Comerţ din Strâmtori şi Marea Nenumită.

Setul de ceai valora probabil foarte mulţi bani. Dacă era un cadou, înseamnă că Holland se pregătea să ceară ceva de la Consilii. Ceva pentru care trebuia să facă eforturi de persuasiune. Dar încă nu reuşeam să descifrez situaţia. Se descotorosise de Zola, astfel încât acum singurul ei oponent din Strâmtori era Saint. Dar ea nici măcar nu făcea comerţ acolo. Nu zărisem nave cu stema ei în niciun port. După ce-i văzusem afacerea, nu avea sens ca ruta ei să excludă Strâmtorile. Era cunoscută până departe, dincolo de Marea Nenumită, puterea şi averea ei erau legendare. Deci de ce nu făcea comerţ în Strâmtori?

Singura explicaţie era că, din cine ştie ce motiv, Holland *nu putea* să facă comerţ în Strâmtori.

— Nu ai licenţă pentru comerţ în Strâmtori, aşa-i? am spus eu, punându-le cap la cap pe toate.

A părut încântată de întrebarea mea.

— Consiliul de Comerţ din Strâmtori consideră că, dacă mi-aş extinde ruta până la Ceros, i-aş distruge pe comercianţii din Strâmtori.

Şi chiar aşa ar fi fost.

— Am construit imperiul ăsta cu mâinile mele, Fable, a spus ea. Când am început, nu aveam nimic, şi acum voi lăsa Mării Nenumite cea mai influentă afacere cu nestemate pe care a văzut-o cineva vreodată.

I-am citit în ochi că asta voia să văd. Succesul. Puterea.

— Am o singură problemă. Imperiul ăsta nu are moştenitori.

West a încremenit lângă mine şi încordarea s-a revărsat dinăuntrul lui în tăcerea asurzitoare. Şi Clove mă urmărea. Dar atenţia mea era aţintită asupra lui Holland. Am mijit ochii şi am deschis gura, încercând să-mi desprind cuvintele de pe limbă.

— Nici nu mă cunoşti.

Mi-a zâmbit aprobator.

— Vreau să schimb asta.

— Nu-mi trebuie un imperiu. Am viaţa mea şi echipajul meu. În Strâmtori.

Cuvintele m-au durut când le-am rostit. Voiam cu atâta disperare să mă întorc pe *Marigold,* încât am simţit că-mi izbucnesc lacrimile.

— Oferta nu e doar pentru tine.

S-a întors spre West.

— Îţi propun să te alături flotei mele.

— Refuz.

West a răspuns atât de repede, încât Holland abia terminase de vorbit când a deschis gura.

— Nici măcar nu vrei să asculţi ce am de spus?

— Nu, nu vreau, a spus el fără să clipească.

Holland nu mai părea încântată. Părea furioasă. Am făcut un pas involuntar spre West şi Holland a observat, uitându-se când la mine, când la el. Dezvăluisem prea multe.

— Aş vrea să te gândeşti la oferta mea măcar în seara asta. Dacă nici la răsăritul soarelui nu vei fi de acord, atunci vei fi liber să pleci.

Mi-am muşcat obrazul, văzând scânteia aprigă din ochiul ei. Într-o singură noapte aflasem mai multe despre mama mea decât în totul restul vieţii mele. Nu numai Saint avea secrete şi nu puteam să nu mă simt trădată.

Dacă Holland spunea adevărul despre Isolde, atunci era o hoaţă. O mincinoasă. Nu-mi spusese niciodată despre bunica mea din Marea Nenumită şi nici despre cea mai importantă descoperire pe care o făcuse în lumea pietrelor preţioase. Dar ştiam sigur unele lucruri despre mama. În acelea aveam încredere. Dacă nimicise singura şansă a lui Holland de a se extinde în Strâmtori, a avut un motiv.

Şi aici se petreceau mai multe decât ne destăinuia Holland. Eliminarea lui Zola şi a lui Saint nu era doar răzbunare. Era strategie. Erau cei mai puternici comercianţi şi amândoi îşi aveau sediile la Ceros. Curăţa câmpul de luptă înainte să se întâlnească cu Consiliul.

Saint nu era singurul care făcea jocuri pe termen lung.

Capitolul 18

Omul lui Holland ne-a condus înapoi în sus, pe scară, şi am plimbat mâna pe balustradă, privind geamurile luminatorului din tavan. Praful sclipea pe sticlă precum faţetele unei nestemate.

— Fable.

Vocea lui West m-a făcut să clipesc. Stătea în capătul coridorului, alături de Clove, şi chipul lui era încordat de teamă.

Degetele mi-au alunecat de pe balustradă şi le-am strâns în pumn. A aşteptat să intru în cameră şi apoi a închis uşa în spatele nostru, lăsându-l pe Clove afară.

Am căutat pe masă după chibrituri şi am aprins lumânările. Prin fereastră vedeam soarele coborând dincolo de orizont. Când va răsări din nou, vom fi în drum spre port.

— Ai de gând să accepţi oferta?

Cuvintele lui West au umplut tăcerea.

Mi s-a strâns stomacul şi am ridicat ochii la el, ţinând încă în mână chibritul fumegător. Se baricadase bine, se vedea rigiditatea din el.

— Ce?

Ai de gând să accepţi oferta lui Holland?

M-am întors spre West.

— Chiar mă întrebi aşa ceva?

Dar el şi-a ferit ochii. A plecat privirea la podeaua dintre noi.

— Da, te întreb.

L-am luat de braţ şi am aşteptat să se uite la mine.

— I-am spus că nu mă interesează.

Uşurarea de pe chipul lui a fost mai evidentă decât şi-ar fi dorit, ştiam bine. Dar nu părea convins.

— Nu poţi să ai încredere în ea, Fable, a spus încet. Dar asta nu înseamnă că n-ar trebui să-i accepţi oferta.

— Vorbeşti de parcă *ai vrea* s-o accept.

M-am aşezat greoi pe fotoliul de lângă fereastră.

— Ce e? am întrebat cu blândeţe.

N-am putut citi nimic pe chipul lui şi a tăcut câteva momente lungi, înainte să răspundă, în sfârşit:

— Trebuie să vorbim.

Dar nu eram sigură că eram pregătită să aud ce avea de spus.

— Nu-i nevoie.

— Ba da, trebuie.

— West…

— Ar trebui să ne sfătuim înainte să iei o decizie.

— Ţi-am spus. Deja am luat o decizie, am repetat eu.

— S-ar putea să te răzgândeşti dacă asculţi ce am de spus.

Pulsul îmi zvâcnea iute sub piele şi mintea îmi gonea. Nu înţelegeam bine de ce mă temeam de el deodată. Din clipa în care Saint îmi spusese că West nu era aşa cum îl

credeam, îmi ţinusem respiraţia. Aşteptând să văd unde va apărea ruptura dintre noi. Poate că apărea aici.

— Sunt lucruri pe care nu ţi le-am spus despre munca mea pentru Saint. Sunt sigur că ţi-ai dat seama.

A băgat mâinile în buzunare, strângând din buze, şi a continuat:

— Munceam pe o corabie ca vagabond din Waterside. Timonierul era bărbatul despre care ţi-am spus. Nu era un om bun.

Şi acum îmi aminteam faţa pe care o făcuse West când îmi povestise cum timonierul îl bătuse în cala navei.

— Ruta pe care mergeam ne aducea două zile la Ceros la fiecare trei săptămâni şi, într-o seară, când am acostat, m-am dus în Waterside ca s-o văd pe Willa. Când am ajuns, mi-am dat seama că era ceva în neregulă, dar ea refuza să-mi spună. A trebuit să întreb oamenii locului ca să aflu că cineva angajat la cârciumă venea când eram plecat şi fura de la ea şi de la mama mea. Apărea de fiecare dată când plecam din port. Ştia că nu mai avea cine să-l oprească şi Willa nu-mi spunea pentru că se temea de ce aş fi făcut.

Mai văzusem expresia aceea pe chipul Willei, teama că West va lua problemele în mâinile lui. Asta încerca să evite când şi-a vândut cuţitul la prăvălia din Dern. Se străduia să nu-l implice pe West.

— Era aproape dimineaţa când am ajuns la cârciumă şi, când l-am găsit, era beat. Dacă n-ar fi fost, nu cred că aş fi reuşit să…

A tăcut şi ochii i-au fugit pe podea, ca şi când ar fi retrăit amintirea.

— Stătea singur la o masă. Nici n-am stat pe gânduri. Nu mi-era teamă. M-am dus drept la el, l-am apucat de gât şi atunci m-a copleşit un fel de calm. A fost… a fost atât de *uşor.* A căzut din scaun şi a lovit din picioare, încercând să scape din mâinile mele. Dar eu am strâns în continuare. Am strâns chiar şi după ce n-a mai mişcat.

Nu ştiam ce să spun. Am încercat să mi-l închipui, poate pe la paisprezece ani, sugrumând un bărbat în toată firea în mijlocul unei cârciumi goale. Părul palid şi ondulat, căzându-i pe faţă. Pielea aurie în lumina focului.

— Nu ştiu cât timp mi-a luat ca să-mi dau seama că murise. Când în sfârşit i-am dat drumul, am stat şi m-am holbat la el. Şi n-am simţit nimic. Nu mă simţeam vinovat pentru ce făcusem.

A înghiţit în sec.

— În cele din urmă, când am ridicat privirea, în cârciumă mai era o singură persoană, care stătea la bar. Abia atunci l-am observat. Şi se uita la mine.

West mi-a întâlnit privirea.

— Era Saint.

Îl vedeam şi pe el, stând la bar cu haina lui albastră şi cu un pahar verde în mână. Cum i se învârteau rotiţele.

— Ştiam cine e. L-am recunoscut. Iniţial, n-a spus nimic. Şi-a băut rachiul mai departe şi, după ce a terminat, mi-a propus să ocup un loc în echipajul lui. Pe loc, chiar în clipa aia. Evident, am acceptat. M-am gândit că oriunde ar fi fost mai bine decât sub timonierul la care lucram atunci. Şi chiar aşa a fost. Saint a fost corect cu mine. Aşa că, atunci când a început să-mi ceară favoruri, i-am făcut pe plac.

— Ce fel de favoruri? am şoptit eu.

West a oftat îndelung.

— Acostam în diverse locuri şi, uneori, trebuia făcut câte ceva. Alteori nu trebuia. Împărţeam pedepse pentru datorii neachitate. Răneam oameni care nu se lăsau intimidaţi. Scufundam afaceri sau sabotam inventare. Făceam tot ce-mi cerea.

— Şi la Sowan?

Ochii i-au sclipit. Nu voia să vorbească despre Sowan.

— Atunci a fost un accident.

— Dar ce s-a întâmplat?

Deodată, a coborât vocea.

— Saint mi-a cerut să mă ocup acolo de un comerciant care-i era concurent. I-am incendiat depozitul când am oprit acolo pe ruta noastră. Echipajul nu ştia, a spus el, aproape ca pentru sine.

Dar partea asta a poveştii mi-o spusese deja.

— Când am acostat la Dern, am aflat că cineva fusese în depozit când i-am dat foc.

Am fost de faţă când îi spusese negustorul. Am văzut privirile confuze pe care le schimbaseră Paj şi ceilalţi, dar şi ei trebuie să fi bănuit ce făcea West pentru Saint. Erau prea isteţi ca să le scape.

Un milion de gânduri mi-au trecut prin minte, dar prea repede. Nu mă puteam apuca de niciunul. Saint avea dreptate când a spus că nu-l cunosc pe West. Avea dreptate şi Zola. Văzusem doar faţetele pe care a fost el dispus să mi le arate.

— Toţi am făcut diverse lucruri ca să supravieţuim, am spus eu.

— Nu asta încerc să-ţi spun.

Aerul din jurul lui s-a schimbat când a vorbit.

— Fable, vreau să înţelegi ceva. Am făcut ce trebuia să fac. Nu mi-a plăcut, dar aveam o soră şi o mamă care aveau nevoie de câştigurile mele şi aveam un loc într-un echipaj care se purta bine cu mine. Ştiu că nu e bine, dar, dacă aş putea să mă întorc în timp, cred că aş face aceleaşi lucruri.

A spus-o cu atâta sinceritate.

— Nu ştiu ce spune asta despre mine, dar e adevărat.

Părea că acestea erau cuvintele care-l costau cel mai mult. Pentru că spunea adevărul. Nu avea pe cine să dea vina. *Ăsta* era West şi nu se ascundea în spatele minciunilor.

— De aceea nu vrea Saint să te piardă. De aceea ţi-a dat să conduci o corabie-umbră.

M-am frecat pe faţă, istovită deodată.

— Dar de ce nu mi-ai spus? am întrebat eu. Credeai că nu voi afla?

— Ştiam că la un moment dat voi fi nevoit să-ţi spun despre munca mea pentru Saint. Am vrut doar…

A făcut o pauză.

— Mi-era teamă că o să te răzgândeşti în privinţa mea. A corabiei *Marigold.*

Am vrut să-i spun că nu m-aş fi răzgândit. Că n-ar fi avut nicio importanţă. Dar nu eram convinsă că era adevărat. Una ar fi fost să lucrez în echipajul tatei. Pe el îl *cunoşteam.* Ce era şi ce urmărea el nu erau niciun mister. Dar cu West era altceva.

— Va trebui să facem cumva ca să avem încredere unul în celălalt, am spus eu.

— Ştiu.

Am ştiut că West era apropiat de tatăl meu, dar asta era altceva. West era motivul pentru care lumea se temea de Saint, umbra pe care acesta o aşternea împrejur. Prada de pe

Ciocârlie nu era doar pentru răscumpărarea libertăţii lui West. Era pentru răscumpărarea sufletului său.

— Dacă n-ai fi ştiut despre *Ciocârlie…* dacă n-ai fi avut nevoie de ea ca să salvezi *Marigold,* m-ai fi primit în echipaj?

— Nu.

A răspuns fără nicio urmă de ezitare.

Mi s-a strâns inima şi ochii mi s-au umplut de lacrimi.

— Nu cred că te-aş fi primit. Aş fi vrut să pleci cât mai departe de mine, a recunoscut el. Într-un anumit sens, o parte din mine îşi doreşte şi acum ca echipajul să nu fi votat să te primim.

— Cum poţi spune una ca asta? am spus eu indignată.

— Pentru că noi doi am adus un blestem asupra noastră, Fable. Mereu vom avea ceva de pierdut. Ştiam asta în ziua aceea, în Laţul Uraganului, când te-am sărutat. Ştiam la Dern, când ţi-am spus că te iubesc.

— Atunci de ce ai făcut-o?

A rămas tăcut atâta vreme, încât nu ştiam sigur dacă va răspunde. Când în sfârşit a răspuns, vocea lui era pustiită.

— Prima dată când te-am văzut, stăteai pe chei la insulele-barieră. Acostasem întâia oară la Jeval şi mă uitam după tine. O fată cu părul roşcat şi pistrui, cu o cicatrice pe interiorul braţului stâng, aşa îmi spusese Saint. Asta a fost cu două zile înainte să apari.

Şi eu îmi aminteam ziua aia. A fost prima dată când m-am tocmit cu West. Prima dată când vedeam *Marigold* la insulele-barieră.

— Te târguiai cu un negustor, cereai un preţ mai bun pentru bucăţile de pyre pe care le vindeai. Şi când cineva a strigat de pe puntea corabiei lui şi el a ridicat privirea, ai şterpelit o portocală roşie dintr-o ladă de-ale lui. Ca şi când ai fi fost acolo doar ca să aştepţi momentul când nu se uita la tine. Ai băgat portocala în sac şi, când negustorul s-a întors spre tine, ai ţinut-o mai departe cu târguitul.

— Nu-mi amintesc, am spus eu.

— Eu îmi amintesc.

O umbră de zâmbet i-a apărut pe buze.

— După ziua aceea, de fiecare dată când lăsam ancora la Jeval, simţeam o strângere dureroasă în piept.

A ridicat mâna şi a băgat-o sub haina descheiată, de parcă ar fi simţit durerea şi acum.

— Ca şi când mi-aş fi ţinut respiraţia, de teamă că nu te voi găsi pe chei. De teamă că poate dispăruseşi. Şi, când m-am trezit la Dern şi tu nu erai acolo, am simţit aceeaşi spaimă. Nu te găseam.

Vocea i-a tremurat, frângând cuvintele. Părea atât de împovărat. Atât de obosit.

— Păi m-ai găsit. Şi nu vreau să accept oferta lui Holland.

— Eşti sigură?

— Sunt sigură.

S-a înmuiat şi expresia ochilor i-a devenit mai familiară. Vântul a şuierat dincolo de fereastră şi umerii lui încordaţi s-au relaxat în sfârşit.

— Dar ce facem cu Saint? am întrebat eu, ducându-mă cu gândul la tatăl meu.

— Cum adică?

— Holland îl vânează, West. În curând o să-şi dea seama că Clove nu-şi face treaba. O să găsească altă cale.

— Am rupt legăturile cu el, a ridicat West din umeri. Saint poate să se descurce şi singur.

M-am încruntat. Am încercat să-i înţeleg cuvintele.

— Nu trebuie să ne implicăm, Fable. Ne-a lăsat să ne descurcăm singuri împotriva lui Zola când eram imobilizaţi. Acum n-are decât să se descurce singur împotriva lui Holland. Nu-i datorezi nimic.

— Nu e vorba de datorii. E vorba de viitorul Strâmtorilor.

Era adevărat, în mare parte.

West a oftat, trecându-şi o mână prin părul ondulat.

— Tocmai de asta trebuie să ne întoarcem la Ceros.

Pentru mine nu era atât de simplu. Dacă Holland primea licenţă să facă comerţ în Strâmtori, nu mai conta câţi bani aveam pe *Marigold*. În câţiva ani ar fi eliminat toţi comercianţii.

Şi mai periculos era faptul că ideea că Saint ar fi putut să păţească ceva îmi stârnea panică. Frică. Nu-mi plăcea faptul că încă îi eram loială, din instinct, pe când el nu fusese corect faţă de mine. Mă milogisem de el să mă primească în echipajul lui şi el mă abandonase pe Ceros, dar aici era vorba de mai mult. Dacă Holland ar fi pus mâna pe Saint, l-aş fi pierdut pe vecie. Şi n-avea importanţă ce făcuse şi de ce. Nu puteam să permit aşa ceva.

West nu înţelegea asta. N-avea să înţeleagă niciodată.

— Mâine vom pleca din Bastian şi vom merge acasă, a spus el.

Am încuviinţat din cap, luându-l de mână.

S-a uitat fix la mine şi ochii i-au coborât spre gura mea. Dar nu s-a clintit.

— Nu mă săruţi? am şoptit eu.

— Nu eram sigur că mai vrei asta.

M-am ridicat pe vârfurile picioarelor. Şi-a atins fruntea de a mea înainte să-mi despartă buzele cu ale lui, iar eu am expirat aerul pe care-l ţineam în piept de când mă trezisem pe *Luna*. Îmi venea să plâng, durerea din piept mi se elibera şi eram copleşită de uşurare. Pentru că mai fusesem aici de nenumărate ori, în vise, după ce ieşisem din Strâmtori. Dar, de data asta, era aievea. De data asta, n-aveam să mă trezesc. West respira viu şi cald în braţele mele. Şi senzaţia pe care mi-o dădea atingerea lui fremăta în fiecare strop din sângele meu.

Nu ştiu ce mă aşteptasem să spună şi cum îmi imaginasem că-şi va explica trecutul. Dar West nu avea nicio explicaţie.

Mai mult, nu avea niciun regret.

Nu ştiu ce spune asta despre mine.

Cuvintele lui mi-au revenit uşor în minte în timp ce-i atingeam chipul şi braţele i se strângeau în jurul meu. Dar nu mă temeam de el aşa cum mă aşteptasem. Mă simţeam în siguranţă. Nu ştiam dacă aş fi putut să iubesc pe cineva ca tatăl meu, dar îl iubeam. Cu o dragoste adâncă şi rugătoare. Cu o dragoste înspăimântătoare.

Şi nu ştiam ce spunea asta despre *mine.*

Capitolul 19

Am stat trează, ascultând respiraţia lui West. Suna ca valurile care mângâiau ţărmul insulei Jeval în zilele calde, năvălind la mal şi târându-se înapoi.

N-aş fi crezut că voi ţine minte asemenea lucruri după plecarea de pe Jeval – culoarea apelor din preajma malului, întinderea cerului, sunetul mării. Acei patru ani fuseseră umbriţi în aşa măsură de durerea pierderii mamei şi de dorul tatălui meu, încât acestea înghiţiseră şi lumina, şi întunericul. Până la West. Până în ziua în care *Marigold* a apărut la insulele-barieră, cu velele ei ciudate ca nişte aripi aplecate în vânt. Mi-au trebuit aproape şase luni ca să mă conving că, de fiecare dată când o vedeam plecând, nu era ultima dată. Am început să am încredere în West cu mult timp înainte să-mi dau seama. Dar nu ştiam sigur dacă şi el avea încredere în mine.

O lumină subită s-a aprins de-a lungul spaţiului îngust de sub uşă şi am privit-o până când a dispărut. Pe fereastră, zorii aveau să vină în mai puţin de o oră şi cerul era negru.

M-am eliberat din braţele grele ale lui West şi m-am ridicat în capul oaselor, ascultând. În Casa Azimutului era linişte, cu excepţia unor sunete de paşi uşori care coborau scările din capătul holului. Mi-am lăsat tălpile goale pe covorul pluşat şi m-am ridicat, ţinându-mi fustele în braţe ca să nu foşnească. West dormea profund şi, pentru întâia oară de când îl văzusem la gală, chipul lui era liniştit.

Zăvorul uşii a scârţâit încet când l-am ridicat şi am deschis uşa. Clove sforăia rezemat de perete, cu picioarele încrucişate înainte, ţinând sub un braţ cufărul lui cu bani.

Pe perete se legăna lumina unei lămpi şi am privit peste balustradă la coama de păr argintiu de dedesubt. Holland traversa holul îmbrăcată cu o robă de satin.

Am privit în urmă, spre încăperea întunecată, şi apoi am trecut peste picioarele lui Clove, urmărind lumina. Aceasta scălda pardoseala în faţa mea de fiecare dată când treceam de câte un colţ şi s-a stins când am ajuns în capătul coridorului.

În faţă era deschisă o uşă.

Am păşit fără zgomot, privind umbra lui Holland pe marmură, şi lumina mi-a atins faţa când am privit prin crăpătură într-o încăpere lambrisată în lemn. Hărţi suprapuse acopereau un perete şi candelabre de bronz erau montate pe toţi ceilalţi. Holland stătea într-un colţ, privind o pictură agăţată deasupra biroului, ilustrând-o pe mama mea îmbrăcată într-o rochie verde-smarald, cu o broşă făcută dintr-o piatră violet, cu faţa luminată de lumânări.

Am deschis uşa şi Holland mi-a întâlnit privirea.

A ridicat un deget, ştergându-se în colţul ochiului.

— Bună seara!

— E aproape dimineaţă, am răspuns eu, intrând.

Holland a coborât ochii la fustele mele şifonate.

— Vin aici, jos, când nu pot dormi. N-are rost să zac în pat, când pot să lucrez.

Dar nu părea că lucrează. Părea că Holland coborâse aici ca s-o vadă pe Isolde.

A scos un chibrit lung din cutia de pe birou şi i-am urmărit mâna plutind peste lumânări. După ce a aprins şi ultimul fitil, a suflat în chibrit şi am privit hărţile ornate cu aur adunate laolaltă pe peretele opus. Ilustrau în detaliu un sistem de recife, dar nu era vorba de orice lanţ de insule. Pe ăsta îl mai văzusem.

Constelaţia Yuri.

M-am apropiat cu un pas, citind însemnele scrise cu cerneală albastră pe marginile diagramelor. Unele zone erau haşurate, ca şi când cineva le-ar fi marcat cu grijă. Era o hartă de scufundări curente, precum cele pe care le agăţa tatăl meu în cabina lui de pe *Ciocârlie.* Şi asta nu putea însemna decât un lucru.

Holland căuta în continuare piatra miez-de-noapte.

În spatele ei era atârnat încă un portret mare, cu ramă aurită, întruchipând un bărbat. Era chipeş, cu păr negru, ochi cenuşii şi bărbia semeaţă. Dar chipul lui avea o anumită bunătate. O anumită căldură.

— Acela e bunicul meu? am întrebat eu.

Holland a zâmbit.

— Da. Oskar.

Oskar. Numele parcă se potrivea omului din portret, dar ştiam sigur că mama nu pomenise de el niciodată.

— Şi-a făcut ucenicia de mag al nestematelor cu tatăl său, dar inima şi-o dăruise stelelor. Împotriva dorinţelor străbunicului tău, Oskar a făcut ucenicie în navigaţie astronomică.

Am presupus că de acolo îşi primise numele Casa Azimutului, precum şi planul de construcţie.

— A fost cel mai iscusit navigator astronomic al vremii sale. Nu exista comerciant pe Marea Nenumită care să nu-i venereze opera şi aproape toţi navigatorii de pe apele astea fuseseră ucenicii lui la un moment dat.

A zâmbit mândră.

— Dar a învăţat-o pe Isolde arta magilor nestematelor când a descoperit ce putea să facă.

Tradiţia magilor se transmitea între generaţii, şi numai celor născuţi cu acest dar. Mama mea observase de timpuriu că şi eu eram aşa. M-am întrebat cât timp îi trebuise lui Oskar ca să-l observe la mama.

Am ridicat mâna, atingând rama unui alt portret. Părea a fi acelaşi bărbat, dar mai în vârstă. Părul lui alb era tăiat scurt şi-i înconjura urechile în cârlionţi.

— E ciudat că mama ta nu ţi-a povestit niciodată despre el. Au fost foarte apropiaţi, încă de când era mică.

— Multe lucruri nu mi-a spus.

— Suntem în aceeaşi situaţie.

Holland a zâmbit trist.

— Mereu a fost un mister pentru mine. Dar Oskar… el o înţelegea aşa cum eu n-aş fi putut niciodată.

Dacă era adevărat, atunci de ce nu-mi spusese niciodată despre el? Singura explicaţie care-mi venea în minte era că poate n-a vrut să rişte ca cineva să afle că era fata celor mai influenţi oameni de pe Marea Nenumită. I-ar fi adus probleme. Dar nu reuşeam să scap de sentimentul că mama nu-mi vorbise despre Holland pentru că nu voia să fie găsită. Că poate Isolde se temuse de ea.

— Am aflat că are o fiică abia când am primit un mesaj de la Zola. Nu l-am crezut, dar apoi… A inspirat. Apoi te-am văzut pe tine.

M-am uitat din nou la portretul mamei, comparându-mă cu el. Parcă aş fi privit într-o oglindă, numai că ea avea un aer de blândeţe. Părea neatinsă. Ochii ei păreau că mă urmăresc prin cameră, fără a se desprinde de ai mei.

— Ţi-a spus de unde a luat numele tău? a spus Holland, întrerupându-mi gândurile.

— Nu. Nu mi-a spus.

— Insula Fable, a spus ea, întorcându-se la birou.

A dat la o parte un teanc de cărţi, descoperind o hartă a coastei oraşului Bastian pictată pe suprafaţa de lucru a biroului. A plimbat degetul de-a lungul marginii frânte a uscatului, traversând apoi apa până la ceva ce părea a fi o insulă mică.

— Aici se ascundea când voia să scape de mine.

A râs, dar cu un uşor amar.

— În farul de pe insula Fable.

— Un far?

A încuviinţat din cap.

— Avea doar opt sau nouă ani când a început să dispară zile în şir. Apoi se ivea ca din senin, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Ne-au trebuit aproape doi ani ca să aflăm unde se ducea.

Simţeam că mă strânge pieptul, făcându-mi inima să tresară. Nu-mi plăcea că femeia asta, o străină, ştia atâtea despre mama mea. Nu-mi plăcea că ştia mai multe decât mine.

— Cum a murit? a întrebat Holland deodată şi expresia ochilor ei a devenit temătoare.

Ca şi când ar fi trebuit să-şi facă curaj ca să întrebe.

— O furtună, am spus eu. S-a înecat în Laţul Uraganului.

Holland a clipit, expirând aerul pe care-l ţinuse în piept.

— Înţeleg.

A urmat un lung moment de tăcere, după care a continuat:

— Am pierdut urma lui Isolde ani de-a rândul după ce a plecat din echipajul lui Zola. Abia acum un an am aflat că murise pe *Ciocârlie.*

— De aceea îl vrei pe Saint?

— E unul dintre motive, a precizat ea.

Nu ştiam ce ştia ea despre Saint şi Isolde, dar purtam o piatră în stomac încă de dimineaţă, când rostise numele lui. Dacă Holland voia viaţa lui Saint, probabil că avea s-o obţină. Şi gândul ăsta îmi dădea senzaţia că mă scufund, fără aer în plămâni, privind cum lumina de la suprafaţă se îndepărta tot mai mult.

West spusese clar că Saint trebuia să se descurce singur, dar, chiar dacă Holland nu l-ar fi omorât, Saint ar fi preferat să moară decât s-o lase să-i ia afacerea. Nu avea importanţă *ce* se petrecuse cu patru ani în urmă şi în noaptea aceea, pe *Ciocârlie.* Nu avea importanţă ce se întâmplase în ziua în care mă abandonase pe Jeval. Nici momentul în care mi-a dat harta Laţului, nici dimineaţa în care l-am şantajat cu colierul mamei. Toate s-au lămurit în culori limpezi şi vii.

Saint era un nemernic, dar era al meu. Îmi aparţinea. Şi mai greu de crezut era că-l iubeam cu adevărat.

— M-am răzgândit.

Am vorbit fără să mai stau pe gânduri.

Holland a ridicat ochii la mine, înălţând dintr-o sprânceană.

— Te-ai mai gândit la propunerea mea?

Mi-am muşcat buza şi imaginea lui Saint la biroul lui mi-a răsărit din nou în minte. Lumina slabă şi tulbure. Paharul de rachiu din mâna lui. Mirosul de fum de lumânărică pe care-l împrăştia în timp ce-şi verifica registrele. Am făcut un pas spre ea.

— Vreau să facem un târg.

Holland s-a apropiat, zâmbind.

— Te ascult.

— N-am minţit când ţi-am spus că Isolde nu mi-a spus niciodată despre miez-de-noapte. Dar ştiu că-l cauţi şi acum.

M-am întors spre hărţi.

— Şi ştiu că pot să-l găsesc.

Holland a tăcut. A cuprins-o o nemişcare subită, care aduna umbrele încăperii în ochii ei.

— Ani întregi am trimis echipaje să caute piatra aia. De ce crezi că tu vei reuşi s-o găseşti?

— Mama nu m-a învăţat doar să draghez.

N-a părut câtuşi de puţin surprinsă.

— Deci chiar *eşti* un mag al nestematelor. Mă gândeam eu.

— Ai fi putut să mă întrebi.

A râs pe jumătate.

— Ai dreptate.

S-a ridicat de la birou şi l-a ocolit.

— Ai spus că vrei să facem un *târg.* Tu ce vrei de la mine?

— O promisiune.

I-am întâlnit privirea.

— Dacă îţi găsesc piatra miez-de-noapte, îl laşi în pace pe Saint.

A părut luată pe nepregătite. A mijit ochii.

— De ce? Ce treabă ai cu el?

— Îi sunt datoare, am spus eu. Asta-i tot.

— Nu te cred.

— Nu-mi pasă dacă mă crezi sau nu.

Buzele i s-au răsucit într-un colţ şi a lovit cu degetul în birou.

— Nu vreau imperiul tău, dar voi găsi piatra miez-de-noapte. Vreau să-mi promiţi că atunci nu te vei atinge de Saint. Sau de afacerea lui.

Am întins mâna între noi.

Holland s-a uitat la ea, gândindu-se. Simţeam că mă măsoară din ochi, încercând să-şi dea seama de ce eram în stare.

— Cred că Saint înseamnă pentru tine mai mult decât ştiam. Cred că a însemnat pentru Isolde mai mult decât ştiam.

Nu era proastă. Punea piesele cap la cap. Ştia că Saint fusese timonierul lui Isolde, dar nu ştia că fusese şi iubitul ei. Iar eu nu voiam să-i confirm.

— Batem palma sau nu?

Am ridicat mâna între noi.

A luat-o zâmbind şi lumina lumânărilor i-a sclipit în ochi.

— Batem palma.

Capitolul 20

Bastian era frumos în întunericul din pragul zorilor.

Stăteam la fereastră cu vârfurile degetelor lipite de sticla rece, privind licărul lămpilor stradale de dedesubt. Casa Azimutului se afla în vârful colinei, deasupra peisajului, ca o santinelă, ceea ce mi se părea potrivit. Holland urmărea tot ce se petrecea în oraşul ăsta. În port. Între comercianţi. În Consiliul Comerţului. Şi acum pusese ochii pe Ceros.

Până la urmă avea să facă la fel şi în Strâmtori.

Hărţile de pe pereţii din biroul lui Holland stăteau înfăşurate strâns şi legate cu un şnur pe masa de lângă uşă. Se uitase în ochii mei când mi le dăduse şi, simţind o scânteie de recunoaştere, încremenisem. În clipa aceea, am avut senzaţia că o priveam pe mama.

Am simţit o întrerupere în ritmul respiraţiei lui West şi mi-am întors privirea de la fereastră. Stătea întins pe pături, cu un braţ strâns sub pernă, şi, chiar şi în lumina obscură, am observat că-i revenise culoarea în obraji.

Pentru asta nu-l trezisem, îmi spuneam eu. Pentru asta stătusem în tăcerea întunecată timp de o oră, aşteptând să deschidă ochii. Dar, de fapt, îmi era frică.

M-am aşezat pe marginea patului, privind cum îi urca şi-i cobora pieptul. Încruntat, cu ochii încă închişi, a tresărit, inspirând scurt. Ochii i s-au deschis subit şi am observat cum încearcă, agitaţi, să se focuseze. West s-a uitat mahmur prin încăpere, până când m-a văzut. Atunci a răsuflat.

— Ce e?

Am întins mâna, apucându-l cu degetele de interiorul cotului. Pielea îi era fierbinte şi pulsul îi gonea.

S-a ridicat în capul oaselor, adunându-şi părul de pe faţă. Ochii i-au fugit la fereastră şi mi-am dat seama că se uita după port. După *Marigold.*

— Ar trebui să mergem. Să pornim pe apă înainte să răsară soarele.

Inima îmi bubuia în urechi când s-a ridicat în picioare şi dinţii îmi clănţăneau.

— Nu putem.

Am strâns degetele ca să nu-mi tremure mâinile.

— *Eu* nu pot.

Chipul lui West s-a schimbat aproape instantaneu. S-a întors spre mine, cu spatele la cerul întunecat.

— Cum?

Vocea îi era îngroşată de somn.

Am deschis gura, încercând să găsesc o cale de a-i spune. Întorsesem cuvintele în gând pe o parte şi pe alta iar şi iar, dar acum nu-mi mai veneau.

Expresia din ochii lui a trecut încet de la îngrijorare la teamă.

— Fable.

— Nu pot să mă întorc cu tine în Strâmtori, am spus eu. Nu încă.

I-a împietrit faţa.

— Ce tot spui?

În clipa în care făcusem înţelegerea cu Holland, ştiam că o să mă coste în relaţia cu West. Dar trebuia să cred că situaţia putea fi remediată.

— Azi-noapte, am spus eu, înghiţind. Am făcut o înţelegere cu Holland. Care n-o să-ţi placă.

Culoarea i s-a scurs din obraji.

— Despre ce vorbeşti?

— Am…

Vocea mi-a tremurat.

— Ce ai făcut, Fable?

— O să găsesc piatra miez-de-noapte. Pentru Holland.

— Pentru ce?

Cuvintele erau aspre şi scurte.

Ăsta era momentul la care mă gândisem cu groază. Scânteierea aceea furioasă din ochii lui. Încordarea maxilarului.

Mi-am lipit limba de dinţi. Odată ce o spuneam, nu mai era cale de întoarcere.

— Saint.

Mi-am despletit picioarele, alunecând din pat, şi West a făcut un pas în spate.

— Dacă găsesc nestemata pentru Holland, o să-l lase în pace pe Saint.

Mi-a trebuit o clipă ca să identific expresia de pe chipul lui West. Nu-i venea să creadă.

— Unde naiba ţi-a fost mintea?

Nu aveam niciun răspuns. Niciun răspuns pe care ar fi putut el să-l înţeleagă.

— Trebuie s-o fac, West.

— Am căzut de acord, a oftat el. Am căzut de acord că o să rupem legăturile cu el.

— Ştiu.

Am înghiţit în sec.

S-a întors spre fereastră, privind marea din zare.

— Miez-de-noapte e în Constelaţia Yuri. Pot s-o găsesc.

— Şi dacă nu poţi?

— Pot. Ştiu că pot.

Am încercat să par convinsă.

— O să plec cu un echipaj de-ale ei şi…

S-a întors spre mine şi cuvintele mi s-au poticnit.

Furia tăcută a lui West a umplut camera din jurul nostru.

— Nu plec din Bastian fără tine.

— Nu-ţi cer să rămâi.

Am răsucit stofa jupei între degete.

— Du-te cu *Marigold* înapoi la Ceros şi o să vin şi eu.

A luat haina atârnată de spătarul scaunului şi a băgat mâinile în mâneci.

— Când ai făcut înţelegerea aia, ai făcut-o pentru amândoi.

Mă temeam că va spune asta. Exact asta aş fi spus şi eu dacă West ar fi făcut ceva asemănător. Dar echipajul n-ar fi fost de acord în veci. Ar fi votat împotriva lui înainte să termine de povestit ce făcusem.

— West, îmi pare rău!

A încremenit, privindu-mă în ochi.

— Spune-mi că nimic din toate astea n-are legătură cu ce ţi-am spus aseară.

— Ce?

Şi-a strâns buza inferioară.

— Cred că ai făcut înţelegerea asta pentru că nu eşti sigură că vrei să te întorci în Strâmtori.

— Strâmtorile sunt căminul meu, West. Îţi spun adevărul. E vorba de mine şi de Saint. Nimic altceva.

A mormăit ceva în barbă, încheindu-se la guler.

— Ce-i? La ce te gândeşti?

— Nu cred că vrei să ştii la ce mă gândesc, a spus el încet.

— Ba vreau.

A ezitat, lăsând o tăcere lungă să se întindă între noi, după care a răspuns:

— Mă gândesc că am avut dreptate.

— În ce privinţă?

Un strop de roşeaţă i-a răsărit sub piele.

— Când m-ai rugat să te primesc în echipaj, ţi-am spus că, dacă va fi să alegi între noi şi Saint, o să-l alegi pe Saint.

Am căscat gura şi un sunet mic mi-a scăpat din gât.

— Nu asta fac, West.

— Nu?

Când a ridicat ochii, întâlnindu-mi privirea, erau reci.

Cuvintele lui m-au rănit profund şi am tresărit.

— Nu-l aleg pe el în defavoarea ta, am repetat, vorbind mai tare, mai mânioasă. Dacă ar fi fost vorba de Willa, şi tu ai fi făcut la fel.

— Saint nu e Willa, mi-a întors-o el.

Era încordat şi încă mă privea dintr-o parte.

— Te-a părăsit, Fable. Când te-ai dus la el, la Ceros, nu te-a vrut.

— Ştiu, am spus eu încet.

— Atunci de ce faci asta?

Abia puteam să scot cuvintele. Privindu-l pe West în clipa aceea, am simţit că-şi pierduseră sensul.

— Pur şi simplu nu pot să las să i se întâmple ceva.

West mă fixa cu o privire din ce în ce mai rece.

— Uite-te în ochii mei şi spune-mi că *noi* suntem echipajul tău. Că *Marigold* e căminul tău.

— Este, am spus eu şi convingerea din vocea mea mi-a făcut durerea din piept să explodeze.

N-am clipit, sperând din toată inima că mă va crede.

A luat rochia de la marginea patului şi mi-a întins-o.

— Atunci să mergem.

Capitolul 21

Lumina felinarelor încă sclipea pe chei, oglindită în ferestrele prăvăliilor de pe deal. West mă urma îndeaproape, călcând cu paşi mari pe scândurile de lemn alături de mine. Nu spusese mai nimic de când plecaserăm din Casa Azimutului, dar tăcerea lui răsuna în aerul dintre noi. Era supărat. Chiar furios.

Nu puteam să-l învinuiesc. Venise din Strâmtori ca să mă găsească şi eu îl prinsesem în plasa lui Holland.

Şi Clove a fost furios când i-am spus. Mai mult pentru că el trebuia acum să-l înfrunte pe tatăl meu. Ne urma pe străduţele înguste, cu preţiosul lui cufăr cu bani la subraţ. Din câte vedeam, nu-l lăsase din mâini de când i-l dăduse Holland.

Stomacul îmi era numai noduri când am ajuns la intrarea în port şi inima mi-a sărit în gât când am zărit *Marigold.*

Era frumoasă, lemnul ei de culoarea mierii lucea în lumina dimineţii. În spatele ei vedeam marea limpede şi albastră şi velele noi albe ca smântâna proaspătă, strânse frumos pe catarge. În repetate rânduri, mă întrebasem dacă o voi mai vedea vreodată.

M-a copleşit aceeaşi emoţie ca atunci când o vedeam de fiecare dată la insulele-barieră – o uşurare profundă – şi buza de jos a început să-mi tremure. Când a observat că mă oprisem, West s-a întors, ridicând privirea la mine de la baza scărilor. Vântul i-a suflat părul şi el l-a potrivit după urechi, scoţându-şi apoi pălăria din buzunar şi trăgând-o pe cap.

Mi-am adunat fustele şi l-am urmat. Cheiurile erau pline de mărfuri ce aşteptau să fie înregistrate şi de timonieri care aşteptau aprobarea comandantului portului din Bastian. Acesta se afla la capătul celei mai lungi estacade, aplecat peste o masă plină de pergamente când am trecut pe lângă el. Registrul pe care i-l arătase lui Holland era deschis, listând corăbiile care sosiseră în timpul nopţii. Peste încă o oră, probabil că avea să ajungă pe biroul lui Holland.

M-am poticnit când am zărit un chip cunoscut luminat de flăcările dintr-un butoi. Calla avea capul învelit într-o eşarfă şi sub piele i se conturau muşchii braţelor, smulgând capacul unei lăzi cu o singură mână. Pe cealaltă, căreia îi rupsesem degetele, încă o ţinea atârnată într-o eşarfă.

M-am uitat pe cheiuri, în căutarea lui Koy, dar nu l-am văzut. El şi ceilalţi de pe *Luna* probabil că-şi căutau de lucru, aşa cum spusese comandantul de port, adunând bani de unde apucau până când aveau să găsească loc în alt echipaj sau să-şi permită să plătească drumul înapoi spre Strâmtori.

La prora corabiei *Marigold,* în faţă, era întuneric, cu excepţia unui singur felinar care licărea cu o flacără gălbuie. Pe fondul cerului se contura o siluetă scundă.

Willa.

Ne urmărea, aplecată peste balustradă. Cozile ei răsucite erau strânse în creştet ca un colac de frânghie. Nu-i vedeam faţa, dar am auzit oftatul lung care i-a scăpat printre buze când ne-a zărit.

După o clipă s-a desfăşurat scara şi Clove a urcat primul. West a imobilizat-o ca să apuc treptele. Văzând că nu se uită la mine, m-am întors spre el cu umerii încordaţi, aşteptând.

— Suntem în regulă? am întrebat eu.

— Suntem în regulă, a spus West, întâlnindu-mi privirea.

Dar încă era rece.

Aş fi vrut să mă atingă. Să mă ancoreze la chei ca să calmeze senzaţia mării învolburate dinăuntrul meu. Dar între noi era o distanţă care nu fusese acolo înainte. Şi nu ştiam sigur cum s-o micşorez.

M-am urcat pe scară şi, când am ajuns în capăt, Willa stătea lângă timonă, holbându-se temătoare la Clove. Dar el nu i-a acordat nicio atenţie şi a găsit o ladă la proră, pe care s-a aşezat, întinzând picioarele.

Willa s-a întors spre mine cu o expresie schimonosită şi cu gura căscată.

— *Ce* ai pe tine?

Am coborât ochii la rochie, nespus de stânjenită, dar, până să răspund, un zâmbet larg i-a întins buzele. Cicatricea de pe obrazul ei lucea alburie. Am încălecat balustrada şi Willa m-a luat în braţe, strângându-mă cu atâta putere, încât abia mai puteam respira.

Mi-a dat drumul şi s-a aplecat pe spate, ca să mă vadă mai bine.

— Mă bucur să te văd.

Am încuviinţat din cap în răspuns, suspinând încet, iar ea mi-a luat mâna şi a strâns-o. Ochii au început să mă ardă în urma acestei dovezi de afecţiune. Îmi fusese dor de ea. Îmi fusese dor de toţi.

De dedesubt s-au auzit bufnete de paşi şi, după o clipă, Paj a urcat treptele, urmat de Auster. Nu purta cămaşă şi părul lui lung, negru şi lucios i se revărsa peste umeri.

— S-a întors piaza noastră rea! a strigat Paj spre uşa deschisă a cabinei timonierului, traversând puntea până la mine. Şi poartă fustă!

M-a lovit pe spate cu putere şi am căzut în braţele lui Auster. Pielea lui goală era caldă când mi-am lipit obrazul îmbujorat de pieptul lui. Mirosea a apă sărată şi soare.

Din spatele lui, de pe puntea laterală, Hamish privea încruntat spre Clove.

— El ce caută aici?

— Am venit la un ceai, a spus Clove şi i-a făcut cu ochiul.

Hamish a ridicat bărbia la mine şi apoi la West.

— Aţi întârziat. Două zile, a zis încruntat.

— Lucrurile nu prea au mers cum ne-am propus, a mormăit West.

— Am aflat de Zola, a spus Paj. Oamenii vorbeau pe cheiuri şi cineva a venit ieri să facă *Luna* bucăţi.

— Nenorocitul a primit ce merita, a pufnit Willa. Voi pe unde aţi umblat?

— Puteţi să ne povestiţi mai târziu, a zis Paj şi a pornit spre cabina timonierului. Să plecăm odată de-aici!

Willa a încuviinţat din cap, pornind spre arborele mare.

— Staţi!

Am strâns pumnii în buzunarele hainei şi nu am ridicat privirea când am simţit ochii lui West aţintiţi asupra mea. Nu voiam să-i văd chipul când aveam s-o spun.

Dar West m-a întrerupt şi a păşit în faţă, ca să înfrunte echipajul.

— Mai trebuie să facem ceva înainte să ne întoarcem la Ceros.

— West…

L-am apucat de braţ, dar s-a desprins de mine, întorcându-se spre Paj.

— Stabileşte drumul spre Constelaţia Yuri.

Toţi membrii echipajului păreau la fel de derutaţi ca mine.

— Poftim?

— Constelaţia Yuri?

Willa s-a uitat când la mine, când la West.

— Ce vorbeşti?

— West, am spus eu încet, nu.

— Şi ce avem de făcut în Constelaţia Yuri mai exact? a întrebat Hamish, străduindu-se din răsputeri să-şi păstreze cumpătul.

— Nu avem de făcut nimic. Eu am de făcut, am răspuns eu. Muncă de dragor. O singură misiune. După ce termin, o să vă găsesc la Ceros.

— Cât primim?

Hamish şi-a pus ochelarii la loc, mulţumit atâta vreme cât discutam despre cifre.

Am înghiţit în sec.

— Nu primim nimic.

— Ce se petrece, Fable?

Paj a făcut un pas spre mine.

— Imediat ce rezolv treaba asta, mă întorc în Strâmtori. Puteţi să luaţi cota mea din prada de pe *Ciocârlie* şi…

— Fable a făcut o înţelegere cu Holland, s-a revărsat vocea lui West între noi, pe punte.

Confuzia din privirile echipajului s-a transformat pe loc în suspiciune.

— Ce înţelegere? a insistat Auster.

— Trebuie să găsesc ceva pentru ea.

Paj a strâmbat din nas.

— De ce?

M-am frecat pe faţă.

— Holland e…

— E mama lui Isolde, a încheiat Clove exasperat.

Toţi patru s-au întors spre West, dar el n-a spus nimic.

— Holland e *bunica* ta?

Hamish şi-a dat jos ochelarii. Îi atârnau de vârfurile degetelor.

— Am aflat abia în seara galei, am spus eu, cu ochii în podea. Îl vânează pe Saint şi i-am spus că o să găsesc ceva pentru ea dacă-l lasă în pace.

Pe corabie s-a lăsat încă o tăcere şuierătoare.

— Nu vorbeşti serios, a spus Paj răguşit. E vreun ticălos de aici până-n Strâmtori cu care *nu* eşti înrudită?

— Nici nu mă gândesc să primim o sarcină ca să-i salvăm pielea lui Saint! a izbucnit Willa.

— De acord, *a* spus şi Hamish.

— Ştiu.

Asta mă şi aşteptam să spună.

— De aceea o s-o fac singură.

— N-o s-o faci singură. Şi nu ţinem niciun vot, a spus West. Stabiliţi drumul spre Constelaţia Yuri.

Toate privirile au sărit la el.

— West, am şoptit eu.

— Ce vrea să însemne asta?

Willei aproape că-i venea să râdă.

— Mergem la Constelaţia Yuri. Facem scufundările şi apoi ne întoarcem acasă.

Paj s-a desprins de balustradă, încrucişând braţele la piept.

— Vrei să zici că nu avem niciun cuvânt de spus în povestea asta?

— Nu. Nu asta vrea să zică, am spus eu.

— Fix asta zic, m-a întrerupt West. *Marigold* merge la Constelaţia Yuri.

— Ce faci?

Nu-mi venea să cred.

— Dau ordine. Cine nu vrea să le urmeze n-are decât să se întoarcă în Strâmtori pe altă corabie.

Echipajul se holba la el, şocat.

— Ai idee ce am făcut ca să ajungem aici? Ca să te găsim? a izbucnit Willa.

De data asta, îmi vorbea mie.

— Şi acum vrei să-l salvezi pe bărbatul care în ultimii doi ani ne-a făcut viaţa un calvar?

De la proră, Clove ne urmărea amuzat. A încrucişat braţele peste cufărul din poală, uitându-se când la West, când la ceilalţi.

— Încă nu ne-ai spus ce trebuie să dragăm, a spus Auster calm.

Părea să fie singurul care nu voia să-l pocnească în faţă pe West.

— Înainte ca mama mea să fi plecat din Bastian, a furat ceva de la Holland, am spus eu. Piatra miez-de-noapte.

Paj a holbat ochii, dar Willa i-a mijit.

Auster a râs, dar râsul i s-a stins încet când mi-a întâlnit ochii.

— Ce, vorbeşti serios?

— E în Constelaţia Yuri. Trebuie doar s-o găsim.

— Nu *noi* trebuie, a mârâit Paj. Nu e niciun *noi* în povestea asta.

Am tresărit, făcând un pas în spate. Dar Paj nici n-a clipit.

— Nimeni nu a văzut-o vreodată! a şuierat Hamish. Probabil că nici nu există. E doar o poveste pe care o fi spus-o vreun sânge-sărat beat la cârciumă.

— Există, a spus Clove, amuţindu-i pe toţi cu vocea lui gravă.

Hamish a clătinat din cap.

— Chiar dacă există, nicio bucată de miez-de-noapte n-a mai fost dragată de când a inaugurat-o Holland pe a ei.

— Mama mea a găsit-o. Aşa că pot s-o găsesc şi eu, am spus eu.

Focul acela bine ştiut s-a aprins din nou în ochii Willei.

— Sunteţi nebuni. Amândoi.

— Vreau ca totul să fie pregătit până diseară. Pornim în zori, a spus West.

Toţi patru s-au holbat furioşi la el. După încă o clipă, West s-a desprins de artimon, trecându-şi o mână prin păr, şi a pornit spre puntea laterală. L-am privit până când a dispărut în cabina timonierului, după care m-am dus după el.

Lumina din încăpere se prelingea prin uşa deschisă şi duşumeaua a scârţâit când am păşit înăuntru. Mirosul familiar al cabinei lui West mi-a umplut plămânii şi mi-am strâns braţele pe lângă corp, privind şirul de pietre găurite atârnate la fereastră.

— Ce-a fost asta? am spus eu.

West a scos un pahar verde de rachiu din sertarul biroului şi a întins mâna spre tavan, căutând de-a lungul lui. Marginea cămăşii i-a ieşit din pantaloni, descoperind o dungă de piele arămie, şi mi-am muşcat obrazul.

Mâna lui a găsit în sfârşit ce căuta şi a luat o sticlă gălbuie de pe grindă. A destupat-o şi a umplut paharul.

— Am tot avut un vis, a spus el. De la Dern încoace.

L-am privit cum ridică paharul şi tăcerea stingheră s-a întins între noi.

A dat rachiul pe gât, înghiţind zgomotos.

— Despre noaptea în care l-am omorât pe Crane.

Mi-a întins paharul.

L-am primit, întrebându-mă dacă de asta se trezise speriat în Casa Azimutului de dimineaţă.

A luat sticla şi a umplut paharul la loc.

— Stăm pe punte, în lumina lunii, şi eu desprind capacul lăzii.

A aşezat rachiul pe birou, încleştând maxilarul.

— Dar nu Crane e înăuntrul ei. Tu eşti.

Un fior mi-a înţepat pielea, făcându-mă să tremur, şi rachiul s-a agitat în pahar. L-am dus la buze şi am aplecat capul pe spate, golindu-l.

— Eşti supărat pe mine. Nu pe ei.

Nu a negat.

— Nu poţi să-i sileşti să meargă la Constelaţia Yuri.

— Ba pot, a spus el ferm. Sunt timonierul corabiei ăsteia. Pe actul de proprietate e trecut numele meu.

— Nu aşa operează echipajul ăsta, West.

A privit pe lângă mine, spre fereastra întunecată.

— Aşa operează acum.

Durerea din gât îmi îngreuna înghiţiturile. Luase hotărârea asta de când îi spusesem despre înţelegerea mea cu Holland. Nu puteam s-o mai schimb acum, orice aş fi zis.

— Nu e corect. Ar trebui să pleci cu *Marigold* înapoi în Strâmtori.

— Nu plec cu *Marigold* nicăieri, decât dacă te afli şi tu pe ea, a spus el şi mi s-a părut că detesta cuvintele.

La asta se referea când spusese că eram blestemaţi. West era dispus să sfideze echipajul dacă în felul ăsta ar fi evitat să mă lase pe Marea Nenumită. Deja plătea preţul acelei zile din Laţul Uraganului şi al acelei nopţi petrecute în cabina lui, când îmi spusese că mă iubeşte.

Amândoi aveam să plătim cât om trăi.

Capitolul 22

— Le-a adus!

Strigătul lui Hamish de la fereastră m-a făcut să scap tocul pe masă. Am ieşit din separeu şi m-am dus la uşile tavernei, deschise larg spre stradă. Paj traversa pavelele cu trei pergamente înfăşurate sub braţ, cu gulerul ridicat împotriva vântului aspru. A dat din coate printr-un grup de bărbaţi care se îndrepta spre casa de comerţ şi aproape că l-a doborât pe unul dintre ei.

Clove se oferise să meargă el la cartograf, neavând încredere în Paj. Nu-şi ascunsese îndoiala că navigatorul nostru ar fi putut să ducă *Marigold* la Constelaţia Yuri şi înapoi. Dar lui Clove îi dădusem alte sarcini.

M-am uitat din nou pe stradă, căutându-l cu privirea. Întârzia.

Am băgat mâinile în buzunarele pantalonilor noi pe care Willa acceptase cu chiu, cu vai să mi-i cumpere. Mă bucuram că scăpasem de rochia aia ridicolă şi că purtam din nou o pereche de ghete.

După o clipă, Paj a dat buzna pe uşi. A venit la separeul unde ne stabiliserăm şi a lăsat hărţile pe masă la nimereală. Nu s-a sinchisit să se uite la mine. De fapt, niciunul dintre ei nu mi-a aruncat o privire toată ziua.

West a ignorat demonstraţia de indignare a lui Paj şi şi-a suflecat mânecile cămăşii.

— Bun. Ce avem aici?

— Uite-te şi tu, a mârâit Paj.

— Paj, l-a avertizat Auster, ridicând dintr-o sprânceană.

Alături, Willa părea de acord cu protestul lui Paj. A pufnit, amestecând încă un cub de zahăr în ceaiul ei rece.

Paj a cedat sub reproşul lui Auster şi a desfăşurat hărţile peste registrul de nave pe care mi-l dăduse Holland.

— Miez-de-noapte a fost găsit în Constelaţia Yuri. Aşa trebuie să fi fost. Registrul spune că echipajul lui Holland draga insulele de mai bine de o lună când l-a găsit Isolde şi au lucrat mai departe în locul ăla săptămâni în şir.

A pus degetul pe adunarea de suprafeţe fărâmiţate de uscat.

— De atunci, echipajul lui Holland a dragat recifele alea până la epuizare. Întâi dinspre nord, înaintând spre sud. Apoi dinspre sud, înaintând spre nord.

— Dar n-au găsit nimic, am spus eu în şoaptă.

— Evident, a răspuns Paj cu asprime. Lucrează acolo de aproape douăzeci de ani şi au acoperit toate recifele pe care le draga echipajul lui Holland când Isolde a găsit piatra. E prea puţin spus că munca asta e fără speranţă.

M-am aşezat pe marginea mesei.

— Unde sunt hărţile geologice şi topografice?

Paj a frunzărit colţurile hărţilor, până când a găsit-o pe cea căutată şi a scos-o la iveală.

— Aici.

Hărţile s-au desfăşurat înaintea mea. Marea Nenumită era marcată cu culori diverse şi linii de grosimi diferite, identificând tipurile de stâncă şi adâncimile apei. Majoritatea recifelor erau înconjurate de bazalt, ardezie şi gresie – locuri ideale în care se găseau majoritatea pietrelor preţioase care sprijineau comerţul cu nestemate. Dar, dacă mama

mea găsise miez-de-noapte într-un singur loc şi de atunci Holland nu mai reuşise să găsească altele, atunci noi trebuia să căutăm în altă parte.

— Asta ce-i?

Am arătat două insule din colţul hărţii, marcate cu simbolul pentru cuarţ.

Văzând că Paj nu face decât să se holbeze la mine, Auster i-a smuls registrul din mână. A plimbat degetul în josul paginii, până când le-am găsit.

— Surorile de Sfen.

Mai auzisem de ele. Erau o pereche de recife din Constelaţia Yuri unde se dragau majoritatea pietrelor de sfen galben şi verde, care se recunoşteau după formele de pană pe care le aveau în stâncă.

— Se pare că e şi un depozit activ de agat albastru acolo, dar serpentinul s-a terminat. A fost dragat tot, a adăugat Auster.

— Altceva?

— Mai e onix pe ici, pe colo.

Am mijit ochii, gândindu-mă.

— Când a dragat echipajul lui Holland acolo ultima dată?

Paj a vorbit în sfârşit, dar faţa lui era ca de piatră.

— Acum doi ani.

A întins mâna pe deasupra mea, mişcând harta.

— Locul ăsta e cel mai interesant.

A arătat punctele negre dintre două peninsule lungi.

— E mult crisocol şi locul n-a mai fost dragat de zece ani, pe puţin.

Chiar *era* interesant. Crisocolul se găsea de regulă în depozite mici împrăştiate pe întinderi mari de apă. Era neobişnuit să găseşti cantităţi atât de mari încât să nu poată fi dragate nici în zece ani.

— Mai vezi locuri ciudate?

— Nu prea. Holland a fost meticuloasă, a avut grijă să nu treacă nimic cu vederea.

Dar, dacă ăsta era cadranul în care lucrau când Isolde a găsit piatra, atunci aici trebuia să fie. Undeva. Am luat tocul din mâna lui, marcând zonele cele mai puţin promiţătoare. În cele din urmă, ne-au rămas doar recifele aşezate pe paturi de gnais şi şisturi verzi.

— Au umblat la recifele astea în repetate rânduri, a spus West, sprijinindu-se de masă cu ambele mâini.

— Dar nu cu ajutorul unui mag al nestematelor, am spus eu, mai mult pentru mine. Oskar a murit cu mult înainte ca Isolde să fi găsit miezul-de-noapte.

— Oskar?

— Bunicul meu.

Cuvintele sunau ciudat până şi în urechile mele.

— A fost un mag al nestematelor. Dacă Holland ar fi avut şi alţii, nu s-ar mai fi arătat atât de interesată de faptul că şi eu sunt mag.

Orice mag cu scaun la cap ar fi evitat un comerciant ca Holland. M-am întors spre Paj.

— Eşti sigur că poţi să navighezi pe apele astea?

— Am de ales?

— Poţi s-o faci sau nu? am spus eu, mai aspru decât aş fi vrut.

Mi-a adresat o privire lungă şi iritată.

— Pot s-o fac.

— Avem la dispoziţie o săptămână, am mormăit eu.

Ne-ar fi fost imposibil să facem scufundările astea chiar şi în două săptămâni.

— Trebuie să stabilim drumul până la apus, a spus West.

— Mai vreţi şi altceva?

Paj s-a uitat la noi, cu un rânjet batjocoritor pe chip.

— Da, am spus eu agasată. Spune-i lui Hamish că-mi trebuie o lampă de bijutier. Şi încă o curea cu unelte de dragor.

— Cu plăcere.

Paj s-a desprins de masă şi şi-a luat haina, pornind spre uşi.

S-au trântit în urma lui când barmaniţa a aşezat un al treilea ibric cu ceai şi mi-am împins ceaşca peste hărţi ca s-o poată umple.

— Încă o curea de dragor, a şoptit Willa. A ta ce-a păţit?

— Ce-ţi pasă?

West a fixat-o cu ochi mânioşi. Willa a ridicat din umeri.

— Sunt şi eu curioasă pe ce se duc banii noştri.

Ochii i-au fugit la mine şi m-am muşcat de obraz. Willa trasa o linie. Ea se afla de o parte a ei şi era clar că pe mine mă aşeza de partea cealaltă.

— Ceva de mâncare?

Barmaniţa şi-a şters mâinile de şorţ.

Auster a dus mâna la buzunarul vestei.

— Pâine şi brânză. Şi tocană, dacă aveţi.

A aşezat trei bani pe masă.

— Nu-i ceri voie lui Fable mai întâi? a spus Willa batjocoritor.

M-am încruntat, stăpânindu-mi imboldul de a-i vărsa ceaiul în poală. Înţelegeam de ce era furioasă. Toţi aveau dreptul să fie supăraţi. Dar nu eram convinsă că West înţelegea ce risc îşi asuma forţându-le mâna. La sfârşitul poveştii ăsteia, aş fi putut să nu mai am un loc în echipaj.

Am privit din nou spre fereastră şi am oftat. Când îl trimisesem pe Clove la chei, îi spusesem să se întoarcă înainte de amiază.

— A spus că va veni, a zis West, citindu-mi gândurile.

Mi-am luat atenţia de la stradă şi am îndreptat-o din nou asupra hărţilor.

— Începem în partea de est a cadranului, unde dragau corăbiile lui Holland când Isolde a găsit nestemata, şi urmărim recifele pe care le-am marcat. Nu putem şti sigur dacă asta e sau nu alegerea bună până nu coborâm acolo, dar recifele alea prezintă condiţiile cele mai bune pentru o diversitate mare de pietre. Curentul sudic aduce apă caldă, patul e de gnais şi susţine un petec de recife suficient de vechi cât să ascundă câteva secrete.

Era locul cel mai bun din care să începem, dar ceva îmi spunea că n-avea să fie atât de uşor.

Uşa cârciumii s-a dat din nou de perete şi am mijit ochii împotriva luminii orbitoare. Clove şi-a dat jos pălăria, descheindu-şi haina cu o mână, şi am răsuflat uşurată când în spatele lui l-am văzut pe Koy.

— Mi-a luat jumătate de zi, dar l-am găsit.

Clove s-a aşezat, luând ibricul de ceai fără să ceară voie şi umplând una dintre ceştile goale.

Koy încă era ud şi tăieturile proaspete de pe degetele lui mi-au indicat unde petrecuse ultimele două zile, de când fusese rechiziţionată corabia lui Zola. Curăţase carene. Chipul lui nu a arătat nicio urmă de ruşine când a observat că-i inspectam mâinile. Era o muncă nedemnă, pe care Koy probabil că n-o mai făcuse de ani întregi, dar jevalezii făcuseră fapte şi mai murdare pentru bani.

Lângă mine, West stătea cu spatele drept şi-l studia.

— Ce vrei, Fable? a spus Koy în cele din urmă, băgând mâinile în buzunarele hainei.

— Am o slujbă pentru tine, dac-o vrei.

Ochii negri i-au sticlit.

— O slujbă.

Willa s-a aplecat în faţă, cu gura căscată.

— Iartă-mă, începi să angajezi fără voia noastră şi membri noi de echipaj?

— Gura, Willa! a mârâit West, amuţind-o.

M-am uitat din nou la Koy.

— Chiar aşa. O slujbă.

— Ultima dată când te-am văzut, erai prizonieră pe *Luna* şi dragai sub comanda lui Zola. Ai petrecut două zile în Bastian şi acum ai afacerea ta?

— Aşa se pare.

Am ridicat din umeri. De cealaltă parte a mesei, Willa fumega. Koy se holba la mine cu acelaşi sentiment.

M-am rezemat din nou de spătarul băncii, privind hărţile.

— Şapte zile, douăsprezece recife, o singură nestemată.

— N-are niciun sens. Cum adică o singură nestemată?

— Adică ne uităm după o singură nestemată, dar nu ştim unde e.

Koy a pufnit.

— Vorbeşti serios?

Am încuviinţat din cap o singură dată.

— Şi cum te gândeşti să faci mai exact?

Am înfăşurat harta dintre noi, lovind cu ea în masă.

— Ştiam eu, a mormăit el, clătinând din cap. Eşti un mag al nestematelor.

Nu l-am contrazis.

— Le-am spus tuturor de pe insula aia că nu degeaba dragai mai mult decât jevalezii care făceau scufundări de cincizeci de ani.

Niciodată nu mă acuzase făţiş, dar ştiam că avea bănuieli. Mă protejase doar faptul că eram atât de tânără. Nimeni nu l-ar fi crezut decât dacă ar fi aflat cine era mama mea.

— Nu mă interesează, a spus el. Am primit numai jumate din plata promisă de Zola, înainte ca trupul lui să fie aruncat în port de ăia care i-or fi tăiat gâtul. Cea mai mare parte o s-o cheltuiesc pe drumul de întoarcere la Jeval.

Şi tocmai pe asta mizam. Koy avea o familie pe Jeval care se bizuia pe el şi ăsta era singurul motiv pentru care acceptase oferta lui Zola. În lipsa lui, probabil că fratele lui se ocupa de afacerea cu barca şi în câteva zile avea să se întrebe pe unde umbla.

Dar, ca să-l înduplec să vină cu noi, trebuia să-l conving că eram bună platnică.

— Vom dubla plata pe care ţi-a promis-o Zola. Şi ţi-o dăm chiar acum, a mormăit Clove între înghiţituri de ceai.

— Poftim?

M-am foit pe bancă şi m-am întors spre el. Era o ofertă mult mai bună decât cea pe care voiam să i-o fac eu.

Clove părea plictisit, ca de obicei. Deloc îngrijorat.

— Ai auzit bine.

— N-avem atâţia bani, Clove. Nu aici.

Am coborât vocea. Chiar dacă am fi avut, echipajul mi-ar fi luat gâtul dacă aş fi cheltuit atâta din cuferele lor.

— Am eu.

A ridicat din umeri. Se referea la banii primiţi pentru Zola.

Pe care ar fi vrut să-i cheltuiască pe o flotă proprie.

— Clove…

— Îţi trebuie, a spus el simplu. Aşa că ia-i.

Acesta era acel Clove pe care-l ştiam. Ar fi furat banii pentru mine dacă l-aş fi rugat.

I-am adresat un zâmbit firav şi recunoscător.

— O să ţi-i dau înapoi. Până la ultimul ban.

Am simţit privirea lui Koy întorcându-se spre mine din celălalt capăt al mesei. Acum era clar că asculta cu atenţie.

— O să te şi ducem înapoi la Jeval, gratis, când ne întoarcem în Strâmtori, am adăugat eu.

Koy şi-a muşcat buza inferioară, gândindu-se.

— În ce belea te-ai băgat?

— Vrei slujba sau nu?

S-a foit pe picioare, ezitând. Nu putea să refuze oferta asta şi o ştiam amândoi.

— De ce?

— Ce anume?

— De ce îmi oferi slujba *mie?*

A spus-o pe un ton amar şi mi-am dat seama că mă descifrase. Trebuia să fiu atentă cu el ca să nu-l scap din cârlig.

— Eşti cel mai bun dragor pe care l-am întâlnit vreodată. În afară de mine, m-am corectat eu. Misiunea asta e aproape imposibilă şi am nevoie de tine.

S-a întors spre fereastră, privind în stradă. Lângă el, West mă urmărea cu privirea. Nu-i plăcea situaţia. Ultima dată când îl văzuse pe Koy, acesta mă fugărea pe cheiul din Jeval, gata să mă omoare.

Când Koy a vorbit în sfârşit, a lăsat ambele mâini pe masă şi s-a aplecat asupra mea.

— Bine. O fac. Vreau banii acum şi-mi trebuie o curea cu unelte. Nenorociţii ăia au luat-o pe a mea când au dezmembrat *Luna.*

— S-a făcut.

Am zâmbit.

— Încă ceva, a spus şi s-a apropiat mai mult.

West a sărit în picioare, făcând un pas spre noi.

— Ce-i? l-am întrebat, uitându-mă în ochii lui.

— Nu facem schimb de favoruri, Fable. Ai înţeles?

Vocea i-a coborât.

— Ţi-am spus. N-am tăiat frânghia. Aşadar, dacă asta are legătură cu ce s-a întâmplat în timpul scufundării ăleia, m-am *cărat.*

Asta era chestia la Koy. Orgoliul lui era mai îndărătnic decât foamea după bani. Chiar şi numai dacă i-aş fi dat de înţeles că-i eram datoare, ar fi refuzat banii.

— Bine. Nu ai tăiat frânghia.

Am întins mâna între noi.

— Plecăm la apus. O să-ţi dau uneltele şi banii pe corabie.

Koy mi-a luat mâna şi a scuturat-o. S-a mai uitat la mine o clipă şi apoi s-a răsucit pe călcâie, pornind spre uşă.

Willa s-a holbat la mine incredulă. I-am dat hărţile şi ea a clătinat din cap, după care s-a ridicat.

West a urmărit-o cu privirea până când a plecat.

— Despre ce favoare vorbeşte Koy? a întrebat el.

— Nemernicul ăla mi-a salvat viaţa când dragorul lui Zola a încercat să mă omoare.

— Despre asta e vorba? O datorie?

— Nu, am spus eu, ridicându-mă. Aşa cum am spus, e un dragor priceput. Avem nevoie de el.

Am citit în ochii lui West faptul că voia să-i spun toată povestea. Până la urmă trebuia să i-o spun, dar nu astăzi.

Clove s-a rezemat pe spate, privindu-mă.

— Ce-i?

A ridicat din umeri, cu un zâmbet pişicher pe buze.

— Mă gândeam şi eu.

Am înclinat capul într-o parte, strâmbându-mă la el.

— *Ce* gândeai?

— Că eşti exact ca el, a spus, sorbind din nou din ceai.

Nu era nevoie să întreb despre cine vorbea. Se referea la Saint.

Capitolul 23

— Ce mai e de făcut înainte să plecăm? a întrebat Clove, lăsând ceaşca.

— Tu nu vii cu noi, am spus.

Şi-a încruntat sprâncenele stufoase.

— Cum adică nu vin cu voi?

— Dacă Holland află că nu ai pornit spre Strâmtori, o să vrea să afle şi motivul. Nu ne permitem riscul ăsta. Şi trebuie să-i spui lui Saint ce se petrece.

— Lui Saint n-o să-i placă. Că te-am lăsat aici. Nu ăsta era planul.

— Nimic nu prea merge conform planului, în caz că n-ai observat. Trebuie să te duci în Strâmtori pentru mine, Clove.

S-a gândit, privind când la mine, când la West. Nu era vorba doar de Saint. Clove nu avea încredere în West. Nu avea încredere în niciunul dintre ei.

— E o idee proastă. Navigatorul ăla al vostru o să vă izbească de stânci înainte să ajungeţi la Constelaţia Yuri.

— Navigatorul ăla o să se descurce! a izbucnit Auster.

— O să vă coste al naibii de mult dacă Fable nu ajunge înapoi la Ceros.

Acum Clove i se adresa lui West.

— Fable a reuşit să scape singură de pe insula aia pe care aţi părăsit-o. Nu cred că ar avea nevoie de noi ca să se întoarcă la Ceros.

Cuvintele lui West erau acide.

— Aici îţi cam dau dreptate, a zâmbit Clove. Ei, se pare că trebuie să găsesc o corabie cu drum spre Strâmtori.

S-a ridicat şi, făcându-mi cu ochiul, a pornit spre uşă.

— O corabie a lui Holland, am spus eu. Trebuie să ştie că ai plecat.

Barmaniţa a aşezat pe masă două platouri mari cu pâine şi brânză şi încă un ibric de ceai. Auster n-a pierdut nicio clipă, întinzând mâna după farfurioara cu unt.

A întins un strat gros pe o bucată de pâine şi mi-a întins-o.

— Mănâncă. O să te simţi mai bine.

M-am uitat la el.

— De ce nu eşti şi tu supărat, ca ceilalţi?

— O, fii sigură că sunt supărat, a spus el, luând încă o bucată de pâine. Nu-i corect ce ai făcut, West. Când ne-ai angajat, ai spus că părerile tuturor vor avea aceeaşi greutate. Ţi-ai încălcat cuvântul.

— Atunci de ce te porţi atât de frumos? am întrebat eu.

— Pentru că.

A privit pe lângă mine, spre West.

— Drace, dacă la mijloc ar fi fost Paj, şi eu aş fi făcut la fel.

A rupt pâinea şi a băgat o bucată în gură.

West s-a aplecat peste masă, oftând îndelung. Încordarea defensivă a maxilarului i se risipise şi mi-am dat seama că începea să accepte realitatea faptei lui. Poate că Hamish l-ar fi iertat, dar Willa şi Paj n-aveau să fie la fel de înţelegători.

West privea în gol, căzut pe gânduri.

— Ştii că nu putem să-i dăm piatra lui Holland dacă o găsim, nu? E cel mai puternic comerciant din Marea Nenumită. Dacă găseşti miez-de-noapte pentru ea…

Cuvintele i s-au stins.

— Ar putea să distrugă totul. Şi pentru noi, şi pentru Strâmtori.

Avea dreptate. Şi eu mă gândisem la asta.

— Dacă primeşte licenţa pentru comerţul cu Ceros, toate planurile noastre cad. N-ar mai avea nicio importanţă.

— Saint nu va permite una ca asta.

Am încercat să par convinsă. Dar adevărul era că nimeni n-ar fi putut spune ce va face Saint.

Auster a întins mâna peste masă, ca să ia încă o bucată de pâine, şi tatuajul cu şerpii încolăciţi s-a ivit de sub mâneca lui suflecată. Doi şerpi încovrigaţi care îşi mâncau cozile unul celuilalt. Acelaşi tatuaj îl avea şi tânărul pe nume Ezra, cel care apăruse în biroul lui Holland.

Un gând mi s-a ivit în străfundul minţii şi am încremenit.

Miez-de-noapte l-ar fi salvat pe Saint, dar n-ar fi salvat Strâmtorile. Dacă Holland şi-ar fi extins ruta până la Ceros, i-ar fi năruit pe toţi comercianţii care-şi aveau sediul acolo.

— Auster? am spus eu.

A ridicat ochii din farfurie, cu gura plină de pâine.

— Da?

— Povesteşte-mi despre tatuajul ăla.

Ochii lui cenuşii au sticlit şi mâna i-a încremenit în aer. De cealaltă parte a mesei, West a tăcut.

— De ce? a întrebat Auster alarmat.

— La ce te gândeşti? a întrebat şi West, apropiindu-se de mine.

— Ai dreptate în privinţa lui Holland. Putem să dăm piatra la schimb pentru Saint, dar nu e atât de simplu. Dacă obţine licenţa pentru comerţul în Strâmtori, n-o să mai aibă importanţă. N-o să se lase până nu ajungem să muncim cu toţii pe chei.

West a încuviinţat din cap.

— Ştiu.

— Nimeni nu poate s-o atingă. Controlează comerţul pe Marea Nenumită şi e stăpână peste Consiliul de Comerţ.

West a ridicat din umeri.

— Consiliul de Comerţ din Strâmtori s-a ţinut pe poziţie până acum. Nu avem ce face, putem doar să sperăm că n-o să-i acorde licenţa.

— Nu-i adevărat, am spus eu, pe când mintea mea încă descâlcea încurcătura de idei.

Amândoi s-au uitat la mine, aşteptând.

— Ştim că Holland vrea să-i elimine pe comercianţii cu sediul la Ceros.

Privirea mi-a alunecat, oprindu-se asupra lui Auster.

— A încredinţat o sarcină unui comerciant fără licenţă ca să îndulcească oferta pentru Consiliu. Despre care nu vrea să ştie nimeni.

Auster a strâmbat din gură.

— Cui?

— Când eram cu Holland, a făcut un târg cu cineva care purta acelaşi tatuaj.

Auster s-a fâstâcit deodată, foindu-se pe bancă.

— Cum îl cheamă?

— Ezra, am spus eu.

Auster a ridicat privirea fulgerător.

— Îl cunoşti?

— Îl cunosc, a răspuns el.

— Ce poţi să ne spui despre el?

— Nimic, dacă vreau să-mi păstrez capul. Nu vrei să te amesteci cu familia Roth. Ai încredere în mine.

— Stai puţin. Faci parte din familia Roth?

Am ridicat vocea.

Dar West nu părea deloc surprins. Ştia exact ce însemna tatuajul ăla.

— Crezi că putem să ne folosim de ei? a spus West încet.

— Nu, a spus Auster pe un ton egal.

— De ce nu?

— Sunt periculoşi, West, a răspuns Auster. Henrik mai curând te-ar tăia decât să te invite la ceai, aşa cum a făcut Holland.

Am ridicat mâneca cămăşii lui Auster, studiind tatuajul.

— De unde îl cunoşti?

Auster părea că se gândeşte cât să-mi destăinuie.

— E unchiul meu. Nu pot spune că suntem în relaţii bune, a adăugat Auster. Când am plecat din Bastian, am plecat din familia Roth. Şi nimeni nu pleacă din familia Roth.

— Şi Ezra?

Văzând că n-am de gând să mă dau bătută, Auster a oftat.

— Nu s-a născut în familie. Henrik l-a găsit muncind pentru un fierar când eram copii. L-a luat sub aripă pentru că era talentat. Henrik i-a asigurat cea mai bună pregătire posibilă şi, când amândoi am ajuns pe la vreo paisprezece, cincisprezece ani, Ezra deja făcea cea mai bună argintărie din Bastian. Dar Henrik nu putea s-o vândă.

— De ce nu?

— Ani de-a rândul, familia Roth a fost cel mai mare producător de nestemate false de la Marea Nenumită până în Strâmtori. S-au îmbogăţit din afacerea asta, dar în acelaşi timp au pierdut orice şansă de a obţine un inel de comerciant de la Breasla Giuvaiergiilor. E ilegal să faci afaceri cu ei.

Asta n-o împiedicase pe Holland să-i dea o sarcină lui Henrik şi înţelegeam de ce. Planurile pe care Ezra i le arătase lui Holland păreau scoase dintr-o legendă. Numai cineva cu adevărat talentat ar fi putut să creeze o astfel de operă.

— Deci Henrik se foloseşte de Ezra ca să obţină un inel.

Auster a încuviinţat din cap.

— Asta vrea, dar n-o să-l obţină niciodată. Reputaţia familiei Roth e ştiută în toate porturile din Marea Nenumită. Nimeni n-o să aibă încredere în Henrik vreodată, darămite să facă afaceri cu el.

— Holland, face afaceri cu el.

— Dar n-o să spună nimănui cine a creat opera. Ezra n-o să capete niciodată recunoaştere pentru munca lui. Nici Henrik.

Dacă Auster avea dreptate, înseamnă că Henrik era un om care încerca să se legitimeze.

Am bătut cu degetele în masă.

— Crezi că ar accepta să ne ajute?

— Ei nu ajută pe nimeni. Se ajută pe sine.

— Mai puţin în situaţia în care ar avea de câştigat, am spus eu, gândind cu voce tare.

M-am rezemat pe spate în separeu, gândindu-mă. Nu ştiam exact ce planuri avea Holland pentru Strâmtori, dar West avea dreptate în privinţa ei. Nu era de încredere. Şi presimţeam că aştepta să-şi facă mişcarea.

— Poţi să ne duci la el? am întrebat eu.

Lui Auster parcă nu-i venea să creadă ce spusesem.

— Nu vrei să te amesteci cu ei, Fable. Vorbesc serios.

— Poţi sau nu?

Auster m-a privit în ochi un lung moment, după care a oftat greoi.

— Lui Paj n-o să-i placă deloc.

Capitolul 24

— Ticăloşi smintiţi.

Paj blestema de când am plecat din port şi Auster a avut nevoie de toată stăpânirea de sine ca să-l ignore în drumul spre Valea de Jos. Când i-am cerut lui Auster să ne ducă la familia Roth, nu mă aşteptam să accepte.

Auster nu spusese exact cum scăpase de familia lui când el şi Paj plecaseră din Bastian şi nu l-am întrebat. Dar era clar că Paj voia ca toate punţile cu acel trecut să fie rupte. I-a interzis lui Auster să ne ducă în Valea de Jos şi s-a înduplecat abia când şi-a dat seama că Auster ar fi mers fără el.

Acum Paj avea încă un motiv să fie supărat şi, minut după minut, eram din ce în ce mai convinsă că ruptura dintre noi devenea prea mare ca să mai poată fi reparată. Nu voisem să-i implic în războiul lui Holland din Strâmtori, dar West asigurase implicarea lor când le ordonase să stabilească cursul spre Constelaţia Yuri. Acum nu ne rămânea decât să ducem planul până la capăt şi să sperăm că apoi vom reuşi să recuperăm ce mai rămânea din echipaj.

Dacă Bastian avea vreo mahala, atunci aceea era Valea de Jos, dar nu se compara cu duhoarea şi mizeria din Strânsoare sau din Waterside din Ceros. Până şi porumbeii de pe acoperişuri păreau mai curaţi decât cei din Strâmtori.

West mergea umăr la umăr cu Auster, aruncând priviri ameninţătoare oamenilor dimprejur, care se holbau la noi pe stradă. Îl urmăreau pe Auster, şoptind între ei, şi nu-mi dădeam seama dacă o făceau pentru că-l recunoşteau sau pentru că li se părea foarte chipeş. Auster a fost foarte atent când s-a pregătit în cabina echipajului, periindu-şi părul negru şi gros până când a ajuns să i se reverse pe umeri ca obsidianul topit. Şi cămaşa îi era curată şi călcată. Mereu era frumos, chiar şi după zile întregi petrecute pe mare fără să se spele. Dar acest Auster era magnific. Îţi lua respiraţia.

Şi Paj arăta diferit. În ochii lui se observa un gol pe care nu-l mai văzusem de când mă provocase să aduc un ban de pe fundul mării la insulele de coral.

— Eu încă sunt de părere că e o idee proastă, a mormăit el.

Asta l-a adus pe Auster la limita răbdării, care s-a răsucit deodată pe călcâie şi Paj aproape că s-a izbit de el, oprindu-se subit.

Auster l-a privit pe Paj în faţă, cu buzele strânse într-o linie dreaptă.

— Ai terminat?

— Nu, n-am terminat, a mârâit Paj. Numai eu îmi amintesc cât de greu a fost să scăpăm de oamenii ăştia? Aproape că am murit ca să te separ de familia ta ţicnită!

— Dacă ţi-e frică, poţi să aştepţi la cârciumă.

Auster l-a împins în spate.

— Nu pentru mine mă tem, a răspuns Paj şi replica lui a fost atât de sinceră şi de simplă, încât parcă a amuţit zgomotul străzii din jurul nostru.

Chipul lui Paj s-a înmuiat şi i s-au lăsat colţurile gurii.

Auster l-a apucat de mâneca cămăşii, de parcă ar fi vrut să-l sprijine.

— Dacă îl găsim pe Ezra, n-avem ce să păţim.

— Şi dacă dăm de Henrik?

Auster s-a străduit din răsputeri să-i adreseze un zâmbet jucăuş.

— Atunci am pus-o.

L-a tras pe Paj spre el până când acesta s-a aplecat suficient de mult ca Auster să-l poată săruta. Chiar aici, în stradă, unde îi puteau vedea toţi.

N-am putut să nu zâmbesc.

— Aţi terminat? a spus West, pierzându-şi răbdarea.

Auster s-a uitat la Paj ca şi când ar fi aşteptat să răspundă el. Paj a oftat.

— Am terminat.

Auster i-a dat drumul, mulţumit pentru moment, şi l-am urmat pe străduţa îngustă dintre cele două clădiri de pe stradă. Trecerea se întindea între firma unei ceainării şi cea a unei spălătorii şi cărămizile au devenit negre, vopsite în cenuşă.

Auster mergea cu umerii aduşi înapoi. Puteam vedea cum armura se clădea în jurul lui, cum blândeţea chipului i se schimba şi paşii îi deveneau mai apăsaţi. Indiferent ce ar fi urmat să înfrunte, se încorda în aşteptarea clipei hotărâtoare.

Am ajuns în capătul străduţei, unde în cărămidă era fixată o uşă de fier brăzdată de nituri.

Vântul a suflat într-un şirag de deasupra de care atârna ceva, făcându-l să se legene. Am mijit ochii, încercând să desluşesc despre ce e vorba, şi m-am strâmbat când mi-am dat seama ce era.

— Ăia sunt…?

— Dinţi, a mormăit Auster, răspunzând înainte să termin întrebarea.

— Dinţi de om?

Auster a ridicat dintr-o sprânceană.

— Preţul plătit de cei care îl mint pe Henrik.

A strâns pumnul, l-a ridicat şi a privit încă o dată peste umăr, spre Paj, după care a bătut.

— Ar fi mai bine să aşteptaţi aici, a spus el în şoaptă.

Paj a răspuns cu un râs amar, scuturând din cap.

— Nici în veci.

În spatele meu, West a dus mâna la spate, la curea, pregătit să apuce cuţitul. Aşteptând înaintea uşii închise, numai picurul domol al apei mai umplea tăcerea. Nu puteam să-mi iau ochii de la dinţi.

Paj bătea agitat în catarama curelei sale, dar Auster nu părea îngrijorat. A încrucişat braţele la piept, aşteptând, şi, când zăvorul a scârţâit în sfârşit, n-a schiţat nicio mişcare.

Uşa s-a crăpat suficient cât să apară faţa unui băiat. Crestătura adâncă a unei cicatrici îi şerpuia obrazul.

— Da?

Părea mai degrabă iritat decât interesat să vadă ce voiam.

— Îl căutăm pe Ezra, a spus Auster pe un ton egal. Spune-i că-l caută Auster.

Băiatul a holbat ochii şi s-a dat înapoi împleticit.

— Auster?

Tonul pe care i-a rostit numele sugera că de acesta era legată o poveste. Auster n-a răspuns şi a intrat în holul obscur, urmat îndeaproape şi de noi. Pe perete erau aliniate o serie de cârlige, de care atârnau câteva haine şi pălării, sub un şir de picturi în ulei înrămate în aur, reprezentări ale mării în stiluri şi culori diferite, care nu se potriveau deloc cu tencuiala crăpată a pereţilor. Până şi dalele de sub picioarele noastre erau surpate, mozaicul lor se afunda şi se strâmba în locurile în care lipseau bucăţi.

După o tăcere încordată, pe hol au răsunat paşii băiatului şi a apărut din nou, făcându-ne semn să-l urmăm în întuneric. Auster a pornit după el fără nicio ezitare, dar eu am scos cuţitul de la curea, ţinându-l pregătit în lături. Băiatul ne-a condus după un colţ şi lumina caldă a unei lămpi a reaprins întunericul din faţă.

Un cadru de uşă căreia îi mai rămăseseră doar balamalele dădea într-o încăpere mare şi pătrată. Un tapet de culoarea rubinelor era întins neted pe pereţi, iar pardoseala strălucea în culoarea adâncă a mahonului, acolo unde nu o acoperea un covor gros de lână mărginit cu ciucuri deşiraţi.

Biroul dinaintea căminului era simplu şi lipsit de podoabe, dar băiatul l-a aranjat cu grijă, aşezând tocul pe partea dreaptă, aliniat cu marginea. Până să termine, uşa din peretele din dos s-a deschis şi s-a ivit tânărul pe care-l văzusem la Holland. Ezra.

Intrând în cameră, l-a găsit imediat pe Auster cu privirea.

— Nu pot să cred aşa ceva!

Auster s-a holbat la Ezra fără nicio expresie, după care un zâmbet i s-a întins pe chip. Ezra a ocolit biroul, a întins braţele şi l-a îmbrăţişat, lovindu-l pe spate. Era o mască diferită de cea pe care o văzusem pe faţa lui Ezra cu o zi în urmă, în biroul lui Holland. Dar afecţiunea dintre ei a părut să-l irite pe Paj. Acesta a încordat umerii, de parcă ar fi vrut să pocnească pe cineva.

Ezra nu l-a luat în seamă şi, apropiindu-se de Auster, i-a vorbit.

— Nu ştiu dacă a fost o idee bună să vii cu el. Henrik poate să apară în orice clipă.

— N-ai decât să încerci tu să-l scoţi afară, a bombănit Auster.

Dar maniera relaxată a lui Ezra a dispărut şi trăsăturile i s-au ascuţit când şi-a întors atenţia spre mine. M-a recunoscut aproape pe loc.

— Ea ce caută aici?

— E o prietenă, a răspuns Auster.

— Eşti sigur? Adineauri am văzut-o la Holland.

— Sunt sigur.

Auster a lăsat o mână pe umărul lui Ezra.

— Cum mai eşti?

Lui Ezra i-a fost greu să-şi ia ochii de la mine.

— Sunt bine, Aus.

Auster n-a părut convins şi s-a aplecat asupra lui, privindu-l în ochi.

— Bine, a insistat Ezra. Sunt bine.

Auster a încuviinţat din cap, acceptând răspunsul.

— Avem o sarcină pentru tine.

Ezra l-a privit cu scepticism şi s-a întors la birou.

— Ce fel de sarcină?

— O sarcină pe care ştim că poţi s-o îndeplineşti, am intervenit eu.

Mâna lui Ezra a încremenit pe cartea din faţa lui când mi-a auzit vocea. Lumina lămpii îi aprindea cicatricile de pe mâini în culori argintii. Am scos din haină pergamentul pregătit şi l-am desfăşurat, aşezându-l înaintea lui.

Ezra a plimbat privirea pe el, holbând ochii.

— E o glumă?

Uşa din spatele lui s-a deschis brusc, izbindu-se de perete, şi am tresărit, făcând un pas în spate. Lângă mine, oţelul a sclipit în mâna lui West.

În prag stătea un bărbat mai în vârstă, cu o mână băgată în buzunarul unui şorţ din piele. Mustaţa îi era răsucită în sus la capete şi avea părul pieptănat cu grijă într-o parte. Ochii de un albastru palid îi străluceau sub sprâncenele stufoase, sărind de la mine, la Paj şi, la urmă, oprindu-se asupra lui Auster.

— Ah, a îngânat el, cu un zâmbet larg lungindu-i buzele.

Dar îi lipsea căldura zâmbetului lui Ezra.

— Tru a spus că dragul nostru Roth, cel dispărut fără urmă, e în salon. Eu i-am spus că nu se poate. Că nepotul meu n-ar avea curajul să se întoarcă aici cât o trăi.

— Se pare că te-ai înşelat, a spus Auster, întâlnindu-i privirea cu răceală.

— Văd că l-ai adus şi pe binefăcătorul tău.

Henrik s-a uitat la Paj.

— Ar fi o plăcere să-ţi sparg nasul ăla încă o dată. Poate de data asta reuşim să-l îndreptăm.

— Hai să aflăm, a mârâit Paj, pornind spre el.

Auster l-a oprit, punându-i palma pe piept, şi Henrik a râs, luând o pipă de pe raft.

— Credeam că ai rupt-o cu familia, Auster.

— Aşa-i. Asta nu înseamnă că nu pot să fac afaceri cu ea.

Henrik a ridicat curios dintr-o sprânceană.

— Ce afaceri cu tine ne-ar putea interesa?

Auster a făcut semn cu bărbia spre pergamentul de pe birou şi Henrik l-a luat.

— Ce…?

— Puteţi s-o faceţi sau nu? s-a răstit Auster.

— Bineînţeles că putem s-o facem. Întrebarea e, de ce naiba am face aşa ceva? a spus Henrik râzând.

— Spune-mi preţul, am zis eu, pregătită să negociez.

Henrik a mijit ochii la mine.

— Pe cine ai adus în casa mea, Auster?

Timbrul vocii îi devenise aproape periculos.

— Sunt Fable. Nepoata lui Holland. Şi caut un argintar.

Henrik s-a uitat la mine de sus.

— Nicio plată n-ar fi suficientă ca să accept sarcina asta. Dacă o supăr pe Holland, afacerea noastră din Bastian s-a terminat. Definitiv.

— Dar dacă ţi-aş spune că Holland n-o să mai fie o problemă pentru voi?

— Atunci ţi-aş spune că, pe cât eşti de frumoasă, pe atât eşti de proastă, a spus Henrik batjocoritor. Aş face mai mulţi bani dacă i-aş spune lui Holland că ai fost aici decât din comisionul pentru munca asta.

Fix asta mă temeam că va spune. Nu avea niciun motiv să aibă încredere în mine şi nu puteam să-i ofer nimic mai valoros decât ce ar fi putut să-i ofere Holland. Ar fi fost foarte riscant să ne ajute.

Am plimbat ochii prin încăpere. Tapet desprins, sfeşnice scumpe, o haină dintre cele mai fine agăţată de un cârlig ruginit. Henrik era ca Zola. Un bărbat care se străduia să devină ceva ce nu putea fi niciodată. Atât timp cât îi lipsea un anumit lucru.

— Ocupă-te de sarcina asta şi o să-ţi dau ceva ce Holland nu poate, am spus eu.

Zâmbetul lui Henrik s-a stins, înlocuit de un zvâcnet al maxilarului.

— Mai exact?

L-am privit fix.

— Un inel de comerciant.

Cuvintele mi-au lăsat un gust amar în gură chiar în timp ce le-am rostit. Nu aveam de unde să ştiu dacă mă puteam ţine de cuvânt. Dar, dacă exista cineva care ar fi putut obţine un inel, acela era Saint.

Comercianţii trebuiau să muncească ani întregi ca ucenici înainte să poată încerca să obţină un inel. Şi fiecare breaslă acorda un număr limitat de inele. Adesea comercianţii munceau sub conducerea unuia mai în vârstă, aşteptând ca acesta să moară sau să renunţe la afacerea lui.

Mâna lui Henrik a încremenit pe chibrit, până când flacăra s-a apropiat atât de mult de degetele lui, încât a trebuit s-o stingă.

— Poftim?

— Pot să-ţi fac rost de un inel de comerciant dacă faci treaba asta. Şi numai dacă nu află nimeni.

— Minţi.

Cuvintele lui musteau de furie. Dar am observat că deja îl aveam la mână. Disperarea pe care i-o stârnea ideea asta i se citea limpede pe faţă.

— Nu mint. Un inel de comerciant din partea Consiliului Comerţului din Strâmtori.

— Din Strâmtori? Noi trăim în Bastian, drăguţă.

— Ştim amândoi că inelul primit de la unul dintre Consilii te ajută să obţii un inel şi de la celălalt. Ce-ţi doreşti mai mult? Favoarea lui Holland sau un inel cu care să te descurci pe cont propriu?

Henrik a aprins încă un chibrit şi a pufăit din pipă până când fumul a răsărit din vatră.

— Ţi-a spus Auster ce-o să ţi se întâmple dacă mă minţi?

— Da, mi-a spus.

— Bunica ta o să-ţi adune bucăţile din tot oraşul, a spus el încet. Şi mă voi vedea silit să-l iau pe nepotul meu din mâinile voastre, drept compensaţie.

Paj a strâns pumnii. Eram convinsă că, în orice clipă, avea să traverseze camera năvală şi să-i rupă gâtul lui Henrik.

Acesta a luat pergamentul, studiind schiţele. Le făcusem numai din memorie şi nu eram nicidecum atât de pricepută pe cât ar fi trebuit. Dar ei ştiau exact ce voiam.

— Numai un vagabond născut în Strâmtori ar fi atât de prost.

— Numai sânge-săraţii ar fi atât de laşi, i-am întors-o eu. O faceţi?

Henrik s-a uitat la Ezra, care stătea rezemat de perete cu o expresie stoică pe chip. Indiferent ce-i trecea prin cap, îşi ascundea gândurile.

După un moment, Henrik a ridicat mâna şi l-a luat de umăr pe Auster. I l-a strâns. Puţin prea tare.

— O facem.

Capitolul 25

Velele corabiei *Marigold* s-au desfăşurat toate odată, lovindu-se de arbori în timp ce soarele apunea pe apă. Doar într-o zi adunaserăm tot ce ne trebuia pentru scufundările în Constelaţia Yuri şi, în numai câteva minute, aveam să pornim pe apă în întuneric.

Henrik acceptase să preia sarcina noastră, dar să te încrezi în el ar fi fost ca şi cum te-ai încrede că pietrele găurite te vor păzi de demonii mării. În definitiv, nu aveam de unde şti ce va face familia Roth.

Singura certitudine părea să fie că zilele noastre erau numărate. Într-un fel sau altul, Holland avea să-şi facă mişcarea. Şi atunci Strâmtorile s-ar fi schimbat definitiv.

L-am văzut pe Clove în capătul cheiului, cu haina încheiată până la bărbie. Am băgat mâinile în buzunare şi, respirând în eşarfa înfăşurată în jurul gâtului, m-am dus la el. Marea era cenuşie şi agitată, luptându-se cu amurgul.

Nu a spus nimic când am ajuns în spatele lui. Obrajii îi erau înroşiţi de vânt, iar vârful nasului, rozaliu.

— Crezi că Saint poate s-o facă?

I-am privit chipul în timp ce se holba la apă, căzut pe gânduri. Părul blond deschis îi ieşise de sub pălărie şi-i sufla în faţă.

— Nu ştiu, a spus el.

Clove s-a supărat când îi spusesem că am fost la Henrik. S-a supărat şi mai tare când i-am spus ce-i oferisem.

Nu ştiam ce va spune tatăl meu când va afla ce făcusem. Nu puteam decât să sper că va intra în joc. Era aproape imposibil să obţii un inel de comerciant pentru un infractor. Dar îmi trebuia neapărat, pentru ca familia Roth să ne dea plasa de siguranţă de care aveam nevoie.

— Şase zile.

— Şase zile, a repetat el.

Întrunirea Consiliilor Comerţului la Sagsay Holm avea să-i adune laolaltă pe toţi comercianţii licenţiaţi din Marea Nenumită şi Strâmtori. Dacă Holland ar fi avut câştig de cauză, ar fi primit aprobarea Consiliului să-şi extindă afacerea până la Ceros. Dacă lucrurile ar fi mers aşa cum îmi doream eu, Holland n-ar mai fi câştigat ocazia să navigheze pe apele noastre în veci.

Clove trebuia să se grăbească şi să ajungă la Ceros, ca apoi să se întoarcă la timp la Sagsay Holm împreună cu Saint.

— Ce ştii despre piatra miez-de-noapte, Clove? Sincer.

A oftat.

— Nimic. Ştiu doar că mama ta a luat-o când a plecat din Bastian şi că n-a vrut s-o găsească nimeni.

— Ţi-a vorbit despre ea?

— După prea multe pahare de rachiu.

A rânjit.

— M-am convins că era adevărată abia când Holland a repetat povestea.

Dacă Isolde o luase, atunci o făcuse dintr-un motiv anume. Singura explicaţie verosimilă era că nu a vrut ca miez-de-noapte să rămână în mâinile lui Holland. Valoarea pietrei ţine

de raritatea ei. După ce a fost inaugurată de faţă cu Consiliul Comerţului al Mării Nenumite, a dispărut, devenind nimic mai mult decât un mit.

— Nici nu ştiu de ce fac toate astea, am şoptit eu, privind sclipirile argintii ale apei în lumina tot mai subţire. Saint n-ar fi făcut-o niciodată pentru mine.

Clove s-a întors încet şi s-a uitat la mine.

— Doar nu crezi asta cu sinceritate.

— De ce nu?

A pufnit, clătinând din cap.

— Omul ăla şi-ar scufunda flota de dragul tău, Fable. Ar renunţa la tot.

Un nod dureros mi s-a pus în gât.

— Nu, n-ar face-o.

Clove şi-a pus pălăria înapoi pe cap, ascunzându-şi faţa în umbre.

— *Isolde* nu e singurul nume pe care n-avem voie să-l rostim.

M-a sărutat pe creştet.

— Ai grijă de tine. Şi stai cu ochii pe echipajul ăla.

— Să stau cu ochii pe ei?

— Parcă mai au puţin şi-l aruncă pe timonier peste bord. Şi pe tine odată cu el.

Am strâns din dinţi, privind pe lângă el, spre *Marigold.*

— Ne vedem la Sagsay Holm.

L-am urmărit în timp ce pleca, răsuflând greoi împotriva durerii înţepătoare din spatele ochilor. Cuvintele pe care le spusese despre tatăl meu erau periculoase. Aveau puterea să mă zdrobească. Pentru că cea mai fragilă speranţă pe care o nutrisem vreodată era aceea că undeva, în carnea şi oasele lui, Saint mă iubise.

O parte din mine era îngrozită să afle dacă era adevărat. Şi o parte şi mai mare ştia că asta m-ar fi distrus.

Am urcat scara mână cu mână, până când zgomotul de strigăte m-a făcut să înlemnesc. Am privit peste umăr şi am văzut-o pe Holland trecând pe sub arcul de la intrarea în port, învelită într-o mantie roşie ca sângele. Am sărit înapoi jos, văzând cum plutea spre noi, cu părul argintiu curgându-i pe spate.

Flancată de câte trei gărzi pe fiecare parte, ocupau toată lăţimea cărării. Muncitorii portului s-au dat din calea ei, îngrămădindu-se pe estacade.

— West! a strigat Willa.

Privea cu ochi mari de la balustradă. West a apărut lângă ea după o clipă şi, îndată ce a văzut-o pe Holland, a coborât de la bord şi a aterizat lângă mine.

— Ce-i asta?

— Nu ştiu, am şoptit.

Holland a cotit pe estacada noastră fără să ridice privirea, cu ochii la mare. Culorile apusului îi dansau pe faţă, făcându-i mantia să strălucească precum o lamă fierbinte ţinută pe foc. A ridicat o mână şi gărzile s-au oprit, lăsând-o să traverseze de una singură ce mai rămăsese din estacadă.

S-a oprit înaintea noastră, zâmbind călduros.

— M-am gândit să vă vizitez înainte de plecare.

West s-a încruntat la ea.

— Ai venit la fix.

Hamish a venit pe estacadă în urma lui Holland, scriind în registrul lui. A fost cât pe ce să se lovească de ea, dar unul dintre oamenii ei l-a înşfăcat de guler şi l-a tras înapoi. Când în sfârşit a ridicat ochii din pergamentele lui, aproape că s-a prăbuşit din cauza şocului. A ocolit-o pe Holland cu atenţie, venind în spatele nostru.

— Ne vedem la Sagsay Holm, am spus eu, întorcându-mă spre balustradă.

— Înainte să plecaţi, nu vă cer decât titlul de proprietate.

A deschis palma înaintea noastră, rânjind.

— Poftim? m-am răstit eu.

— Titlul de proprietate. Pentru *Marigold.*

West a făcut un pas spre ea şi gărzile s-au apropiat imediat, cu mâinile pe mânerele săbiilor lor scurte.

— Nu eşti în toate minţile dacă-ţi închipui că…

— Nu ai încredere în mine, a spus ea, mijind ochii. Şi nici eu n-am încredere în voi. N-am de unde şti dacă veţi veni la Sagsay Holm sau dacă îmi veţi da piatra dacă o găsiţi. Îmi trebuie actul de proprietate pentru *Marigold,* altfel înţelegerea noastră pică.

West s-a făcut foc lângă mine, liniile umerilor i s-au încordat şi pielea i s-a înroşit.

— Nu-ţi dăm actul de proprietate, am spus eu.

— Nu ai de ce să-ţi faci griji dacă ai de gând să-ţi respecţi angajamentul, Fable. Ce aveţi de pierdut?

Dar amândoi ştiam răspunsul la întrebarea asta. Puteam să-l pierd pe Saint.

West s-a întors spre Hamish, care părea în stare de şoc.

— Nu vorbeşti serios! a spus el, holbând ochii în spatele lentilelor ochelarilor săi.

West a întins mâna, aşteptând. Pe puntea corabiei, restul echipajului muncea de zor, pregătind *Marigold* pentru desprindere.

Am privit îngrozită cum Hamish bagă mâna înăuntrul hainei şi scoate un plic ros.

— West, nu!

M-am întins spre el, dar a trecut pe lângă mine, luând actul de la Hamish şi dându-i-l lui Holland. Aceasta a deschis plicul şi a scos pergamentul împăturit. Pecetea Consiliului Comerţului din Strâmtori marca colţul din dreapta, sus, al documentului şi cerneala neagră se întindea într-un scris de mână expert. La proprietar, era trecut numele lui West.

Mulţumită, Holland a strecurat documentul înapoi în plic.

În spatele meu, West deja urca scara. A dispărut dincolo de balustradă, de unde i-a răsunat vocea:

— Ridicaţi ancora!

— Ne vedem la Sagsay Holm.

Holland s-a întors, şi-a adunat mantia şi a pornit înapoi de-a lungul estacadei.

Am blestemat, urcând scara. Când am ajuns pe punte, Koy stătea tolănit pe o grămadă de frânghie, cu mâinile strânse sub cap ca un hamac. Willa a coborât alunecând pe artimon, s-a strâmbat la el şi s-a dus la ancora din proră ca să-l ajute pe Paj cu vinciul.

Hamish a mormăit ceva în barbă după ce a urcat scara şi amândoi ne-am uitat la West ca să vedem ce va face. Citea însemnările lui Paj din jurnalul de navigaţie, dar răceala pe care o simţeam alunecând de la el spre mine m-a înfiorat.

Hamish mi-a adresat o privire îngrijorată.

— Ai de gând să stai cu mâinile în sân? s-a răstit Willa.

M-am întors spre ea şi am văzut-o aplecată asupra lui Koy.

Acesta i-a zâmbit liniştit.

— Da. Doar dacă nu cumva vrei să mă plăteşti în plus ca să manevrez corabia.

Obrajii Willei s-au înroşit de furie şi s-a întors la vinci. Koy părea mulţumit de sine, lovindu-se cu degetele de cot şi urmărind-o cu colţul ochiului.

Mi-a răsunat în minte avertismentul lui Clove. Până ajungem la Sagsay Holm, s-ar putea ca *Marigold* să nici nu mai aibă echipaj.

— Ce-a fost asta? a întrebat Paj, privind în jos spre chei, unde Holland trecea pe sub arc.

West s-a dus la timonă, cu ochii la vele.

— N-a fost nimic.

Restul echipajului habar n-avea ce se întâmplase. Şi West n-avea de gând să le spună. Hamish părea de-a dreptul debusolat, ţinând în braţe registrul trezorierului.

West i-a lăsat timona lui Paj, făcând semn din bărbie spre tribord.

— Stai cu ochii pe el.

Se referea la Koy, care încă zăcea pe frânghii, privind cum Willa lega parâmele.

Paj a aprobat din cap fără tragere de inimă şi, descheindu-şi haina, West a dispărut pe puntea laterală.

M-am întors spre Hamish, care a ridicat din sprâncene. Era îngrijorat. Se întreba unde se afla limita loialităţii lui. Să mintă pentru West sau să spună echipajului despre actul de proprietate?

L-am urmat pe West până la cabină şi am închis uşa în spatele meu. Stătea la masa de lângă patul lui, însemnând o serie de măsurători în jurnalul de navigaţie. Buzele lui conturau numerele în tăcere în timp ce le scria. Când în sfârşit a ridicat ochii la mine, m-a privit cu aceeaşi răceală pe care o arătase în dimineaţa aceea, la cârciumă.

— Cred că putem ajunge până mâine seară dacă nu slăbeşte vântul, a spus el, închizând cartea.

Tocul s-a rostogolit pe masă.

Am încuviinţat din cap, aşteptând să aud ce mai avea să spună. Dar nu a spus nimic, s-a dus la birou, a deschis sertarul şi a pus cartea înăuntru. A frunzărit hărţile de pe birou cu un aer absent şi eu am venit pe lângă el, ca să-i întâlnesc privirea, dar s-a întors încă puţin.

Am oftat.

— N-ar fi trebuit să faci asta. Să-i dai actul.

Văzând cum muşchii gâtului îi răsar de sub piele, am simţit că mi se întoarce stomacul şi pielea mi s-a aprins de fierbinţeală.

— N-o să te las să pierzi *Marigold,* West! Îţi jur!

A pufnit, clătinând din cap.

— Nu poţi să promiţi asta.

— Ba pot.

Mi-am prins buza de jos între dinţi când a început să tremure.

West a încrucişat braţele, rezemându-se de peretele de lângă fereastră. Pietrele găurite şi înşirate s-au lovit între ele, legănându-se în bătaia vântului. Gândurile care-i şopteau în minte îi întunecau lumina din privire, încordându-i tot trupul.

— Trebuie să le spui despre act, am spus.

— Fix asta n-ar suporta să audă.

— Nu contează. Merită să ştie.

— Nu înţelegi.

Cuvintele erau doar şoapte.

— Ba înţeleg.

— Nu, nu înţelegi. Tu îl ai pe Saint. Acum o ai şi pe Holland.

A înghiţit în sec.

— Dar noi? Eu, Willa, Paj, Auster, Hamish… *noi* nu ne avem decât unii pe alţii.

— Atunci de ce i-ai silit să facă asta?

A înghiţit în sec.

— Pentru că nu pot să-i pierd. Şi nu pot să te pierd nici pe tine.

Aş fi vrut să întind mâna şi să-l ating. Să-l strâng în braţe. Dar zidurile din jurul lui erau înalte.

— O să recuperez actul, am repetat eu. Orice-ar fi.

West s-a apropiat de mine. Până şi în cabina asta rece, îi simţeam căldura.

— După asta am terminat-o cu Saint.

M-a apucat de haină cu ambele mâini.

— Promite-mi.

I-am privit chipul, fără nicio urmă de ezitare în glas.

— Îţi promit.

Capitolul 26

Marea pe timp de noapte se întindea în jurul corabiei *Marigold* ca un hău negru, topindu-se în cerul senin şi întunecat.

Paj şi Auster stăteau pe puntea superioară, strângând în mâini castroane cu tocană, când am urcat treptele de dedesubt. Corabia era învăluită în tăcere, făcând zbuciumul carenei care tăia apa să sune ca nişte şoapte.

Hamish dormea în cabina echipajului de când apusese soarele şi mă întrebam dacă motivul era faptul că încă nu se hotărâse cum să acţioneze în legătură cu secretul lui West. În cele din urmă, Hamish avea să mărturisească.

Sforăiturile lui Koy s-au înălţat din umbrele de la proră. Îi vedeam doar picioarele goale încrucişate în lumina lunii.

O umbră a alunecat pe punte lângă mine şi am ridicat privirea spre Willa, care era cocoţată sus de tot, pe arborele mare. Stătea întinsă în sapanul ei, cu capul lăsat pe spate, privind stelele.

Am ezitat o clipă, apoi am apucat treptele şi am început să mă caţăr, înălţându-mă deasupra corabiei în bătaia vântului rece. Se simţea o asprime de îngheţ, care mă înţepa alunecându-mi pe piele.

Willa nu m-a luat în seamă când am găsit un loc lângă ea şi m-am aşezat. Buclele ei lungi şi răsucite, brun-roşcate, erau împletite pe spate, reliefând şi mai mult liniile ascuţite ale chipului ei subţire.

— Ce vrei? a întrebat cu o voce goală de orice emoţie.

Am înconjurat arborele cu braţul şi m-am rezemat de el.

— Să-ţi mulţumesc.

— Pentru ce?

I-am urmărit privirea spre cer, unde norii se legau între ei în fâşii subţiri.

— Pentru că ai venit în căutarea mea.

Emoţia dădea cuvintelor forme diverse.

Nu ştiam dacă Willa observase.

— Şi mult bine ne-a adus.

— Nu i-am cerut să facă asta. Mă descurcam pe cont propriu.

— Nu mă interesează, Fable, a spus ea. Ai învârtit toată povestea asta în jurul tău. Aşa cum procedezi încă de la început.

— Ce?

M-am ridicat în capul oaselor, aplecându-mă în faţă ca s-o privesc în ochi.

— De când ai pus piciorul pe corabia asta, facem ce vrei tu. De fapt, aşa făceam încă dinainte, când pierdeam bani pe drumurile spre Jeval.

— Nu v-am cerut niciodată să veniţi.

— Nu contează. West avea să se întoarcă la insulă iar şi iar atâta vreme cât erai acolo. Şi când ai ajuns la un pas de moarte, ne-ai prins în cârlig şi a trebuit să te ducem prin Strâmtori ca să-l găseşti pe Saint.

— Nu…

Dar nu mă lăsa să spun niciun cuvânt.

— Când planul ăsta n-a mers, cine a venit să te adune de pe podeaua cârciumii? Eu. Cine şi-a riscat gâtul ca să te ducem în Laţul Uraganului? Noi toţi.

— Nu mi-aţi făcut nicio favoare cu *Ciocârlia,* Willa. Dacă n-aş fi fost eu, *Marigold* încă ar fi stat ancorată la Ceros, fără vele.

— Ar fi fost mai bine! a strigat ea.

Abia când luna i-a căzut pe faţă am văzut că plângea. Şi nu erau genul de lacrimi vărsate la mânie. Erau triste. Frânte.

— Dacă West ar fi pierdut *Marigold,* aş fi putut să plec, a spus ea răguşit. Dar tu ai salvat-o. Şi iarăşi, după ce a scăpat de Saint şi te avea pe tine, am crezut că-mi găsisem libertatea. Dar am cutreierat Strâmtorile ca să te găsim şi tu deja faci înţelegeri. O iei aiurea, după capul tău. Ca şi când toate astea n-ar fi însemnat nimic!

Mi s-a strâns inima, descoperind că, într-un anumit sens, avea dreptate. Nu mă gândisem la preţul pe care trebuia să-l plătească Willa. Nici măcar o dată. Îmi spusese că găsise în sfârşit o cale de a părăsi *Marigold.* Că descoperise o cale de a se elibera. Şi eu i-o furasem, chiar dacă nu asta voiam.

— Nu i-ai spus că pleci, aşa-i? am întrebat eu.

— Nu.

— De ce nu?

A suspinat.

— Nu ştii cum era înainte. Când lucra pentru Saint. După ce am rupt-o cu el, am crezut că l-am recăpătat pe acel West pe care-l ştiu. Dar, când ai dispărut la Dern, West a redevenit cel dinainte. A… a dispărut, pur şi simplu.

— Am aflat despre corăbii. Ce s-a întâmplat?

— N-are importanţă. Ăla nu-i fratele meu. E persoana pe care a creat-o Saint.

S-a şters pe obraz.

— A fost dispus să renunţe la tot ce avea în Strâmtori ca să te găsească. A fost dispus să te pună înaintea întregului echipaj, a spus ea. Ce ar mai fi dispus să facă pentru tine, Fable?

Nu ştiam ce voia să spun. O înţelegeam. În ochii ei, îl transformasem pe West în aceeaşi persoană pe care o crease tatăl meu. Şi, după tonul vocii, mi-am dat seama că Willa regreta faptul că venise după mine în noaptea aia, la cârciumă. Că rugase echipajul să mă primească.

— Greşeşte că sileşte echipajul să meargă la Constelaţia Yuri, am spus eu. Dar îi era frică.

— Tu i-ai dat motive să-i fie frică.

În sfârşit s-a uitat la mine. Ochii ei i-au întâlnit pe ai mei şi în ei am descifrat o mie de cuvinte pe care nu mi le spunea.

Era adevărul. Şi tocmai de asta trăia Saint după regulile lui şi de asta mi le impusese şi mie.

Dedesubt, uşa cabinei timonierului s-a deschis, revărsând lumină de felinar pe punte. West s-a ivit dinspre puntea laterală şi, chiar şi de pe arbore, de la înălţimea asta, am observat expresia lui epuizată.

— Trebuie să vorbesc cu voi, ne-a strigat el, după care a ridicat ochii spre puntea superioară. Cu toţi.

Willa s-a uitat la fratele ei şi apoi s-a desprins din sapan, coborând arborele. Echipajul s-a adunat în jurul timonei în tăcere, aruncându-şi priviri unii altora în timp ce West şi-a trecut părul după ureche. Era agitat.

— Trebuie să vă spun ceva.

Toţi aşteptau.

— Când Holland a venit în port, a luat actul de proprietate pentru *Marigold.*

A spus totul dintr-o singură răsuflare.

— Ce-a făcut?

Vocea lui Paj parcă nu-i aparţinea. Era disperată. Din ochii Willei izvorau lacrimi noi.

— A insistat şi i l-am dat.

Auster s-a strâmbat, ca şi când cuvintele n-ar fi avut noimă. Lângă el, Hamish se holba la ghete.

— O să-l recuperăm de la ea la Sagsay Holm.

— Şi apoi? a răsunat vocea adâncă a lui Paj.

— Apoi mergem acasă, a răspuns West.

— Aşa, simplu? Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic?

West a tăcut un lung moment şi ceilalţi i-au aşteptat răspunsul. Când eram convinsă că avea să spună ceva, s-a întors pe călcâie şi a pornit înapoi spre cabina lui.

Membrii echipajului s-au holbat unii la alţii.

— Adică acum lucrăm pentru Holland? a întrebat Willa cu o voce ascuţită.

— Nu lucrăm pentru ea, am spus şi mi-am trecut mâna peste faţă.

Auster şi-a dres glasul stânjenit.

— Mie aşa îmi pare.

— O să-l luăm înapoi, am spus eu, dorindu-mi cu disperare să mă creadă. Holland mă vrea pe mine, nu corabia *Marigold.*

Hamish se juca cu firul de aţă care se deşira din marginea vestei sale.

— M-am săturat să mă tot împotmolesc în afacerile familiei tale, Fable.

— Şi eu, am bălmăjit eu.

O auzeam în cuvintele Willei. O vedeam pe chipurile tuturor. Ani de-a rândul fuseseră sub controlul lui Saint şi acum Holland ţinea în mâini lucrul cel mai preţios din lume pentru ei – căminul lor. Nu-i salvasem cu *Ciocârlia*. Îi prinsesem în capcană. Alături de mine.

Capitolul 27

Constelaţia lui Yuri era invizibilă în întuneric. Stăteam la balustrada de la prora corabiei, privind lumina lunii pe suprafaţa mării. Chiar şi de deasupra, le simţeam – cântecele domoale ale pietrelor preţioase ascunse în reciful de dedesubt.

Lanţul ăsta de insule era faimos, de aici veneau o mare parte din pietrele care alcătuiau piaţa de nestemate din Marea Nenumită şi Strâmtori. Privite de sus, crestele lor arătau ca o încrengătură de vene zvâcnind cu un puls egal.

S-a auzit un ciocnet metalic şi, întorcându-mă, l-am văzut pe Koy la pupă, urcându-şi cureaua pe umăr. Dormise ore în şir înainte de sosirea la Constelaţia Yuri şi echipajul stătea cu ochii pe el de când s-a trezit. A coborât treptele spre puntea principală, făcându-se că nu observă.

Uneltele de dragor pe care-l pusesem pe Hamish să le adune pentru el îi sclipeau în mâini în timp ce le strecura una câte una în curea. Aveam să dragăm din zori până-n amurg, fără să putem ascuţi la ţărm ciocanele geologice sau să le reparăm pe cele din lemn. Hamish cumpărase numeroase unelte, cât să ne ajungă la toţi trei.

Koy şi-a potrivit cureaua la brâu, strângând catarama cu un aer absent şi cu ochii la apă.

— Pare destul de liniştită.

— Da, am aprobat eu.

Se referea la curenţii de apă şi îi împărtăşeam părerea. Erau meticulos documentaţi pe hărţile primite de la Holland şi pe Jeval înfruntaserăm ape mult mai imprevizibile.

— Ai de gând să-mi spui ce trebuie să caut acolo, jos? a întrebat el.

Mă gândisem cu groază la clipa asta. De fapt, la cârciumă fusesem convinsă că, dacă i-aş fi spus adevărul, Koy nici n-ar fi pus piciorul pe *Marigold.* Am luat din haină registrele lui Holland şi am scos pergamentul din învelişul lui de piele.

Koy l-a smuls din degetele mele şi l-a despăturit. A plimbat ochii pe scheme, mijind ochii.

— Miez-de-noapte, a pufnit el. Eşti mai nebună decât credeam.

Am ignorat insulta.

— O piatră neagră şi opacă. Cu incluziuni violet. Atât trebuie să ştii.

— Noroc că m-ai plătit în avans, a zis şi mi-a întins pergamentul.

Auster a urcat de sub punte cu două căni de lut aburinde şi am sărit de pe balustradă în întâmpinarea lui. Mi-a pus o cană în mâini şi am simţit mirosul amar de ceai negru şi tare.

Am sorbit din el, strâmbându-mă.

— Ar fi bine să faci ceai încontinuu.

— Aşa mă gândeam şi eu, a rânjit Auster.

Paj a dezlegat unul dintre coşurile atârnate de balustrada punţii superioare şi i l-a aruncat lui Hamish, care le aduna în teanc. Mi-a aruncat o privire peste umăr, cu ochii la cană.

Dintre toţi cei de la bord, cu Paj avea să-mi fie cel mai greu să fac pace. La el, iubirea şi ura păreau unite între ele în mod intrinsec, fără să mai lase loc de altceva.

— Ce a vrut să spună Henrik când l-a numit pe Paj binefăcătorul tău? am întrebat eu, luând încă o gură.

Auster s-a rezemat de balustradă alături de mine, coborând vocea ca să nu-l audă.

— L-am întâlnit pe Paj pe cheiuri când rezolvam ceva pentru Henrik. Paj muncea în echipajul unui comerciant de rang mediu care venea şi pleca din Bastian aproape în fiecare săptămână.

Şi-a agitat ceaiul din cană.

— N-a trecut nicio lună, şi deja aşteptam să-i sosească corabia în port.

Chiar şi pe întuneric, am văzut că se făcuse roşu la faţă.

— Şi?

— Şi, după o scurtă vreme, Paj a început să pună lucrurile cap la cap şi a înţeles că lucram pentru familia Roth. Când treaba s-a…

A tăcut, aruncând încă o privire peste umăr.

— Henrik a aflat despre noi şi nu i-a convenit. După aproape un an de la începutul relaţiei noastre, a fost cât pe ce să-mi pierd gâtul, furând din inventarul unui comerciant de rachiu pentru unchiul meu. Paj îmi mai spusese că voia să rup legăturile cu familia, dar încă nu pusese piciorul în prag. Până atunci. A venit după mine într-o noapte, înainte să plece din port, şi mi-a cerut să părăsesc Bastian şi familia Roth. Altfel s-ar fi terminat între noi.

— A trebuit să alegi. Între el şi familia ta.

— Exact.

Ochii lui Auster au pălit, căpătând cea mai discretă nuanţă de argint.

— Paj a aflat despre un velar care era dispus să plătească o groază de bani ca să fie scos pe furiş din Bastian şi a acceptat oferta. A fost cât pe ce să-şi piardă viaţa, dar a scos-o la capăt.

— Leo? am întrebat.

Auster a confirmat cu un zâmbet.

Leo era velarul devenit croitor care-şi făcuse o prăvălie în North Fyg, la Ceros. Acelaşi Leo salvase corabia *Marigold,* croind un set de vele pentru noi când toţi ceilalţi ne-au refuzat.

— Intrase în cine ştie ce belea cu Holland şi trebuia să dispară. După trei zile, Paj a apărut la uşa mea cu trei pungi cu bani şi a spus că voia să plece din Marea Nenumită, fără să se mai întoarcă. Mi-a lăsat o zi ca să mă hotărăsc.

— Şi pur şi simplu ai dispărut? Fără să ştie nimeni?

— Nimeni în afară de Ezra. Era de faţă în noaptea în care am fugit, dar m-a lăsat să plec. S-a prefăcut că nu mă vede coborând de la fereastră. Dacă ar fi spus cuiva, n-aş fi reuşit să plec din port.

Aşadar erau mai multe de spus despre Ezra, dincolo de legătura lui cu Henrik şi familia Roth.

— Ai schimba ceva? Te-ai întoarce la familia ta?

— Asta nu a fost niciodată o familie, chiar dacă avem acelaşi sânge.

N-am insistat. Ceva îmi spunea că, dacă o făceam, aş fi dezgropat ceea ce Auster îngropase odată cu plecarea din Bastian.

— Dar n-aş face-o, a continuat şi s-a aplecat spre mine, lipindu-şi umărul de al meu. Ştii tu, să merg înapoi. Să schimb ceva.

Am înghiţit în sec, înăbuşindu-mi lacrimile. Nu se referea doar la Paj şi la familia Roth sau la Bastian. Se referea şi la mine. Dintre membrii echipajului, lui Auster îi câştigasem încrederea cel mai repede. Şi, cine ştie din ce motiv, avea încredere în mine şi acum. M-am împins cu umărul în el la rândul meu, fără niciun cuvânt.

— Sunteţi gata?

Vocea lui West a răsunat în spatele meu şi m-am întors, văzându-l lângă timonă cu curelele noastre în mâini.

I-am dat cana lui Auster şi West mi-a aruncat cureaua prin aer. Am prins-o şi am privit linia întinsă din depărtare. Lumina zilei se împrăştia deja pe cerul negru ca cerneala şi, în câteva minute, soarele avea să se ivească precum un glob de aur topit, tremurând la cusătura orizontului.

Sus, pe puntea superioară, Paj şi Hamish eliberau frânghiile cu care era legată barca şi o lăsau pe apă.

— Eu marchez, voi mă urmaţi, am spus eu, repetând planul şi încheind cureaua la brâu.

Aveam să înaintez de-a lungul recifelor pe rând, marcând zonele unde s-ar fi putut afla miez-de-noapte cu fâşii de mătase roz pe care le rupsesem din rochia primită de la Holland. West şi Koy aveau să vină după mine, dragând în urma mea. După ce terminam cu un recif, aveam să trecem la următorul. Dar erau mai bine de douăzeci de recife în îmbârligătura de bancuri şi creste de dedesubt. Trebuia să lucrăm măcar şase recife pe zi ca să terminăm la timp şi să putem merge la întâlnirea cu Holland.

— După ce ajung în capăt, o să mă întorc ca să draghez şi eu.

Mi-am strâns părul într-o parte, împletindu-l peste umăr şi legându-l cu o fâşie de piele.

Willa a coborât scările cărând în braţe vâslele bărcii. Când Koy s-a întins după ele, Willa le-a trântit între ei, pe punte.

Koy i-a rânjit şi s-a aplecat ca să le adune.

Îmi făcusem griji că vor apărea probleme între echipaj şi Koy, dar el părea mai curând amuzat de demonstraţiile Willei. Totuşi, nu-mi permiteam ca vreunul dintre ei să-l enerveze. Asta-mi mai trebuia, să scoată cuţitul la cineva.

Koy s-a urcat pe balustradă în timp ce soarele se prelingea pe cer. S-a înălţat în bătaia vântului, şi-a tras cămaşa peste cap şi a aruncat-o pe punte, lângă Willa. Aceasta s-a holbat la ea, ridicând ochii incredulă şi aţintindu-i asupra lui Koy.

West a aşteptat să urc şi eu pe balustradă, ca apoi să se urce şi el. Stăteam umăr lângă umăr, privind toţi trei la apa întunecată de dedesubt.

— Sunteţi gata?

M-am uitat la West şi apoi la Koy.

Koy a răspuns încuviinţând din cap şi West n-a răspuns deloc, păşind primul în faţă, căzând prin aer şi aterizând în mare. Eu şi Koy am sărit în acelaşi timp şi vântul cald a şuierat în jurul nostru înainte să lovim apa unul lângă celălalt.

West tăia suprafaţa atunci când am deschis ochii sub apă şi am clipit iute împotriva sării înţepătoare, după care am început să lovesc din picioare, urcând în urma lui. Cerul deja se mai luminase şi, în câteva minute, vizibilitatea avea să fie suficientă ca să putem începe lucrul la recif.

Barca plutea lângă pupă şi, îndată ce vâslele au aterizat în apă lângă noi, am înotat spre ea şi ne-am căţărat pe margine. Sistemul de recife a devenit şi mai încâlcit pe măsură ce Koy vâslea spre insulă şi echipajul ne urmărea în tăcere de sus, de la babord. Apele astea erau prea mici pentru *Marigold,* aşa că nava trebuia să rămână ancorată la loc adânc.

Când am ajuns la primul recif de pe lista noastră, West a aruncat ancora şi a sărit din barcă.

Apa era mai caldă la adâncimi mici, iar murmurul nestematelor, mai puternic. Îl simţeam pe fiecare petec de piele când am început să fac prima dintr-o serie de inspiraţii adânci şi rapide, ca să-mi antrenez plămânii. Deja mă gândeam cu groază la răceala profundă care mă aştepta la capătul orelor întregi de scufundări. Răceala asta te urmărea zile întregi.

West călca apa lângă mine şi, lăsând capul pe spate şi sorbind un ultim strop de aer în gât, a dispărut. Am făcut şi eu la fel, scufundându-mă în apa albastră ca cerneala şi pornind după el.

Sub mine, West deja dădea din picioare spre capătul îndepărtat al unui recif care dispărea în întuneric. Cu părul şerpuind în urma lui, a alunecat printre razele de soare şi eu m-am lăsat să plutesc în jos, până când am simţit cum creşte presiunea apei.

Freamătul care se învolbura în jurul nostru era ca un cor alcătuit din sute de voci unite într-un timbru tulburător. Nu-l mai auzisem până acum, însă îmi amintea de o lovitură feroce de metal resimţită până-n miezul oaselor.

Era un recif bătrân, călit în timp, şi culorile stâncilor se topeau unele în altele, ca întinderea haotică a peticelor lanurilor de secară din nordul oraşului Ceros.

West a ajuns la vârful recifului şi am văzut cum întinde mâna încet şi atinge cu blândeţe pragul de corali străvechi. Se vedeau urme de dragare pe toată lungimea crestelor, dar reciful ăsta era un monstru, se regenera atât de repede, încât fiecare crăpătură din stâncă lucea alburiu, acoperit cu fiinţe noi. Peştii roiau în jurul crestelor ascuţite, unde corali-evantai delicaţi, corali-bulă şi anemone violet mortale erau împrăştiate în forme şi culori sclipitoare.

Undeva, în încâlceala asta de bancuri, Isolde găsise piatra miez-de-noapte.

Vârfurile degetelor lui West mi-au alunecat pe braţ când m-am cufundat sub el, spre colţul recifului. Culoarea fundului mării îmi spunea că substratul stâncos era din calcar. Pe recife trebuiau să fie împrăştiate depozite de calcit, fluorină şi onix şi le simţeam strigătele distincte peste tot, în jurul meu, murmurând sub stâncă.

Am aşezat mâinile pe pragul dinaintea mea şi am închis ochii, lăsând un fir de bule să mi se strecoare printre buze. M-am încruntat în timp ce ascultam, distingând sunetele unul câte unul, până când am simţit o vibraţie intensă care nu-şi avea locul aici. Un soi de agat? Poate cuarţ galben. Nu-mi dădeam seama.

Am deschis ochii şi am înotat pe deasupra crestei, căutând nestemata. Sunetul a devenit mai puternic, mai curând o senzaţie în pieptul meu decât ceva ce putea fi auzit, şi, când am ajuns atât de aproape încât am simţit că piatra se zbate înăuntrul meu, m-am oprit, atingând bucata umflată de bazalt rupt care mi-a atras privirea de sub o încrengătură de coral.

Am scos o fâşie de mătase roz de la curea şi am legat-o nu foarte strâns în jurul frondelor, astfel încât capetele ei să tremure în bătaia curentului. Koy a coborât lângă mine şi s-a pus pe treabă. A inspectat locul şi apoi a scos un ciocan ascuţit şi o daltă. Când a scos ciocanul de lemn, m-am desprins, împingându-mă cu picioarele, şi am pornit mai departe de-a lungul recifului.

Umbra lui West a urmat-o pe a mea şi, găsind încă un depozit suspect, m-am oprit şi m-am pitit într-un colţ al crestei ca să pot lega încă un reper. West m-a urmărit şi a scos o daltă de la curea. Când m-am întors ca s-o iau iar din loc, m-a prins de mână şi m-a tras înapoi spre el, împotriva curentului.

Capetele mătăsii mi-au sărutat picioarele când a ridicat privirea spre mine şi degetele i sau strâns pe braţul meu. Era prima dată când mă atingea de când făcusem înţelegerea cu Holland şi mi-am dat seama că aştepta. Ce anume, nu ştiam. West plutea fără ţintă, pierdut fără ancora echipajului şi a corabiei. Vinovăţia pe care ştiam că o port pentru situaţia asta mi-a dat senzaţia că aerul din piept îmi luase foc.

Mi-am întrepătruns degetele cu ale lui şi le-am strâns. Colţurile gurii i s-au înmuiat şi mi-a dat drumul, lăsând curentul apei să mă tragă peste pragul stâncos, departe de el. Într-o clipă, a dispărut.

M-am uitat în jos pe măsură ce apa mă purta peste corali, privind cum reciful aluneca pe sub mine până când mi-a sunat în ureche cântecul unei alte nestemate. Apoi încă unul. Şi încă unul. Şi, când am privit în urmă, spre capătul recifului unde fuseseră Koy şi West, acesta a dispărut în albastrul tulbure. Era culoarea mării adormite, spunea mama mea, pentru că apa arăta aşa numai înainte de răsărit.

Labirintul de recife adăpostea de toate, de la diamante negre la cele mai rare safire, şi în apele acestea se născuseră majoritatea poveştilor pe care mi le spusese mama despre dragatul în Marea Nenumită.

Locul ăsta o cunoscuse pe mama.

Gândul a născut o senzaţie de afundare între coastele mele şi, legând încă o fâşie de mătase, m-am împins, lăsând din nou curentul să mă poarte cu el. Nu a spus nimănui unde găsise piatra miez-de-noapte. Ce alte secrete mai lăsase aici?

Capitolul 28

— Fable.

Încă pluteam în adâncuri, înconjurată de lumina albastrului infinit. Reciful se întindea dedesubt şi tremurul soarelui dansa pe suprafaţa apei.

— Fable.

Numele meu era catifelat, rostit de vocea aspră a lui West.

Trupul lui mă apăsa cu toată lungimea şi i-am simţit degetele strecurându-se printre ale mele. Băşicile de pe mâini m-au usturat când mi-a dus degetele la gură şi mi-a sărutat încheieturile.

— E timpul să te trezeşti.

Am deschis ochii doar cât să văd o lumină stinsă curgând printre şipcile obloanelor închise ale ferestrei din cabina timonierului. M-am întors cu faţa spre West sub pături şi mi-am aşezat capul pe umărul lui, strecurând mâinile sub el. Încă le simţeam amorţite, chiar şi după câteva ore de somn petrecute în cabina călduroasă.

Mirosul lui umplea încăperea şi l-am inspirat adânc, cu uşurare. Se dezgheţase şi se purta mai firesc decât în vremea petrecută la Casa Azimutului. Nu ştiam dacă asta se întâmplase pentru că ne întorseserăm în largul mării sau datorită orelor lungi petrecute sub apă, în linişte. Nu-mi păsa.

— În curând o să răsară soarele, a spus el, dându-mi la o parte părul de pe faţă.

Prima zi de scufundări fusese cumplită, curenţii îşi tot schimbaseră cursul, încetinindu-ne munca pe recife. Şi, cu toate că descoperiserăm nenumărate depozite, niciunul nu semăna cu miez-de-noapte. Mai rău, nu aveam timp să dragăm ce găsiserăm. Trebuia să lăsăm toate pietrele îngropate în stâncă.

M-am cuibărit şi mai aproape de el, refuzând să cedez în faţa soarelui dimineţii. I-am luat o mână şi i-am întins-o în bătaia luminii. Degetele îi erau roşii şi pline de tăieturi lăsate de corali.

— Nu mi-ai spus cum ai învăţat să draghezi, am şoptit eu.

Prima dată îl văzusem punându-şi o curea când dragam *Ciocârlia.* Era neobişnuit ca un timonier să fi fost vreodată dragor, pentru că era considerată cea mai joasă treaptă în ierarhia membrilor de echipaj.

— Am învăţat în copilărie.

— Dar cine te-a învăţat?

Mi s-a părut că încerca să decidă cât să-mi spună din poveste.

— Nimeni. Am început să-i urmez pe dragori în apă când făceau scufundări şi i-am privit în timp ce lucrau. Mi-am zis că era mai bine decât să stau pe corabie şi să-i dau motive timonierului să mă ia la ochi.

I-am dus mâna la chipul meu. Închipuindu-mi-l în postura asta, atât de tânăr şi speriat să stea pe corabie, mi se întorcea stomacul pe dos.

— Şi în felul ăsta am învăţat mai multe înainte de a trece în echipajul următor.

În echipajul lui *Saint.* Probabil că tatăl meu îl primise pe West la scurt timp după ce mă părăsise pe Jeval. Pe când eu căutam mijloace să supravieţuiesc pe insula aia, West căuta o cale de a supravieţui pe corabie. M-am întrebat cât aşteptase Saint înainte să ceară prima favoare de la West.

M-am încordat când am simţit patul vibrând în tandem cu un uruit îndepărtat. A încremenit şi West, ascultând.

M-am ridicat în coate, holbându-mă în întuneric. După câteva secunde, huruitul s-a auzit din nou. Rostogolirea tunetelor.

— Nu!

Am azvârlit păturile de pe mine şi m-am dus la fereastră, descuind obloanele.

Picioarele lui West au izbit podeaua în spatele meu şi mi s-a strâns inima când vântul a năvălit în cabină. Dulce, îmbibat în mirosul de pământ umed. Cerul era negru aproape în întregime şi stelele încă sclipeau deasupra corabiei, dar mirosul era imposibil de confundat.

O furtună.

West a privit cerul, ascultând. Am trecut pe lângă el, luându-mi cureaua, care era agăţată lângă uşă, şi am ieşit pe punte în tălpile goale.

Paj stătea la timonă şi privea apa.

— M-am gândit eu că asta o să vă scoată din pat.

A mormăit, întinzând mâna spre est.

M-am aplecat peste bord şi am blestemat când am zărit ce vedea şi el. Creste albe se spărgeau peste valurile care năvăleau spre noi în diagonală şi agitaţia apei se vedea chiar şi în lumina slabă.

— Ei?

Willa a apărut în capul scărilor, cu degetele mari agăţate în găicile curelei ei cu unelte.

Mi-am trecut ambele mâini prin păr, strângându-l la spate când West s-a ivit de pe puntea laterală.

— N-avem timp să aşteptăm să se liniştească. Putem să dragăm înainte să lovească.

Paj a ridicat din ambele sprâncene.

— Ai de gând să draghezi? În apele astea?

West s-a uitat la nori, căzut pe gânduri.

— Ai mai făcut scufundări pe timp de furtună?

Am oftat.

— De vreo două ori.

— Şi corabia? a întrebat West, întorcându-se spre Paj şi Willa.

A răspuns Willa.

— Vom vedea. Vânturile nu par aşa de grele. Suntem în ape destul de adânci şi am strâns velele. Ar trebui să se descurce.

Nu mi-a plăcut că a spus *ar trebui.*

West s-a mai gândit o clipă, întorcând privirea înapoi la cer. Eu conduceam scufundările, dar el era timonierul. Lui îi revenea decizia.

— Şi curenţii?

— O să devină mai puternici, am recunoscut eu. O să-mi dau seama când trebuie să ieşim din apă.

— Bine.

Şi-a scos cămaşa.

— Atunci să ne scufundăm.

Am coborât treptele sub punte şi am făcut vânt uşii de la cabină, năvălind înăuntru. Koy, Auster şi Hamish încă dormeau în hamacele lor. Sforăiturile care hârşâiau în gâtul lui

Hamish au fost întrerupte când uşa s-a izbit de perete. Am luat cureaua lui Koy de unde atârna sub tavan şi i-am aruncat-o în hamac.

Koy a tresărit, trezindu-se pe loc, şi s-a ridicat pe jumătate, inspirând scurt.

— Ce…?

— Furtună, am spus eu. Scoală-te!

A mormăit şi s-a rostogolit din pânza care se legăna agitată, aterizând pe podea în spatele meu.

Willa bombănea ceva pentru sine când am urcat înapoi pe puntea principală. A urcat pe arborele mare cu un colac de frânghie atârnat de umăr, pregătită să consolideze parâmele.

Koy şi-a strâns părul într-un nod, ridicând ochii la cer.

— Ţi-e frică, dragorule? i-a râs Willa de deasupra.

— Am dragat în nişte furtuni care ar înghiţi corabia asta cu totul, a zâmbit Koy superior.

Acoperiserăm douăsprezece recife şi ne mai rămăseseră douăzeci şi două, dar aveam să înaintăm încet din cauza apelor agitate. Cert era că aveam să rămânem în urmă faţă de program şi nu ştiam sigur cum am fi putut să recuperăm întârzierea.

După o clipă, Auster a apărut în capul scărilor cu ochii înroşiţi, privind puntea.

— Barca, l-a direcţionat Paj.

S-a supus fără nicio obiecţie, alergând cu paşi greoi în sus, spre puntea superioară, ca să-l ajute pe West să coboare barca pe apă. Aceasta se legăna în vânt, încordând frânghiile, pe când eu mă echilibram pe balustradă. Simţeam că toţi muşchii mi se strâng, îngroziţi în aşteptarea săriturii. După o zi întreagă de scufundări şi odihnă foarte puţină, nu era părticică din trupul meu care să nu mă doară şi cel mai greu avea să fie după ore întregi petrecute în apele învolburate ale furtunii.

Fără să mai stau pe gânduri, am lipit ambele palme de unelte ca să le ţin pe lângă trup şi am sărit. Căzând, am inspirat iute şi am aterizat în mare când primul val a lovit corabia.

Am călcat cu putere, ca să-mi adun sângele în picioarele înţepenite, şi am făcut prima respiraţie îndată ce am ieşit la suprafaţă. West şi Koy au sărit după mine şi, deasupra, membrii echipajului stăteau la balustradă, privind încordaţi spre norii din zare. Erau îngrijoraţi.

Ne-am urcat în barcă şi West a luat vâslele, potrivindu-le în inele şi trăgându-le la piept. Vântul se înteţea din ce în ce mai tare şi West înainta cu efort împotriva curentului apei, în timp ce eu manevram cârma.

Când am ajuns la locul ţintit, am sărit înapoi în apă, fără să pierd nicio secundă. Ancora a căzut în apă şi mi-am apăsat mâinile pe coastele îndurerate, începând să-mi umplu plămânii.

— Staţi pe partea vestică a crestei, ca să nu vă împingă curentul în recif, am spus între respiraţii. Şi fiţi atenţi la vâltori. O să fie din ce în ce mai puternice.

Am ridicat bărbia spre apa verticală din depărtare, unde marea începea deja să se umfle. Când furtuna avea să ne lovească, vâltorile ar fi devenit vârtejuri mari, care ar fi tras spre ele tot ce atingeau.

Koy şi West au încuviinţat amândoi din cap, exersându-şi plămânii aproape în tandem. Pieptul m-a usturat când am luat şi ultima gură de aer rece, apoi m-am scufundat sub suprafaţă.

M-am lăsat să cobor, păstrându-mi forţele pentru curenţi, şi braţele mi-au plutit deasupra capului. Curentul mi-a atins întâi picioarele şi părul mi-a zburat de pe faţă când

m-a înconjurat. Reciful gonea sub noi pe măsură ce pluteam peste creastă şi steagurile de mătase roz fluturau agitate. Dar nisipul deja tulbura apa, învăluind totul într-o pâclă verzuie care ne îngreuna vederea. Koy a apucat marginea unei stânci când a ajuns în locul unde se oprise de la lucru cu o zi în urmă şi s-a cufundat în sedimentul gros, încât abia se mai vedea când ne-am despărţit de el. A urmat West, care, lovind din picioare împotriva curentului, a zărit următorul reper.

Pâcla l-a înghiţit şi eu, ajungând la ultimul steag, am înotat în jos, lăsându-mă să cobor spre recif. Marea deja îşi schimbase sunetele, uruia în vâltoarea furtunii care încă era la kilometri întregi depărtare.

Am luat ciocanul de la curea şi am ales dalta cea mai mare, sfărâmând crusta coralilor cu lovituri rapide. Îndată ce am descoperit piatra, am pus degetul mare pe marginea ei, privind cum se rupe în bucăţi. Nestemata era ciudată şi părea să aibă o greutate apăsătoare în apa dimprejur. Dacă era ce credeam eu că e, atunci nu fusese găsită din cauza formaţiunii stâncoase neobişnuite care ascunsese conturul depozitului. Cuarţul elestial era rar şi valoros, dar se forma în feldspat, nu în bazalt, şi reciful ăsta părea a fi compus din bazalt. Nimeni nu venise aici în căutarea cuarţului elestial şi nimeni nu-l descoperise întâmplător. Şi, dacă cuarţul reuşise să se ascundă, poate că aici se ascundea şi miez-de-noapte.

Văzând peretele bazaltic, de un portocaliu spălăcit, am pus dalta înapoi la curea şi am trecut la ciocanul ascuţit. Mi-au trebuit numai câteva lovituri ca să expun nestemata violet, dar, după alte cinci scufundări, n-am găsit nici urmă de miez-de-noapte. Am sfărâmat şi ultimele porţiuni de feldspat de pe creastă, strângând din dinţi. Dar, când nisipul s-a risipit, am strâns mâna pe ciocan. Nimic.

Frondele coralilor se legănau înainte şi-napoi în apa agitată şi peştii înotau haotic împotriva curentului. Zgomotul furtunii radia în mare ca bubuitul prelung al unui tunet, dezorientându-mă. Dacă exista miez-de-noapte în reciful ăsta, nu puteam să-l găsesc în condiţiile astea.

M-am întors, lăsând o bulă să-mi iasă printre buze, şi m-am lipit cu spatele de stâncă, privind pâcla obscură şi verzuie care fremăta în depărtare. În câteva minute, aveam să pierdem şi puţina lumină pe care o aveam acum şi atunci ar fi trebuit să aşteptăm să se domolească vânturile.

Un pocnet ascuţit a răsunat prin apă şi am ridicat ochii de-a lungul crestei, văzându-l pe Koy plutind pe deasupra recifului. Lovea două dălţi între ele, încercând să-mi atragă atenţia. Imediat ce i-am întâlnit privirea, a coborât la loc şi a dispărut.

West s-a ridicat de unde lucra, înotând după el, şi l-am urmat şi eu, tăind apa cu inima bubuindu-mi în urechi.

Părul negru al lui Koy se ridica în şuviţe şerpuitoare în timp ce lovea mânerul dălţii. Am coborât lângă West şi am încremenit când am văzut tăietura adâncă şi roşie care-i înconjura umărul. Părea că agăţase un colţ de recif.

I-am atins pielea crăpată cu blândeţe şi el s-a uitat la mine, fluturând din degete ca să-mi alunge grijile şi întorcându-se înapoi la Koy.

Mâinile îi lucrau cu viteză şi i-am observat încordarea pieptului, care i se strângea sub muşchi. Trebuia să iasă la suprafaţă, cât mai curând. Când s-a desprins încă o bucată de bazalt, s-a lăsat pe spate şi am căscat gura. Gustul rece şi sărat s-a rostogolit pe limba mea şi am plutit mai aproape, privind o suprafaţă neagră şi lucioasă.

West s-a uitat la mine încruntat, dar în lumina chioară nu-mi dădeam seama ce era. Am luat dalta de la curea şi l-am împins pe Koy la o parte, făcându-i semn să urce şi să ia aer înainte să leşine. West a început să lucreze din celălalt capăt şi vârfurile dălţilor noastre s-au apropiat până când colţul cel mai mic al pietrei s-a desprins şi a căzut între noi. West a întins mâna, prinzându-l în palmă şi strângând degetele în jurul lui.

Începeam să văd ca prin ceaţă şi m-am frecat la ochi din cauza nisipului. Când un peşte a ţâşnit între mine şi recif, am ridicat privirea. Ceva nu era în regulă.

Apa vuia în jurul nostru, împingând repede în toate părţile. Dar reciful era pustiu, toţi peştii şi crabii dispăruseră deodată. I-am văzut pe ultimii fugind agitaţi în depărtarea tulbure.

West a încremenit lângă mine, observând şi el.

Putea însemna un singur lucru.

Am privit în sus, spre suprafaţă, unde cu numai câteva clipe în urmă se putea vedea tremurul luminii. Acum totul era negru.

Capitolul 29

Am străpuns suprafaţa gâfâind, întâmpinată de urletul vântului, şi West a apărut lângă mine chiar când un fulger s-a prins în norii negri de deasupra.

Văzând un val care se repezea spre noi, am tras aer în piept şi m-am scufundat la loc înainte să ne lovească. West a dispărut şi apa a izbit şi s-a rostogolit deasupra, trăgându-mă în adânc în urma ei. Am lovit din picioare în direcţia opusă, dar deja se apropia încă un val, izbindu-se de stâncile din faţă.

Am ieşit iar la suprafaţă, înecându-mă cu apa sărată care-mi ardea gâtul înroşit. La distanţă, pe lungimea recifului, West înota spre mine pe deasupra încă unui val.

— Trebuie să ne întoarcem la corabie! am strigat eu, învârtindu-mă şi căutând în apa agitată.

În depărtare, Koy se urca în barcă. Am înotat spre ea, scufundându-ne de fiecare dată când se înălţa câte un val şi, când în sfârşit am ajuns la el, Koy ţinea în mâini ambele vâsle.

— Haideţi! a strigat el în vânt.

M-am apucat de margine şi m-am urcat în barcă, alunecând pe lemn şi căzând înăuntru. West a urcat în spatele meu, repezindu-se la cârmă.

Dincolo de apele mai puţin adânci, *Marigold* se legăna pe apa învolburată şi arborii ei se aplecau înainte şi-napoi cu fiecare val care se izbea de carenă.

Koy a lăsat vâslele în apă şi a tras de ele, mârâind şi înfruntând curentul. Vântul era prea puternic. Apa era prea iute.

— Nu mai ajungem! am strigat eu tremurând.

Ploaia era ca sticla, îmi ciupea pielea suflând dintr-o parte.

Ochii lui West erau fixaţi pe corabie. Când a deschis gura, vrând să răspundă, barca s-a oprit deodată din legănare şi apa s-a calmat. Peste tot, împrejur, marea cenuşie începea să se domolească, dar norii se rostogoleau mai departe deasupra, ca nişte rotocoale mânioase de fum. Şuierul respiraţiei mele era singurul sunet. Până când am văzut.

În larg, apa se ridica, o vijelie invizibilă care gonea spre noi. În urma ei trăgea un perete de apă.

— Vâsleşte! a urlat West.

Koy a întors barca şi a luat-o spre ţărm, smucind de vâsle şi ţipând. Dar era prea târziu.

Valul s-a repezit la noi şi creasta lui s-a revărsat, înălţându-se deasupra noastră. Cu un ţipăt stăvilit în gât, am privit cum se prăvălea.

— Fable!

Vocea lui West s-a stins şi apa s-a prăbuşit peste noi.

Barca a dispărut şi am fost azvârlită în mare, trasă prin apă ca de nişte mâini care mă târau în adânc. M-am zbătut, împotrivindu-mă forţei ei, învârtindu-mă şi răsucindu-mă, căutând suprafaţa.

Apa m-a eliberat şi atunci sub mine a apărut o lumină licăritoare, spre care am pornit, lovind din picioare cu toate puterile. Abia când m-am apropiat mi-am dat seama că nu era sub mine. Era deasupra. Lumea era răsturnată şi se rostogolea sub apă.

Am străpuns suprafaţa strigând numele lui West şi un ţipăt mi-a scăpat din gât când am văzut barca urcată pe plaja din faţă. De lângă ea mă striga West. Am înotat înnebunită spre

ţărm şi, simţind nisipul sub tălpi, m-am ridicat şi am ieşit din apă cu paşi greoi. West m-a luat în braţe şi m-a tras de lângă apă.

— Unde-i Koy? am gâfâit eu, privind într-o parte şi-n alta de-a lungul plajei.

— Aici!

A agitat mâna în aer. Frânghia legată de barcă atârna peste umărul lui în timp ce o târa tot mai sus pe ţărm.

Când am ajuns la adăpostul copacilor, m-am aruncat pe nisip.

— West, am hârâit eu. Piatra.

— E la mine.

Într-o mână strângea punga mică legată de cureaua lui de dragor.

Am expirat încordată, privind pe lângă el spre *Marigold.* Era doar o umbră în ceaţă. West stătea la marginea apei, privind neajutorat cum corabia se apleca şi se legăna, şi pieptul i se umfla şi se strângea, respirând din greu.

Furtuna venise repede. Prea repede. Şi vânturile erau mai puternice decât ne aşteptaserăm.

Încă o rafală a măturat insula, aplecând copacii până când ramurile lor au atins nisipul. Un uruit bubuitor s-a umflat în aer şi vântul s-a repezit pe suprafaţa apei, izbindu-se de corabie.

Marigold a săltat şi arborii ei s-au întins peste apă spre tribord, după care corabia s-a îndreptat subit, smucindu-se înapoi la verticală.

West a făcut un pas în apă, holbând ochii.

— Ce-i?

Dar mi-am dat seama ce se întâmplase imediat ce am clipit, ştergându-mi din ochi apa de ploaie.

Marigold se deplasa. Plutea liberă.

— Linia ancorei, a spus West abia auzit.

Se rupsese.

Încă un trosnet de fulger a explodat deasupra noastră, şi încă unul, până când vântul a început încet să se domolească.

Apa s-a liniştit treptat, cu valuri din ce în ce mai blânde, până când a urcat printre picioarele noastre cu o ultimă răsuflare.

West deja trăgea barca înapoi la apă.

Am sărit înăuntru cu vâslele şi i le-am întins lui Koy îndată ce am pornit plutind pe mare. Am alunecat peste apele mici, în vreme ce *Marigold* se depărta tot mai mult. Deja o vedeam pe Willa pe arbore, cu un telescop de aramă lucindu-i în mâini.

Ne-a văzut când am trecut de linia de spargere a valurilor.

Echipajul ne aştepta când am ajuns în sfârşit la corabie şi am apucat prima treaptă a scării, cărţărându-mă cu mâinile atât de amorţite încât abia mai simţeam frânghiile pe piele.

West urca imediat în urma mea, cu părul lipit de faţă.

— Ancora?

— Da, a răspuns Willa grav. Am pierdut-o în ultima rafală.

West a blestemat şi s-a dus la balustradă, privind apa.

— Hamish? am spus eu, scoţând punga mică de la cureaua lui West. Îmi trebuie lampa de bijutier.

A făcut ochii mari când am deschis punga şi am vărsat piatra în palmă. Am întors-o pe o parte şi pe alta şi am prins-o între două degete.

— Aia-i…? s-a holbat Auster la ea.

Nu ştiam. Nu-mi dădeam seama ce e. Arăta ca onixul, dar era neobişnuit de translucidă. Era o piatră pe care n-o ştiam. Dar, de vreme ce nu văzusem niciodată vreo bucată de miez-de-noapte, aveam o singură cale de a mă convinge.

— Îmi trebuie lampa de bijutier, am repetat eu, pornind printre ei spre cabina timonierului.

Am intrat pe uşă, aşezând piatra pe platoul mic de aramă de pe masa scundă, şi West apus felinarul pe birou, umplând încăperea de lumină.

— Ce zici? a întrebat Koy, care s-a rezemat de peretele de lângă mine, cu stropi lucitori de apă sărată alunecându-i în jos pe faţă.

— Nu ştiu, am recunoscut eu.

Hamish a intrat cu lampa în mâini, urmat îndeaproape de Paj. A aşezat-o cu grijă pe birou, uitându-se la noi prin lentilele înceţoşate ale ochelarilor.

M-am aşezat pe scaunul lui West şi am aprins un chibrit, întinzând vârful peste camera cu ulei de sub sticlă. Dar degetele mi s-au zbătut înnebunite, stingând flacăra înainte să ajungă la fitil. West mi-a luat mâna şi mi-a întors degetele în lumină. Erau de un albăstriu palid.

— N-am nimic, am spus eu, răspunzându-i la întrebarea nerostită.

În mod surprinzător, el încă era călduţ la atingere.

A luat pătura de pe patul lui şi mi-a pus-o pe umeri în vreme ce Hamish a luat încă un chibrit şi a aprins lampa cu grijă. Lumina s-a aprins sub sticlă şi am deschis palma, lăsându-l pe West să ia piatra. S-a ghemuit pe călcâie lângă mine şi a aşezat piatra mică pe oglindă.

M-am ridicat în capul oaselor şi, cu respiraţia tăiată, am privit prin ocular, potrivind lentilele încet. Toţi din cabină au tăcut şi am mijit ochii când imaginea s-a focalizat. În centrul bucăţii se aprinsese o lumină stinsă, înconjurată de linii opace. Am întors oglinda, încercând să manipulez lumina, şi nodul din gât mi s-a umflat.

Nicio incluziune. Niciuna.

— Nu e miez-de-noapte, am mormăit, muşcându-mi puternic buza.

Willa a lăsat mâinile pe birou şi s-a sprijinit pe ele, aplecându-se asupra mea.

— Eşti sigură?

— Sunt sigură, am răspuns, învinsă. Nu ştiu ce e, dar nu e miez-de-noapte. O fi vreun soi de spinel.

Koy era ascuns în colţul întunecat al camerei.

— Azi am acoperit două recife.

Nu era nevoie să explice. Mai aveam o singură zi înainte să trebuiască să plecăm ca să ne întâlnim cu Holland. Chiar şi dacă am fi muncit din răsputeri, ne-ar fi rămas opt recife neatinse. Dacă nu găseam piatra, trebuia să ne întoarcem la Sagsay Holm cu mâna goală.

— O să se întunece în câteva ore.

Paj s-a uitat la West, aşteptând ordine.

— Atunci o luăm de la capăt în zori, a spus West.

Auster l-a luat pe Paj de brâu şi l-a tras spre uşă fără niciun cuvânt. I-au urmat Hamish şi Willa, lăsându-mă numai cu West şi Koy. Lui Koy îi citeam frustrarea pe chip. Nu cred că luase parte la multe scufundări eşuate în viaţa lui şi deja era la fel de disperat să găsească

nestemata ca şi mine. A privit tăcut în podea încă un moment, după care s-a desprins de perete şi a ieşit pe uşă.

— Ancora? am întrebat eu, atât de obosită, încât îmi venea să plâng.

— Se ocupă Willa.

West a suflat în flacăra lămpii, după care a deschis sertarul cufărului, scoţând o cămaşă curată. Apoi a plecat capul pe sub pragul uşii şi a ieşit, lăsându-mă singură la birou.

M-am holbat la balta de apă pe care o lăsase pe podea, pe a cărei suprafaţă netedă tremura lumina felinarului atârnat de tavan.

În recifele astea mai erau destule pietre cât să-i ţină pe comercianţii Mării Nenumite încă zece ani.

Deci unde naiba era miez-de-noapte?

Nu puteam ignora senzaţia sâcâitoare că n-aveam să-l găsesc în Constelaţia Yuri. Că nu era întâmplător faptul că echipajele lui Holland nu găsiseră nicio bucată de miez-de-noapte în toţi anii de când Isolde o luase pe a ei din adâncuri.

Dar registrele corăbiilor erau clare, nicio zi nu fusese omisă din evidenţă. Echipajul draga în Constelaţia Yuri de aproape treizeci şi două de zile când a trebuit să se întoarcă la Bastian după provizii. Se întorseseră după o zi, fără nicio deviere de la traseu.

M-am ridicat în capul oaselor şi m-am holbat la umbre, punându-mi mintea în mişcare. Firele subţiri ale unui răspuns au prins uşor viaţă, conturându-se în întuneric.

Dacă aveam dreptate şi Isolde nu găsise piatra în Constelaţia Yuri, atunci cineva minţise. Dar cum era posibil?

Dacă navigatorul măsluise registrele, trebuie să fi fost pe puţin treizeci de persoane pe corabia lui Holland, printre care şi timonierul, care ar fi putut să raporteze discrepanţa asta în zilele şi săptămânile din urma scufundărilor.

Dar poate că mama mea era cea care minţise. Dacă Isolde bănuia valoarea descoperirii ei, poată că-i ascunsese originea. Poate că găsise nestemata când era singură.

M-am ridicat brusc, doborând scaunul pe spate. Acesta s-a izbit de podea în spatele meu şi mâinile mi-au alunecat pe hărţi, căutând-o pe cea pe care o văzusem cu câteva zile în urmă. Cea căreia nu-i mai aruncasem nicio altă privire.

Găsind-o, am tras-o de sub celelalte. Coasta oraşului Bastian. Am luat felinarul de pe perete şi am aşezat-o în colţ, plimbând degetul pe pergamentul gros şi moale până când am găsit-o.

Insula Fable.

— West!

Am cercetat adâncimile şi schemele notate de-a lungul ţărmului, harta curenţilor care alunecau pe lângă micuţa insulă.

— West!

A apărut pe puntea laterală întunecată, cu o cămaşă uscată trasă pe un braţ.

— Ce-i?

— Dacă nu l-a găsit aici? am spus eu fără aer. Dacă a minţit?

— Ce?

— De ce a furat Isolde piatra? De ce a plecat din Bastian?

Vocea mea suna ca de departe.

— Nu avea încredere în Holland. Poate că nu voia ca ea să afle unde găsise nestemata.

West mă asculta acum, vârând şi celălalt braţ în mâneca cămăşii şi venind la mine.

— Dar unde? Ar fi trebuit să aibă o corabie şi echipaj. Registrele spun că se aflau aici.

— Chiar au fost, am spus eu dintr-o răsuflare, frunzărind pergamentele din sertar până când am găsit registrul.

L-am aşezat între noi.

— Mai puţin într-o zi.

Am pus degetul pe Bastian.

— Nu se poate să-l fi găsit la Bastian. Nu există recife în apele alea. Nu sunt nici măcar bancuri de nisip pe o rază de kilometri întregi.

Am arătat insula.

— Insula Fable?

— De ce nu?

— Pentru că e doar o stâncă cu un far pe ea, a spus el.

— Dacă nu e doar o stâncă?

A ridicat scaunul, punându-l înapoi pe picioare, şi apoi s-a uitat din nou la hartă, căzut pe gânduri.

— E foarte aproape de ţărmul oraşului. Dacă ar fi fost ceva acolo, nu crezi că ar fi fost găsit?

Am răsuflat extenuată.

— Poate. Poate nu. Dar nu pot să scap de senzaţia că nu căutăm unde trebuie. Nu cred că e aici, West.

Nu ştiu dacă ce spuneam avea vreo noimă. Lipsa de somn şi orele întregi petrecute în apa rece îmi învăluiseră mintea în ceaţă. Totuşi, sentimentul ăsta nu-mi dădea pace. Îndoiala asta.

— Eşti sigură? a spus West, privindu-mă atent.

Am strâns pătura în jurul meu.

— Nu.

Era un sentiment, nu o certitudine. M-am plimbat pe podea în faţa lui şi căldura a început în sfârşit să-mi reînvie sub piele, înroşindu-mi obrajii.

— Nu cred că e aici, am repetat eu în şoaptă.

Ochii lui îi fixau tremurător pe ai mei şi l-am privit în timp ce-mi cântărea cuvintele. După o clipă, a pornit spre uşa deschisă. Şi, imediat ce a dispărut pe puntea laterală, i-am auzit vocea pe punte:

— Pregătiţi-vă de plecare!

Capitolul 30

Willei îi trebuise doar o oră ca să rezolve problema noastră cu ancora. I-a trimis pe Koy şi pe West în apă ca să umple una dintre lăzile goale din cală, cu cadru de fier, cu pietre de pe fundul mării. După ce a fost legată cu frânghii, am ridicat-o şi am prins-o de corabie.

Era o soluţie temporară, care n-ar fi rezistat încă unei furtuni. La Sagsay Holm trebuia să folosim ce ne mai rămăsese din bani ca să înlocuim ancora, dându-le tuturor încă un motiv să se supere pe West pentru ordinele lui.

Stăteam ghemuită în plasa velelor, cu pătura din cabina lui West strânsă în jurul meu. Nu reuşisem să dorm în timpul nopţii, în drumul nostru spre insula Fable, după ce am renunţat la ultima zi de dragat în Constelaţia Yuri. Recifele pe care le dragam de patru zile erau la o distanţă de ore întregi şi, chiar dacă ne-am fi întors acum, timpul nostru expirase. Dădeam cu banul. Şi miza era viaţa lui Saint.

Sunete de paşi au alunecat pe puntea de jos şi m-am aplecat în faţă, văzându-l pe Koy la proră. A scos o sticlă mică de culoarea ambrei din buzunarul pantalonilor şi a destupat-o, luând o gură.

— Fără rachiu pe corabie, am spus eu, zâmbind când a tresărit, cât pe ce să scape sticla.

A ridicat privirea spre mine şi, luând încă o gură, a urcat şi s-a aşezat lângă mine pe vergă. Mi-a întins sticla şi eu am mirosit-o, ridicând-o la lumina lunii.

— Rachiul de Jeval nu-i de nasul tău? a rânjit el.

Era rachiu de casă şi mirosul mi-a trezit nenumărate amintiri legate de Speck, unul dintre dragorii de pe insulă, care ducea oamenii cu barca. I-o distrusesem în noaptea în care am plătit călătoria pe *Marigold.*

— Încă nu mi-ai spus de ce ai primit slujba pe *Luna,* am spus eu, luând o gură.

Arsura rachiului mi-a gonit în jos, pe gât, şi mi-a explodat în piept. M-am strâmbat, chinuindu-mă să respir.

— Pentru bani, a răspuns Koy.

— Sigur.

Am râs. Koy făcea mai mulţi bani decât toţi pe Jeval şi familia lui trăia bine. Dacă accepta slujbe pe corăbii, înseamnă că urmărea şi altceva.

S-a uitat la mine de parcă m-ar fi măsurat din privire. Cântărind riscurile, dacă să-mi spună sau nu.

— Se zvoneşte că comerţul dintre Marea Nenumită şi Strâmtori o să se extindă.

— Şi?

— Ar însemna că mai multe corăbii o să treacă prin apele noastre, pe la Jeval.

Am zâmbit larg, înţelegând. Koy voia să fie pregătit dacă corăbiile dinspre Marea Nenumită şi Strâmtori se vor înmulţi la insulele-barieră şi avea să se întâmple asta.

— M-am gândit că, în cele din urmă, Jeval o să devină port.

I-am dat rachiul înapoi.

— Vorbeşti serios.

A pus dopul înapoi în gâtul sticlei şi a tăcut.

— Ţi se pare o prostie.

Imediat şi-a dorit să n-o fi spus, stânjenit. Nu mai văzusem expresia asta pe chipul lui Koy. Niciodată.

— Nu. Mi se pare genial.

— Chiar aşa?

Părea neîncrezător.

— Vorbesc serios.

Koy a încuviinţat din cap, rezemându-se pe spate de frânghii.

— Pot să te întreb ceva dacă jur că n-o să spun nimănui ce-mi răspunzi?

Koy a mijit ochii la mine. I-am interpretat tăcerea ca pe o încuviinţare.

— De ce ai tăiat frânghia?

A strâmbat din nas, destupând sticla din nou. Multă vreme n-a spus nimic şi a luat trei înghiţituri înainte să răspundă.

— Dacă e să te omoare cineva, eu o să fiu ăla.

— Vorbesc serios, Koy. De ce?

A ridicat din umeri.

— Eşti jevaleză.

— Nu, nu sunt.

Privirea îi era aţintită la cer.

— Eu zic că, dacă ai adormit odată pe insula aia fără să ştii sigur dacă o să te mai trezeşti, atunci eşti jevalez.

Am zâmbit în întuneric. Pentru întâia oară, amintirile legate de anii aceia nu mi-au chinuit inima. Avea dreptate. Supravieţuiserăm împreună. Şi legătura asta nu putea fi ruptă cu uşurinţă. Peste câteva zile avea să se întoarcă la Jeval şi am descoperit cu surprindere că simţeam o fărâmă de regret. În ultimele două săptămâni descoperisem la Koy o latură pe care n-o văzusem în cei patru ani ai mei de pe Jeval. Mă bucuram nespus că-l scosesem din apă în ziua aceea, pe recif, chiar dacă ajunsesem apoi să alerg pe chei ca să-mi salvez viaţa.

— Coboară de-acolo!

Tonul aspru al Willei a rupt tăcerea.

Koy s-a uitat la ea printre picioare.

Willa a lăsat un colac de frânghie înnodată la picioare.

Când a plecat, Koy s-a întors spre mine ridicând dintr-o sprânceană.

— Cred că mă place.

Am râs şi în ochi i s-a aprins o sclipire triumfătoare. Aproape că aş fi spus că parcă eram prieteni. Mi-am spus că poate acelaşi gând i-a venit şi lui înainte să-mi lase sticla în poală şi să coboare.

— Fable!

Auster mi-a strigat numele de lângă Paj, care stătea la timonă. A făcut semn cu bărbia spre orizont şi m-am ridicat în capul oaselor, încercând să descopăr ce vedea el.

Insula Fable s-a ivit în timp ce apunea luna, aproape invizibilă în întuneric. Farul bătrân, de un alb imaculat, lucea în întuneric, ridicat pe o peninsulă îngustă care se întindea în apă dinspre marginea estică a insuliţei.

Am sărit de pe vergă când West a ieşit pe puntea principală.

— Strângeţi velele!

Şi-a tras pălăria peste părul zbârlit.

Am urcat pe arborele mare, dezlegând parâmele ca să pot trage pânza în sus. Inima îmi palpita în timp ce ocheţii cântau pe frânghii. Hamish a făcut la fel pe arborele mic,

urmărindu-mă cu colţul ochiului. Gândea la fel ca mine. Pentru că hotărâsem să plecăm din Constelaţia Yuri, eram ori genială, ori proastă. Urma să aflăm adevărul cu toţii.

Ca şi când mi-ar fi auzit gândurile, mi-a zâmbit deodată, făcându-mi cu ochiul.

Am zâmbit şi am coborât de pe arbore în timp ce echipajul debloca vinciul ancorei. Mi-am dat jos cămaşa în timp ce fiecare părticică din trup îmi urla de durerea pricinuită de ultimele patru zile. West a luat cămaşa şi mi-a întins cureaua, pe care am legat-o în tăcere. Aveam emoţii, ceea ce nu mi se mai întâmplase înaintea unei scufundări.

Ancora improvizată a Willei a căzut în apă. Când West a început să-şi încheie propria curea la brâu, l-am oprit.

— Lasă-mă să arunc o privire mai întâi.

Cercuri întunecate îi atârnau sub ochi şi tăietura de pe umăr i se umflase, în ciuda eforturilor lui Auster de a o curăţa. Era epuizat. Şi, dacă mă înşelam în privinţa insulei, nu voiam să fie şi el de faţă.

Nu s-a împotrivit şi a încuviinţat din cap. M-am ridicat pe marginea bordului şi mi-am dat drumul fără să mai stau pe gânduri. Am lovit apa şi toată durerea amorţită mi s-a ivit iarăşi în braţe şi în picioare când am început să mă mişc. Când am ieşit la suprafaţă, mă urmărea tot echipajul.

Le-am întors spatele, străduindu-mă să netezesc nodul care mi se pusese în gât. Dacă o dădeam în bară, nu l-aş fi dezamăgit doar pe Saint. I-aş fi dezamăgi pe toţi. *Din nou.*

M-am scufundat cu pieptul plin de aer şi am încremenit când am simţit.

Când am simţit-o pe *ea.*

Peste tot, în jurul meu, picăturile calde şi topite ale unei şoapte mi se adunau în străfundul minţii, înconjurându-mă în adâncul rece. O simţeam pe Isolde. O simţeam de parcă ar fi fost chiar aici, scufundându-se alături de mine.

Am înotat, cu inima gonindu-mi în piept, tăind cu braţele apa nemişcată. Marea era de un calm straniu, ferită de malurile stâncoase şi curbate ale insulei. Din câte vedeam, furtuna nu ajunsese atât de departe în est, lăsând apa limpede şi curată. Tremura în faldurile de lumină care străpungeau albastrul moale.

Fundul mării nu era decât nisip palid întins în unde paralele, departe, sub mine. Nu se vedea nici urmă de recif sau ceva asemănător. Întinderea nisipoasă era mărginită de pereţii negri şi aspri de stâncă care se înălţau înclinat spre suprafaţa apei, unde valurile făceau spume albe.

Dacă se găseau nestemate aici, n-aveam idee unde puteau fi. Şi nu le simţeam. Ajungând aproape la jumătatea drumului în jurul insulei, am privit în zare şi n-am văzut nimic nou. Am urmat curentul, ieşind la aer când plămânii mi se strângeau în piept şi scufundându-mă la loc. Am simţit-o din nou, rumoarea aceea stinsă şi familiară, ca vocea mamei când îmi cânta încet înainte să adorm. M-am lăsat să cobor până la fund, unde presiunea adâncurilor mi-a apăsat pielea în timp ce inspectam pereţii de stâncă care înconjurau insula. Aici se deschidea o cavernă largă care cobora în ape şi mai adânci. Culoarea stâncii se înnegrea şi acolo umbrele păreau să danseze şi să se răsucească. Deasupra deschiderii, zidul de piatră urca în linii aspre şi frânte.

O şuviţă de apă rece a trecut pe lângă mine şi am întins mâna ca s-o simt. Firul subţire al unui curent rătăcit. Slab, dar prezent. M-am încruntat, privind apa din jur, şi ceva s-a mişcat în colţul ochiului meu, făcându-mă să încremenesc.

Deasupra buzei stâncii, o şuviţă de păr roşu-închis licărea în razele de lună pătrunse în apă. M-am întors, cu aerul arzându-mi în piept, răsucindu-mă în curent ca să pot privi în jur. Înnebunită. Pentru că aş fi putut să jur că, preţ de o clipă, fusese aici. Ca un rotocol de fum care se risipeşte în aer.

Isolde.

Am coborât cu tălpile pe o stâncă şi mi-am luat avânt, înotând spre suprafaţă cu părul fluturându-mi în faţă. Peretele de piatră de sub apă urca drept şi, ajungând la marginea lui, am întins mâna ca să apuc colţul stâncii. Ieşindul se întindea până la o cavitate, dar înăuntrul ei nu se vedea decât întunericul. Niciun cântec de nestemată. Nicio sclipire a vreunei lumini îndepărtate.

Dacă Holland spunea adevărul, Isolde îşi găsise un refugiu pe insula asta. Departe de străzile sclipitoare ale oraşului Bastian şi de ochii mamei sale. Poate că aici visase la ziua în care le va lăsa pe toate în urmă. La zile scăldate de soare petrecute pe puntea unei corăbii şi la nopţile din cala ei. Poate că visase la mine.

Pulsul îmi bubuia în urechi şi aerul care-mi mai rămăsese ameninţa să se risipească. Faţa îmi ardea în ciuda apei reci şi mi-am strâns buzele, privind cum lumina dansa la suprafaţa apei. Era aici, cumva. Duhul mamei mele se scursese în apele astea. Nici măcar în Laţul Uraganului, unde îşi găsise sfârşitul, nu simţisem *asta.*

Aici nu era decât un ecou al unei părţi din Isolde pe care n-o ştiusem şi pe care n-aveam s-o ştiu niciodată. M-am holbat la apa neagră, simţind o asemenea singurătate, de parcă întunericul acela ar fi putut să mă înghită. De parcă mama m-ar fi aşteptat înăuntrul lui.

Capitolul 31

Stăteam la fereastra din cabina lui West şi toate privirile erau aţintite spre mine. Apa îmi picura din păr în ritm cu bătăile inimii şi priveam cum se aduna la picioarele mele.

West chemase echipajul în cabina sa, dar Koy avusese atâta minte cât să rămână sub punte.

— Adică asta-i? a spus Willa încet. Toate au fost degeaba.

Ea şi Paj aveau aceeaşi revoltă tăcută întipărită pe chipuri.

Am privit cum imaginea îmi tremura în balta de pe podea. Avea dreptate. Făcusem o înţelegere cu Holland şi nu am dus la capăt partea mea. Şi nu numai Saint avea de pierdut. Încă trebuia să recuperăm actul de proprietate al corabiei *Marigold.*

Singura carte care ne mai rămânea era să avem încredere în Henrik.

— Mai avem familia Roth, am spus eu.

— Dacă asta e tot ce ai, atunci n-ai nimic, a spus Paj pe un ton sec.

Auster nu l-a contrazis.

— O să vorbesc cu Holland când ajungem la Sagsay Holm. Mă înţeleg cumva cu ea.

West a vorbit, în sfârşit.

— Asta ce înseamnă?

N-am răspuns. Adevărul e că aş fi făcut aproape orice ca să recuperez actul şi Holland probabil că ştia asta. Nu aveam niciun miez-de-noapte cu care să mă târguiesc şi toată puterea era de partea ei.

— Ce ai de gând să faci, Fable? a întrebat Auster încet.

— Tot ce vrea.

Atât de simplu era.

Willa a bombănit pentru ea.

— Egoistă.

— Eşti supărată pe mine, Willa. Nu pe ea, s-a răstit West.

— E vreo diferenţă?

— Willa.

Auster s-a întins după ea, dar Willa l-a îmbrâncit.

— Nu! Nu aşa am convenit. Am stabilit că o găsim pe Fable şi ne întoarcem la Ceros ca să terminăm ce am început.

— Îmi pare rău, a spus West.

A urmat o tăcere sumbră şi toţi membrii echipajului s-au întors spre el.

— Am greşit când am ordonat să pornim spre Constelaţia Yuri fără să votăm.

— Bine zici, a pufnit Paj.

— N-o să se mai întâmple, a spus West. Vă dau cuvântul meu de onoare.

Willa s-a uitat la fratele ei şi, înghiţind în sec, a spus:

— Eu n-o să mai fiu aici ca să-ţi poţi onora promisiunea.

— Poftim? a spus el obosit.

— După ce ne întoarcem la Ceros, am dispărut.

West a încremenit, sfredelind-o cu privirea. Rămăsese fără cuvinte.

— Nu mai vreau, West, a spus ea mai încet. Nu mai vreau să te urmez din port în port. Să te las să-mi porţi de grijă.

Emoţia din voce i-a îngroşat cuvintele.

— Vreau să plec de pe *Marigold.*

West arăta de parcă l-ar fi pălmuit.

Restul echipajului părea la fel de şocat ca el. Se uitau când la el, când la ea, şi nimeni nu ştia ce să spună.

În cele din urmă, cel care a făcut un pas în faţă, dregându-şi glasul, a fost Hamish.

— Avem destui bani ca să înlocuim ancora şi să ne întoarcem în Strâmtori. Va trebui să trecem pe la insulele de corali ca să ne completăm cuferele.

— Fie, a răspuns West.

S-a întors spre fereastră, indicând limpede că puteau să plece.

Au ieşit unul câte unul, târându-şi picioarele pe puntea laterală. Willa a privit peste umăr şi i-a urmat.

— West.

Am aşteptat să se uite la mine. Văzând că n-o face, m-am sprijinit de el, rezemându-mi capul pe umărul lui. Şi-a atins buzele de creştetul meu şi a inspirat adânc.

Am mai stat aşa câteva clipe şi apoi l-am lăsat singur. Am coborât treptele din capătul culoarului de sub punte; felinarul din cabina echipajului era aprins, revărsând lumină prin uşa întredeschisă. M-am dus spre ea, privind prin deschidere.

Willa stătea în faţa cufărului cu pumnalul ei în mâini. L-a întors încet şi pietrele preţioase de pe el au strălucit în lumină.

Am deschis uşa şi m-am aşezat în hamacul meu, lăsându-mi picioarele să atârne peste podea.

— Ştiu, a spus ea şovăielnic. N-ar fi trebuit să procedez aşa.

— Erai supărată.

— Tot am greşit.

Şi-a lăsat cureaua în cufăr şi l-a închis, după care s-a întors spre mine.

— Ştiu că e oribil, dar cred că o parte din mine s-a bucurat când s-au întâmplat toate astea.

A închis ochii.

— Am simţit că în sfârşit aveam un motiv bun.

Am înţeles ce voia să spună. O îngrozise ideea de a-i spune lui West că voia să plece şi se simţise îndreptăţită când West sfidase echipajul.

— Eu sunt cea egoistă, a şoptit ea.

Am lovit-o uşor cu piciorul în genunchi.

— Nu eşti egoistă. Vrei să-ţi faci propria viaţă. West va înţelege asta.

— Poate.

Willa se temea. Că-l va pierde. Aşa cum şi el se temea că o s-o piardă pe ea.

— Ce vei face? am întrebat eu.

A ridicat din umeri.

— Probabil că o să mă angajez la un constructor de nave sau la un fierar. Poate că o să-mi încep ucenicia.

— Poate că într-o bună zi vei construi o corabie.

Am zâmbit larg.

Atunci a zâmbit şi ea.

Am tăcut, ascultând murmurul mării din jurul calei.

— Îi va fi greu, am spus eu. Fără tine.

Willa şi-a muşcat buza de jos, privind în întuneric.

— Ştiu.

M-am mutat pe o parte a hamacului, întinzându-l şi pentru ea. A ezitat o clipă, după care s-a ridicat şi a urcat lângă mine.

— Crezi că mă va ierta? a şoptit ea.

M-am uitat la ea.

— Nu-i nimic de iertat.

După cele petrecute pe *Ciocârlie,* Willa îmi spusese că nu trăia viaţa asta din alegerea ei. West o adusese în echipaj ca s-o protejeze. Dar nu mai era fetiţa de atunci, când fuseseră vagabonzi de Waterside. Era timpul să-şi croiască propriul drum.

Capitolul 32

Simţeam privirea lui West asupra mea când s-a ivit în zare Sagsay Holm.

Sătucul strălucea în lumina asfinţitului, cu clădirile lui din cărămidă roşie îngrămădite ca nişte pietre gata să cadă. Dar privirea îmi era aţintită la singura corabie din port. Din lemn băiţuit în nuanţe întunecate şi cu prora sculptată în formă de demoni ai mărfi. Pe vela din faţă era întins un petec pătrat şi lat de pânză albă pe care era ilustrată stema lui Holland.

Nodul din stomac mi se strânsese şi mai tare în orele trecute de la plecarea de pe insula Fable. Stătusem înaintea bunicii mele, de cealaltă parte a biroului, şi-i spusesem că puteam să găsesc piatra miez-de-noapte. Am riscat tot, ca într-o aruncare de zaruri, când am făcut înţelegerea asta, şi pierdusem.

Dacă Clove ar fi ajuns la Saint în timp util, încât acesta să obţină un inel de comerciant de dat la schimb, şi familia Roth şi-ar fi respectat promisiunea, am fi avut o şansă s-o scufundăm pe Holland. Dar asta nu l-ar fi salvat pe Saint de ştreang. Dacă exista ceva la care să nu se priceapă tatăl meu, era să joace după regulile altora. Era la fel de imprevizibil ca Henrik.

Am adunat frânghiile de acostare şi le-am aruncat când ne-am apropiat de chei. Laţul a agăţat stâlpul cel mai îndepărtat, pe când comandantul portului traversa estacada din scânduri, cu ochii la pergamentele din mâinile lui. Mişca grăbit tocul de la stânga la dreapta şi nu s-a sinchisit să ridice privirea decât când West a coborât scara.

A privit pe sub borul pălăriei când ghetele lui West au aterizat pe estacadă.

— *Marigold?*

Chipul lui West a căpătat pe dată o expresie bănuitoare.

— Da.

— Holland vă aşteaptă pe *Dragonul Mării.*

A privit spre stema noastră şi făcut un însemn pe pergament. L-a cercetat pe West din cap până-n picioare, dar nu a dat glas gândurilor care îi treceau prin cap.

— Eu n-aş lăsa-o să aştepte.

West a ridicat ochii spre mine şi eu am oftat îndelung, după care am încălecat balustrada şi am coborât pe scară.

— O să recuperez actul, West.

Părea îngrijorat. Speriat, chiar.

— E doar o corabie, Fable.

Am zâmbit cu tristeţe, înclinând capul într-o parte.

— Parcă am spus că n-o să ne minţim unul pe celălalt.

Colţul gurii i-a zvâcnit.

— Mai am câteva cărţi de jucat. Am partea mea din captura de pe *Ciocârlie* şi…

— Mai *avem* câteva cărţi de jucat, m-a corectat el. La fel şi Saint.

Am încuviinţat din cap, plecând ochii. West fusese ademenit, nu pentru prima oară, în haosul absolut întrupat de mine şi de Saint, fapt care nu-mi plăcea. Nu făcea decât să-mi amintească faptul că am abandonat regulile după care trăisem înainte să-l fi cunoscut. Reguli pe care conveniserăm să le lăsăm în urmă. Dar acum mă întrebam dacă nu cumva ne-am păcălit crezând că noi puteam face lucrurile diferit.

Patru gărzi stăteau la intrarea pe estacada lui Holland, sub un arc care-i purta stema. Probabil că toate porturile din Marea Nenumită aveau câte un arc identic. În capătul estacadei, o scară de lemn urca, cotind de două ori, până la babordul *Dragonului Mării.*

— Am venit să ne vedem cu Holland, am spus eu, privind sabia scurtă de la şoldul gărzii.

S-a uitat la mine din cap până-n picioare şi apoi s-a întors pe călcâie, iar eu şi West l-am urmat. Am traversat estacada în timp ce soarele dispărea şi, unul câte unul, felinarele de pe *Dragonul Mării* au prins viaţă.

Am urcat treptele de pe estacadă, plimbând mâna pe balustrada netedă. Dinspre corabie venea miros de carne friptă şi, când am ajuns pe punte, am privit în urmă, la *Marigold.* Stătea în umbra unui alt vas, cu velele strânse.

Omul lui Holland deja ne aştepta. A întins mâna spre coridor, făcând semn către o uşă deschisă, prin care vedeam colţul unui covor stacojiu întins pe şipcile de lemn. M-am echilibrat, inspirând adânc, şi am pornit spre ea.

Înăuntru, Holland stătea la o masă mică, pictată în aur, cu trei registre diferite deschise şi aşezate unul peste altul în poala ei. Purta un şal roşu-aprins şi părul argintiu îi era strâns pe cap în împletituri complicate. De fiecare ureche îi atârna câte un rubin sclipitor mare cât o monedă de cupru.

A ridicat ochii spre mine printre genele groase.

— Chiar mă întrebam dacă mai veniţi.

— Am spus că venim la asfinţit, i-am amintit eu.

Holland a închis registrele şi le-a aşezat pe masă.

— Vă rog, luaţi loc.

Am ocupat scaunul din faţa ei, dar West a rămas în picioare, încrucişând braţele la piept.

Privindu-l, Holland a ridicat o sprânceană bănuitoare.

— Deci? Unde e?

— N-o am, am spus eu, păstrând un ton cât mai egal.

Cea mai discretă urmă de emoţie i-a făcut gura să tremure.

— Cum adică n-o ai?

— Am lucrat toate recifele din sistemul ăla. Nu e acolo, am minţit eu.

Dar tot eram convinsă că miez-de-noapte nu era în apele alea.

— Din câte îmi amintesc, ai spus că poţi s-o găseşti. De fapt, chiar ai insistat.

Vocea ei şi-a pierdut tonul melodios şi, când a întors ochii la West, am înghiţit în sec, amintindu-mi de ghetele lui Zola pe coridorul întunecat. Cum se zbătuseră.

— Am făcut o înţelegere, Fable.

În nota adâncă din tonul ei se citea ameninţarea.

— Dar ştiu cum poţi să te revanşezi.

West a încremenit lângă mine.

Holland a deschis unul dintre registre şi a luat un pergament împăturit dinăuntru. Mi s-a făcut pielea de găină pe braţe când l-a despăturit şi l-a întins peste masa scundă spre mine.

— Întrunirea Consiliilor Comerţului va avea loc în două zile. Vei participa şi tu. Ca reprezentantă a mea.

M-am holbat la ea.

— Ce anume voi reprezenta?

— Noua mea rută comercială din Strâmtori.

I-am împins pergamentul înapoi fără să-l deschid.

— Ţi-am spus că nu mă interesează.

— Asta a fost înainte să iau titlul de proprietate al corabiei *Marigold,* a spus ea pe un ton dulce.

A luat documentul şi mi l-a pus în mână. Cu o mână tremurătoare, l-am deschis şi am citit cuvintele.

— Îl vei primi înapoi după ce îţi vei pune semnătura pe un contract de doi ani în care îmi vei conduce noua flotă.

Buzele mi s-au întredeschis şi senzaţia de greaţă mi-a revenit în stomac.

— Ce?

Dar ştiam deja. Mă trimisese într-o misiune fără speranţă cu miez-de-noapte, timp în care ea aranjase situaţia în favoarea ei. Nicio clipă nu se aşteptase să găsesc piatra.

Cu colţul ochiului am văzut că West face un pas spre mine. Înainte să termin de citit, mi-a smuls contractul dintre degete. Am văzut cum citeşte rândurile elegante cu o privire agitată.

— Nu semnează nimic, a spus el, mototolind pergamentul în mâini.

— Ba va semna, a spus Holland, fără nicio îndoială în voce. Semnează contractul şi vei obţine tot ce doreşti. Actul de proprietate al corabiei *Marigold* şi o afacere în Strâmtori. Şi *Marigold* poate lucra pentru mine, dacă vrei.

A ridicat ceaşca de ceai, ţinând-o în faţa ei.

— Dacă propun un comerciant născut în Strâmtori pentru postul de conducător al noii mele rute prin Ceros, Consiliul Comerţului va accepta.

Am încercat să-mi încetinesc respiraţiile, ţinându-mă de braţul scaunului.

— Şi Saint?

— Saint e o problemă care ne incomodează pe amândouă. Ai încredere în mine.

A sorbit din ceai de pe buza aurită a ceştii.

— Vom scăpa de el înainte să-ţi ridici biroul la Ceros. Fără concurenţa lui şi a lui Zola, îţi înmânez controlul comerţului cu nestemate din apele acelea.

M-am întors spre West, dar el se holba la Holland cu o privire ucigaşă, ca de foc.

— Vino mâine seară la Wolfe & Engel, cu tot cu contract.

Privirea i-a coborât la mâinile mele tremurătoare şi le-am strâns în pumni, lăsându-i în poală. S-a aplecat spre mine şi blândeţea ei rece i-a revenit pe chip.

— Nu ştiu în ce cală de corabie mizerabilă te-ai născut, Fable. Nu-mi pasă. Dar, când vei porni înapoi spre Strâmtori, o vei face sub stema *mea.*

Capitolul 33

În cabină, echipajul se holba la mine, tăcut. Până şi Koy rămăsese fără cuvinte.

— Nu semnezi! a izbucnit Paj. Am pierdut o groază de bani de când am plecat din Dern ca să te aducem înapoi în Strâmtori şi să facem ce am convenit că facem.

— Puteţi s-o faceţi fără mine. Asta nu schimbă planul, am spus eu.

— Schimbă totul, a mormăit Willa.

Aflată în spatele celorlalţi, se uita la felinar, privindu-i flacăra de după sticlă. Pentru ea implicaţiile erau diferite. Dacă plecam de pe *Marigold,* era puţin probabil să părăsească şi ea echipajul.

— Dacă semnez contractul, primim înapoi actul pentru *Marigold.* Dacă Saint şi familia Roth îşi vor face treaba, nici nu va mai conta. Contractul nu va avea nicio valoare.

— Şi dacă *nu* îşi fac treaba? a întrebat Willa.

— Atunci doi ani veţi naviga cu un membru de echipaj în minus. Nu-i aşa de mult timp.

Am încercat să spun asta ca şi când aş crede-o. Doi ani departe de *Marigold,* de West, păreau o eternitate. Dar eram dispusă să plătesc preţul ăsta dacă aşa voi avea un cămin la care să mă întorc după expirarea contractului.

— Că semnezi, că nu semnezi, trebuie să hotărâm care va fi următoarea noastră mişcare. Mai avem suficienţi bani cu care să putem începe o rută comercială pornind de la Ceros.

Hamish a aşezat cartea deschisă pe birou, între noi. De când plecaserăm de la insula Fable, a tot făcut calcule.

— N-avem nevoie de sediu la început.

Toţi s-au întors spre West, dar el stătea tăcut lângă mine.

Paj a oftat, apropiindu-se ca să se uite pe registru.

— N-are rost să luăm licenţă de la Breasla Giuvaiergiilor dacă Holland intră în Strâmtori, aşa că eu zic ca în cea mai mare parte să ne ocupăm de rachiu.

— Mereu se vinde, a încuviinţat Auster. Şi lumânărică.

Avea sens. Nu exista niciun port în Strâmtori care să nu cumpere din amândouă.

— La asta mă gândeam şi eu, a încuviinţat Hamish. Aşa vom concura cu Saint, dar asta nu e nimic nou. Pentru început, trei porturi – Sowan, Ceros şi Dern, în ordinea asta.

— Nu ştiu dacă mai suntem bineveniţi la Sowan. Măcar o vreme, a spus Auster.

Hamish s-a uitat la West, dar el n-a spus nimic. Probabil că vestea despre ce-i făcuse West comerciantului ăluia din Sowan ajunsese deja în toate Strâmtorile. Îi va trebui mult timp ca să scape de reputaţia asta. Dar exista un loc în Strâmtori unde reputaţiile n-aveau importanţă.

— Ce ziceţi de Jeval? am spus eu.

Koy s-a îndreptat de spate în colţul cabinei şi mi-a întâlnit privirea.

— Jeval? a zis Paj, sceptic. E un punct de aprovizionare, nu un port.

— Dacă se extinde comerţul dintre Marea Nenumită şi Strâmtori, în timp, Jeval se va transforma într-un port adevărat. E singurul refugiu între Sagsay Holm şi Dern.

Am repetat ceea ce-mi spusese Koy cu o zi în urmă.

Căzut pe gânduri, lui Hamish i s-au aplecat colţurile gurii.

— Nici nu sunt comercianţi pe Jeval.

— Încă nu.

Am aruncat o privire spre Koy.

— Dar pentru rachiu şi lumânărică întotdeauna se vor găsi bani acolo.

— Nu-i o idee rea, a spus Auster, ridicând din umeri. West?

West s-a gândit o clipă, scărpinându-şi obrajii nebărbieriţi.

— Sunt de acord.

— Va trebui să găsim pe cineva de încredere cu care să începem afacerea, a mormăit Hamish.

— Cred că ştiu pe cineva, am rânjit, făcând semn cu bărbia spre Koy.

Toţi s-au uitat la el.

— Aşa-i? a întrebat Hamish.

Koy s-a desprins de perete, înălţându-se.

— Cred că ar fi loc de-o învoială.

Mima nonşalanţa, dar am observat aura de entuziasm care-l înconjura.

Hamish a închis cartea şi s-a aşezat pe colţul biroului.

— Aşadar, rămâne doar să votăm.

A plimbat privirea peste chipurile tuturor.

— Fable, votezi şi tu dacă te implici cu partea ta.

— Aşa fac, am spus fără ezitare.

— Bine.

Hamish a bătut din palme.

— Suntem toţi de acord să folosim o treime din banii câştigaţi pe captura de pe *Ciocârlie* ca să umplem cala cu rachiu şi lumânărică?

S-a uitat întâi la Willa.

Aceasta a deschis gura, vrând să spună ceva, dar West i-a tăiat vorba.

— Ea nu votează.

Hamish a închis gura, uitându-se la ei.

— Votează numai cine se implică cu partea lui din captura de pe *Ciocârlie.*

— Ce tot spui?

Willa şi-a întors în sfârşit privirea de la felinar. Lumina îi arăta doar o jumătate a feţei.

— Partea Willei nu mai intră în registrele noastre, a spus West, fără să i se adreseze direct nici acum.

Willa s-a uitat la mine, ca şi când ar fi aşteptat să protestez.

— West…

— Vreau s-o iei, a spus el. Fă ce vrei cu banii. Începe-ţi propria afacere. Plăteşte o ucenicie. Orice vrei.

Părea că e dureros pentru el s-o spună.

Ochii Willei s-au umplut de lacrimi când a ridicat privirea spre el.

— Indiferent ce va urma pentru noi, a spus West înghiţind în sec, nu eşti legată aici.

Hamish a tăcut, aşteptând răspunsul Willei. Dar ea nu a spus nimic.

— Bine. Atunci, dintre membrii cu drept de vot, cine e în favoarea umplerii inventarului nostru cu lumânărică şi rachiu. Fable?

Am încuviinţat din cap.

— De acord.

Paj şi Hamish au spus acelaşi lucru, la fel şi Auster. Dar West încă nu mişca lângă mine, privind pierdut registrul închis.

— Trebuie să fie unanim, a spus Hamish.

Mintea lui West lucra de zor. Nu știam dacă face calcule numerice sau evalua posibilitățile. Dar presimțeam că n-o să-mi placă ce avea să spună.

— Am putea să folosim banii ca s-o scoatem pe Fable din contractul cu Holland.

— N-o să faci așa ceva! am spus eu, uitându-mă fix la el. Asta *n-o* să se întâmple!

Ceilalți au tăcut.

— De ce nu? a întrebat West.

— Am convenit că vom folosi captura de pe *Ciocârlie* ca să începem o afacere a noastră. N-o s-o irosim cu Holland.

— N-aș spune că am irosi-o, a șoptit Willa.

— N-o să accepte bani. Nu-i vrea. Holland vrea un singur lucru, pe care nu-l avem, am spus eu, mai iritată decât aș fi vrut.

Țineau la mine. Dar refuzam s-o las pe Holland să fure șansa pe care i-o dăruisem corabiei *Marigold.* Șansa pe care mi-o dăruiseră și ei mie.

— West, ne trebuie votul tău, a spus Hamish cu mai multă blândețe.

West s-a uitat în sfârșit la mine, privindu-mi chipul atent.

— Fie.

A înghițit în sec și, trecând pe lângă mine, a pornit spre ușă.

— West, l-a oprit Paj. Mai avem de discutat reparațiile.

— Ne ocupăm mâine dimineață.

Paj l-a lăsat să plece, urmărindu-l până când a dispărut pe puntea laterală. Willa s-a uitat la mine, strâmbând dintr-un colț al gurii, iar eu i-am răspuns la întrebarea nerostită încuviințând din cap și ieșind după el.

Noaptea era neobișnuit de călduroasă și aerul umed făcea puntea să lucească în întuneric. Umbra lui West a trecut peste picioarele mele de pe puntea superioară. Când am urcat scările, a scos o lungime de frânghie deșirată din butoiul de la pupă. Nu m-a luat în seamă când m-am rezemat de balustradă și l-am privit în timp ce destrăma frânghia, rupând fibrele în câlți de calafat. Începusem să mă învăț cu obiceiul ăsta al lui de a se apuca de munci anoste când era supărat.

— Sunt doar doi ani, am spus eu, încercând să-l abordez cu blândețe.

Nu a răspuns, înfigând grosolan vârful cuțitului între șuvițe.

— Doi ani sunt nimic.

— Nu sunt nimic, a mormăit el, lăsând din mână încă un bulgăre de câlți. Ar trebui să încercăm să te răscumpărăm.

— Știi bine că nu ne-ar ieși treaba asta.

— Dacă pui piciorul pe corabia aia, n-o să te mai lase să pleci niciodată. O să găsească o cale de a extinde contractul. De a te îndatora. Orice.

— Nu e ca Saint.

— Ești sigură? a izbucnit el.

Mi-am mușcat limba. Nu voiam să-l mint. Adevărul era că n-o cunoșteam pe Holland. Uneori, simțeam că nu-l cunoșteam nici pe Saint. Dar nu mă puteam preface că nu înțelegeam la ce se referea. Din clipa în care o văzusem întâia oară pe Holland la gală, pusese lucrurile în mișcare ca să-mi bage contractul pe gât. Mă prinsese în capcană. Și aspectul cel mai cumplit era că făcusem prostia să-i cad în laț.

West s-a oprit din lucrul la frânghie și s-a uitat la apă, după care s-a întors spre mine.

— Nu vreau să-l semnezi, a spus el pe un ton grav.

M-am dus la el, luându-i frânghia din mâini şi aruncând-o pe punte. S-a înmuiat când mi-am înfăşurat braţele pe sub ale lui şi l-am îmbrăţişat de mijloc.

— Saint o să reuşească. Ştiu sigur.

West şi-a lăsat bărbia pe creştetul meu.

— Şi familia Roth?

— Dacă Saint îşi face treaba, şi-o vor face şi ei.

A tăcut un moment.

— Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă n-aş fi încercat să mă răzbun pe Zola în numele Willei.

— West, problema a fost întotdeauna Holland. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă nu ţi-aş fi cerut să mă ajuţi să traversez Strâmtorile.

Îşi dădea seama că era adevărat. Dar lui West îi stătea în fire să ia vina asupra lui. Oamenii se bizuiau pe el de prea multă vreme.

Am lăsat capul pe spate ca să mă uit la el.

— Promite-mi că vei face ce trebuie.

Mi-a luat o şuviţă de păr şi a lăsat-o să-i alunece printre degete, făcându-mă să tremur. Tăcerile lui West nu prevesteau nimic bun. Nu vorbea mult, dar ştia ce vrea şi nu se temea să lupte pentru dorinţele lui.

— Promite-mi, am repetat eu.

A dat din cap fără tragere de inimă.

— Aşa voi face.

Capitolul 34

Când m-am trezit în dimineaţa aceea în cabina lui West, el dispăruse.

Obloanele ferestrei se deschiseseră, lovindu-se încet de perete în bătaia vântului, şi amintirea acelei dimineţi petrecute la Dern mi-a fulgerat înaintea ochilor. Cerul gri şi briza răcoroasă. Razele luminii în cabina ceţoasă. Dar, de data asta, de cealaltă parte a ferestrei se întindea Marea Nenumită.

M-am ridicat în capul oaselor şi am trecut mâna pe sub pătură, peste locul în care stătuse West. Era rece. Şi ghetele lui lipseau din locul lor obişnuit, de lângă uşă.

Afară, Auster şi Paj îşi luau micul dejun pe puntea laterală.

— Unde e? am întrebat eu, cu vocea încă răguşită de la somn.

— S-a dus cu Hamish la constructorul de corăbii, a arătat Paj spre port.

Auster s-a ridicat de pe lada pe care stătea.

— Ţi-e foame?

— Nu.

Am clătinat din cap. Stomacul mi se sucea întruna de când ieşisem din apă lângă insula Fable.

M-am dus la balustradă, privind spre puntea *Dragonului Mării.* Echipajul lui Holland deja se deşteptase şi se apucase de muncă, iar foşnetul melodios al pietrelor de bricuire răsuna peste apă. Obişnuisem să stau pe vergile corabiei tatălui meu şi să privesc cum marinarii frecau puntea cu cărămizile acelea albe, şlefuind lemnul până când devenea palid şi neted. Înainte şi-napoi, înainte şi-napoi. Tatălui meu îi plăcea să aibă puntea curată, ca oricărui timonier bun, şi munca asta îngrozea tot echipajul.

Alb ca osul. Până se face alb ca osul.

Vocea tatălui meu îmi şerpuia prin minte, ca murmurul care făcea pereţii corabiei să tremure în furtună.

Până se face alb ca osul.

Scrâşnetul nisipului pe lemn mă încălzea pe sub piele, la fel ca toate amintirile care-mi rămăseseră din acele vremuri. Când Saint se rezema cu coatele de balustradă, privind apa albastru cristalină şi aşteptând ca mama mea să iasă la suprafaţă în timpul scufundărilor.

Speram că aşa aveau să rămână şi amintirile legate de *Marigold,* să le ţin aproape pentru când o să am nevoie, în următorii doi ani.

Willa a urcat treptele de sub punte cu ghetele în mâini. Cozile răsucite îi cădeau pe spate ca nişte frânghii de bronz, eliberându-i faţa. Cicatricea de pe obrazul ei era rozalie în aerul rece.

— Unde te duci? am întrebat, văzând că-şi încheie haina.

— În sat, să mă văd cu fierarul. Nu putem să ne întoarcem la Ceros fără ancoră.

Am privit în zare, peste acoperişuri. Înăuntrul meu, ceva îşi ţinea respiraţia şi mi-am dat seama că ceea ce mă deranja era faptul că nu puteam să-l văd pe West. Mă gândeam la privirea aceea calmă a lui încă de seara trecută. La liniştea care-l cuprinsese când i-am spus că voi semna contractul cu Holland.

— Vin cu tine.

M-am întors în cabina lui West şi mi-am luat ghetele şi haina, strângându-mi părul şi înnodându-l în creştet.

După câteva minute, urcam treptele care ieşeau din port, cu soarele pe faţă.

Willa traversa străzile în zigzag, căutând prăvălia fierarului şi, de fiecare dată când cineva îi vedea cicatricea, paşii îi şovăiau discret. Avea o înfăţişare de temut, cu silueta ei mică brăzdată de muşchi înnodaţi sub pielea brun-roşcată. Ochii de un albastru sclipitor erau înconjuraţi de gene întunecate, căpătând un aer aproape eteric.

Era nespus de frumoasă. Şi în dimineaţa asta părea liberă.

— Aici e.

S-a oprit sub o firmă vopsită în roşu pe care scria *Fierărie.*

Uşa a zornăit la intrarea ei şi am văzut prin geam cum se duce la perete, unde coşuri cu nituri şi cuie atârnau de cârlige.

Câteva păsări marine pluteau în cercuri departe, în vântul care se înălţa din port, şi, privindu-le, am oftat, simţindu-mă greoaie aici, pe străduţă. Parcă fiecare centimetru al cerului mă apăsa de deasupra, împingându-mă în pământ.

Încă era dimineaţă, dar, înainte de asfinţit, aveam să semnez contractul lui Holland.

Un licăr albastru-briliant s-a aprins în umbra care întuneca colţul clădirii şi am privit în jur, pe stradă. Oamenii se plimbau agale între prăvălii, dar am simţit schimbarea din aer. Adierea subţire a mirosului de fum de lumânărică.

Am privit colţul, unde străduţa se continua cu o cărare îngustă care dispărea între clădiri. Privind peste umăr, am văzut că Willa aştepta la tejghea.

Mi s-au strâmbat buzele şi mâinile mi s-au strâns în pumni înăuntrul buzunarelor când am pornit spre cărare şi am dat colţul. Licărirea albastră a dispărut după colţul următor, lăsând cărarea pustie. Tăcută.

Am pornit cu paşi grei şi zgomotoşi, privind în urmă spre stradă ca să mă asigur că nu mă urmărea nimeni După următoarea cotitură, m-am oprit brusc şi pieptul mi s-a surpat, golindu-se de aer. Aici, rezemat de cărămida mânjită de cenuşă, tatăl meu stătea cu pipa strânsă în dinţi şi cu pălăria lăsată peste ochi.

— Saint.

Buzele mele au schiţat cuvântul, dar nu l-am auzit.

Durerea din fundul ochilor a devenit insuportabilă şi lacrimile trădătoare s-au adunat atât de repede, încât a trebuit să clipesc ca să le scutur. Am avut nevoie şi de ultimul meu strop de voinţă ca să nu sar la el şi să-l îmbrăţişez şi n-am ştiut ce să fac cu emoţiile astea. Îmi venea să-mi vâr faţa în haina lui şi să plâng. Îmi venea să-mi las picioarele îngreunate să cedeze şi să-l las să mă sprijine.

Mă gândisem iar şi iar că poate n-aveam să-l mai văd niciodată. Că poate nu voiam să-l mai văd. Şi totuşi, iată-mă, înghiţind suspinele care mi se blocaseră în gât.

Era frumos şi înspăimântător şi de o răceală stoică. Era Saint.

S-a uitat la mine, cu un rotocol de fum ieşindu-i dintre buze, şi m-am gândit că poate observasem ceva acolo, în ochii lui albaştri, ca de oţel, care oglindea sentimentele uruitoare dinăuntrul meu. Dar, când a întors privirea, emoţia s-a risipit.

S-a apucat cu ambele mâini de marginile descheiate ale hainei şi s-a apropiat agale.

— Am primit mesajul tău.

— Nu credeam că o să vii în persoană, am spus eu.

Era adevărat. Mă aşteptasem să-l văd pe Clove. Dar mă bucuram atât de mult că-l revedeam pe tatăl meu, încât m-am ruşinat. M-am holbat la vârfurile ghetelor lui negre şi lustruite dinaintea mea.

— L-ai adus? am întrebat eu.

Un zâmbet plin de umor i-a jucat pe buze, moment în care a băgat mâna în buzunar şi a scos un pachet mic de hârtie brună. L-a ţinut între noi, dar, când m-am întins după el, l-a ridicat, departe de mâna mea.

— Ştii ce faci?

Vocea îi era aspră. M-am holbat la el mânioasă şi i-am smuls pachetul dintre degete. Era aceeaşi întrebare pe care mi-o pusese şi West. Aceeaşi la care nu ştiam dacă aveam răspunsul.

— Ştiu ce fac, am minţit eu.

A tras cu nesaţ din pipă, mijind ochii când am rupt marginea pachetului, dezvelind pergamentul gros până când am zărit colţul unei cutii. După ce am eliberat-o, am ridicat zăvorul mic, de alamă, şi am deschis-o. Dinăuntru mi-a întâlnit privirea cuarţul auriu al inelelor comercianţilor de nestemate. Am răsuflat îndelung, uşurată.

— Arăţi bine.

Am ridicat ochii şi am văzut că mă privea din cap până-n picioare. Era încercarea lui modestă de a mă întreba cum sunt.

— Ai fi putut să-mi spui. Despre Holland.

S-a uitat la mine o clipă şi a răspuns:

— Aş fi putut.

— Ai scăpat de Zola, dar ştiu că ai vrut şi să mă iei de pe *Marigold.* Nu ţi-a ieşit.

A mijit ochii.

— M-am gândit că bunica ta îţi va oferi un loc alături de ea.

— Chiar mi l-a oferit. Nu l-am vrut.

A ridicat mâna, netezindu-şi mustaţa cu degetele. Aş fi putut să jur să am văzut un zâmbet ascuns pe buzele lui. Părea aproape… mândru.

— Clove zice că inelul ăsta e pentru Henrik, a spus el, schimbând subiectul.

— Aşa e.

Saint a lăsat încă un rotocol de fum să i se reverse din gură.

— Nu e cel mai de încredere infractor.

— Adică nu crezi că o să se ţină de cuvânt?

— Adică cred că probabilitatea e jumi-juma.

Nu era o probabilitate bună. M-am rezemat de perete lângă el, privind spre ieşirea de pe alee, unde oamenii umpleau strada.

— Trebuie să te întreb ceva.

A ridicat din sprâncene. Părea curios.

— Întreabă.

— Ţi-a spus vreodată?

S-a încruntat imediat ce a înţeles că mă referem la mama mea.

— Ce să-mi spună?

— Isolde.

I-am spus numele, ştiind că nu-i plăcea. L-a cuprins un fior de nelinişte.

— Ţi-a spus vreodată unde a ascuns piatra miez-de-noapte?

Saint şi-a luat pipa din gură.

— Nu mi-a spus niciodată.

— Cum? am ridicat vocea. În atâţia ani? Cum să nu-ţi fi spus niciodată?

A ferit ochii, poate ca să ascundă ceea ce ar fi dezvăluit chipul lui. Ceea ce se vedea aducea mult a vulnerabilitate.

— N-am întrebat-o niciodată, a spus el, dar pe un ton încordat.

— Nu te cred, am spus eu incredulă.

— Am…

S-a oprit. Parcă nu ştia ce să spună. Sau cum s-o spună. Şi *asta* nu-i stătea deloc în caracter. Încordându-se, s-a întors din nou spre mine şi în ochii lui am întrezărit un cu totul alt adevăr.

— Am pus-o să-mi jure că nu-mi va spune niciodată.

M-am sprijinit de perete, lăsându-l să mă susţină. Îi spusese despre miez-de-noapte. Dar nu eram singura care ştiam din ce stofă era făcut bărbatul căruia îi spuneam tată. O ştia şi el îndeajuns de bine încât s-o protejeze pe Isolde.

Faţă de el însuşi.

Gândul ăsta a fost atât de dureros, încât a trebuit să feresc ochii, speriată de ceea ce aş fi putut să văd dacă i-aş fi întâlnit privirea. Era singurul care o iubise mai mult decât mine. Şi durerea pierderii ei era proaspătă şi ascuţită, tăioasă ca un cuţit între noi.

Şi-a dres glasul şi a tras încă un fum din pipă.

— Îmi spui care-i planul tău?

— N-ai încredere în mine?

Am simţit un zâmbet pe buzele mele, dar încă tremura sub ameninţarea lacrimilor.

— Am încredere în tine.

A vorbit mai încet decât îl auzisem vreodată.

— Poţi să-mi spui de ce?

Mi-am dat seama că voia să ştie. Că se străduia să înţeleagă. Fusese surprins când Clove apăruse la Bastian cu mesajul meu şi voia să ştie de ce aş face aşa ceva. De ce aş risca totul de dragul lui, după atâtea câte săvârşise.

Am ridicat privirea şi silueta lui s-a aplecat în lumină. I-am dat răspunsul adevărat. Adevărul întreg şi gol goluţ.

— Pentru că nu vreau să te pierd.

Nimic mai mult, nimic mai puţin. Înţelesesem asta abia în solar, când Holland îi rostise numele. Că-l iubeam cu aceeaşi înflăcărare cu care-l uram. Că, dacă Saint ar fi păţit ceva, odată cu el aş fi pierdut şi o parte din mine.

Gura i s-a răsucit într-o parte şi a încuviinţat ferm din cap, privind spre stradă.

— Vei veni la întrunirea Consiliilor Comerţului?

Am dat din cap, incapabilă să mai scot vreun cuvânt.

Marginea hainei i s-a atins de a mea când a trecut pe lângă mine şi l-am privit până când a trecut colţul, lăsându-mă singură pe străduţă. Vântul mării vuia în jurul meu şi nodul din gât mă durea când am pornit înapoi pe unde venisem, pe cărarea îngustă.

Willa aştepta în faţa ferestrei fierăriei când am ieşit din nou în stradă, cu un pachet învelit în braţe. Când m-a văzut, a oftat de uşurare.

— Unde ai fost?

Am aşteptat să treacă un bărbat pe lângă noi şi am coborât vocea.

— Saint.

— E aici? Cumva a…? a şoptit ea.

Am scos cutia din buzunar atât numai cât să i-o arăt.

A căscat gura.
— A reuşit?
— A reuşit, am spus eu. Nu vreau să ştiu cum anume, dar a reuşit nemernicul.

Capitolul 35

Când ne-am întors pe *Marigold,* se auzeau voci din spatele uşii închise a cabinei lui West. Am răsuflat uşurată când am văzut corabia şi imediat am simţit că-mi revine tăria în oase.

Dar m-am oprit subit când am auzit tonul abrupt şi mânios al lui Paj.

— Ar fi trebuit să mă întrebi!

N-am bătut şi, deschizând uşa, i-am văzut în jurul biroului pe West, Hamish şi Paj. Toţi trei au ridicat ochii deodată şi au tăcut.

Hamish se foia cu un teanc de hârtii, cu degetele pătate de cerneală. Dar ceva era ciudat la atitudinea lui. Şi el era furios.

— L-aţi găsit pe constructorul de corăbii? am întrebat eu, văzând că Hamish deschide sertarul şi bagă hârtiile înăuntru.

— Da, a răspuns Hamish, îndreptându-se de spate.

A privit în jur, prin cabină. Oriunde, numai nu la mine.

— O să fac calculele alea până diseară, a spus, uitându-se la West.

West a aprobat din cap.

— Bine.

Hamish a trecut pe lângă mine cu paşi târşâiţi şi s-a întors într-o parte ca să nu mă atingă când a ieşit pe uşă. Paj i-a aruncat o privire mânioasă lui West şi apoi a ieşit în urma lui Hamish cu paşi mari. I-am urmărit pe fiecare până când au dispărut pe puntea laterală, cu fruntea încruntată. Dar, în cabină, West părea lipsit de griji. Mai relaxat decât fusese cu o noapte în urmă.

— Ce-a fost asta? am întrebat eu, privindu-l atent.

A ridicat ochii de la birou.

— Nimic. Doar un raport, a spus, dar a coborât privirea cam repede.

— Paj părea supărat.

— Paj mereu e supărat, a oftat West iritat.

Nu ştiam ce se petrece între ei, dar se vedea că West n-avea de gând să-mi spună. În orice caz, nu acum.

— M-am văzut cu Saint, am spus eu, închizând uşa.

West a încordat mâinile pe marginea biroului şi a ridicat ochii spre mine.

— L-a adus?

Am scos pachetul din buzunarul hainei şi l-am aşezat pe birou înaintea lui. L-a luat şi l-a întors cu capul în jos, lăsând inelul de comerciant să-i cadă în palmă. Era proaspăt lustruit şi nestemata sclipea.

— Acum mai avem nevoie doar de familia Roth, am spus eu încet.

West a băgat mâna înăuntrul vestei şi a scos din buzunar o foaie de hârtie împăturită. Mi-a întins-o.

— Asta a venit acum o oră. Te-am aşteptat.

Am luat pergamentul şi l-am despăturit, citind scrisul grăbit şi înclinat. Era un mesaj de la Ezra.

Cârciuma Leith, după clopot.

Am privit pe fereastră. Soarele trecuse de mijlocul cerului şi avea să apună peste câteva ore. Holland avea să mă aştepte la Wolfe & Engel, aşa că trebuia să ne grăbim ca să ne vedem şi cu Ezra.

— Bine. Să mergem.

West a strecurat biletul înapoi în vestă şi şi-a luat haina din cârlig, urmându-mă afară, pe punte. Când am coborât scara, Willa deja muncea la reparaţii, atârnând lângă peretele navei, la tribord. A băgat calafatul într-o crăpătură de-a lungul fisurilor mai mici şi l-a izbit cu capătul bont al teslei.

— Revenim după apus, a spus West, sărind pe estacadă, lângă mine.

— Ultima dată când ai spus asta, ai apărut abia după două zile, a mormăit ea, scoţând încă un cui din desagă.

Lucrurile pe care nu le spunea îi sclipeau în ochi îşi câştigase libertatea faţă de *Marigold,* dar nu-i plăcea ideea ca eu să lucrez pentru Holland. În curând aveam să pornim fiecare pe propriul drum şi nu ştiam dacă acestea se vor mai întâlni vreodată.

Am pornit pe drumul principal care ducea înapoi în Sagsay Holm şi am găsit ceainăria în vârful colinei din partea estică a satului. Se ridica deasupra apei şi de acolo se putea vedea coasta stâncoasă.

Firma era pictată cu un auriu sclipitor şi atârna peste stradă fixată într-un cadru bogat ornamentat, cu linii şerpuitoare.

Wolfe & Engel.

Am înghiţit în sec şi stomacul mi s-a strâns din nou în noduri. Ferestrele oglindeau clădirile din spatele nostru şi deodată mi-am dat seama cât de nelalocul meu arătam între ele. Înăsprită de vânt şi sărutată de soare. Obosită.

West arăta la fel lângă mine. Nu a spus nimic şi nici eu nu mi-am găsit cuvintele. La ieşirea din ceainărie, aveam să fiu legată de Holland prin contract şi nu puteam şti dacă familia Roth avea să mă salveze.

— O voi face singură, am spus eu.

Nu voiam ca West să devină un duşman şi mai înrăit al lui Holland. Parcă îmi ţineam respiraţia, aşteptând ca neclintirea din jurul meu să explodeze.

Spre surpriza mea, nu s-a împotrivit. A privit pe deasupra mea, prin fereastră.

— Te aştept.

— Bine.

West şi-a păstrat privirea stoică, urmărind cum apuc clanţa de aramă şi deschid uşa. Dinăuntru s-a revărsat mirosul de bergamotă şi lavandă, învăluindu-mă în timp ce ochii mi se obişnuiau cu lumina slabă.

Separeuri cu bănci din lemn, tapiţate cu catifea roşie, se înşirau de-a lungul peretelui şi sala largă era plină de mese aurii. Candelabre delicate, din cristal, atârnau de tavan, cu lumânări care făceau totul să pară ca de vis.

Nu din întâmplare voia Holland să ne întâlnim aici, într-un loc extravagant şi luxos, aşa cum era Casa Azimutului. Părea întocmai genul de loc unde ar fi putut să obţină totul după placul ei, ca întotdeauna.

— Fable?

Un bărbat s-a oprit înaintea mea, uitându-se atent la hainele mele.

— Da? am întrebat eu bănuitor.

Părea dezamăgit.

— Pe aici.

Am privit în urmă, spre fereastră, dar West dispăruse şi strada tot mai întunecată era pustie. L-am urmat pe bărbat până în capătul ceainăriei, unde o perdea din damasc gros acoperea un separeu privat. A dat-o la o parte şi Holland a ridicat ochii spre mine, cu părul ei argintiu prins în bucle netede şi frumoase care-i înconjurau spiralat chipul ca nişte valuri blânde.

— Musafirul vostru, doamna mea.

Bărbatul a făcut o plecăciune mică, fără să întâlnească privirea lui Holland.

— Îţi mulţumesc.

S-a uitat la mine cu aceeaşi expresie dezaprobatoare.

— Văd că nu te-ai sinchisit să cureţi urmele mării de pe tine.

M-am strecurat pe bancheta separeului, de cealaltă parte a mesei, atentă la catifea. Nu-mi plăcea situaţia. Nu-mi plăcea ce-şi propusese să facă, aducându-mă aici, şi detestam faptul că mă simţeam atât de mică. Am aşezat coatele pe masă, aplecându-mă spre ea, şi, văzând asta, Holland a strâmbat din nas.

Bărbatul s-a întors cu două pahare simandicoase aşezate pe o tavă. Marginile lor erau incrustate cu diamante albastre şi, înăuntru, un lichid limpede făcea argintul să pară topit. Bărbatul a făcut încă o plecăciune şi a dispărut.

Holland a aşteptat să fie trasă perdeaua, după care a luat unul dintre pahare şi mi-a făcut semn să fac la fel. Am ezitat o clipă şi apoi l-am ridicat de pe tavă.

— Un toast.

Paharul ei s-a apropiat de al meu.

Am ciocnit de el buza paharului meu.

— În cinstea cui?

Dar ea m-a privit cu umor, de parcă aş fi încercat să fac o glumă.

— A parteneriatului nostru.

— Parteneriatele implică putere egală, am spus eu, privind cum ia o gură.

A ţuguiat buzele când a înghiţit, aşezând paharul la loc cu delicateţe.

Am sorbit, înghiţind imediat când arsura băuturii mi-a aprins flăcări în gură. Era dezgustătoare.

— Mâine.

A schimbat subiectul şi m-am bucurat că nu pierdeam vremea cu politeţuri. Era bunica mea, dar nu eram proastă. Ajunsesem la degetul ei mic aşa cum i se întâmplase şi lui West cu Saint. Dacă un singur lucru ar fi mers prost la întrunirea Consiliilor Comerţului şi Holland ar fi descoperit ce făcusem, întregul echipaj ar fi avut parte de aceeaşi soartă ca Zola. Trupurile lor ar fi fost aruncate în port şi *Marigold* ar fi fost dezmembrată sau ar fi ajuns să navigheze sub stema lui Holland.

— Toate au fost puse la punct, a început ea, împreunându-şi degetele cu inele înaintea sa. Consiliul va inaugura discuţiile comerciale şi voi face propunerea, prezentându-te drept administratoarea noii mele rute comerciale din Strâmtori.

— Ce te face să crezi că vor vota în favoarea ta?

Aproape că a izbucnit în râs.

— Fable, nu sunt proastă. Consiliul Comerţului mă detestă. Ambele Consilii mă detestă. Au nevoie de banii mei ca să susţină comerţul, dar au trasat limite foarte clare ca să mă

împiedice să le controlez afacerile. Eşti născută în Strâmtori, eşti un dragor priceput şi ştii să lucrezi în echipaje navale.

A sorbit din nou din paharul ei.

— Eşti un mag al nestematelor.

Am aşezat paharul puţin cam forţat.

— O să le spui că sunt mag al nestematelor?

— De ce să nu le spun?

Am fixat-o cu o privire ascuţită, încercând să descifrez expresia sinceră şi deschisă a ochilor ei.

— Pentru că e periculos.

Nu se mai auzea aproape nimic despre magii nestematelor dintr-un motiv bun. Trecuseră de mult vremurile în care comercianţii de pietre preţioase pretindeau titlul ăsta, pentru că nimeni nu voia să aibă o valoare atât de mare, în condiţiile în care comercianţii şi negustorii ar fi făcut orice ca să-i controleze.

— Nu sunt mag al nestematelor. Nu mi-am terminat ucenicia.

Mi-a respins obiecţia cu un gest al mâinii.

— Tocmai astfel de detalii nu trebuie să afle ei.

M-am rezemat de spătarul băncii, clătinând din cap. Poate că acesta era încă un motiv pentru care Isolde plecase din Bastian. Dacă ar fi trebuit să pariez pe asta, aş fi spus că Holland încercase să se folosească şi de mama mea.

— E important să te porţi cum trebuie, ca să facem o impresie bună, a spus ea în continuare. Nu putem face nimic ca să pară că locul tău este printre ei, dar intuiesc că asta ne va ajuta.

Iarăşi cuvintele acelea. Nu putem. *Ne* va ajuta.

— Vei vorbi doar atunci când ţi se vorbeşte. Mă vei lăsa pe mine să răspund la întrebările Consiliului Comerţului. Vei avea o *înfăţişare* pe potriva rolului tău.

S-a strâmbat din nou la hainele mele.

— Voi trimite un croitor în seara asta, să pregătească ceva pe măsura ta.

M-am uitat îndelung la ea.

— Şi dacă nu-ţi acordă licenţa?

— Mi-o vor acorda, a spus ea într-o manieră defensivă. După dispariţia lui Zola şi a lui Saint, celor din Strâmtori le va fi greu să înceapă o afacere comercială nouă care să-şi întindă rutele comerciale până în Marea Nenumită. Dacă vei conduce tu afacerea, toată lumea va avea de câştigat.

Mai puţin Saint. Mai puţin eu însămi.

Am încercat să mă relaxez, inspirând încet, şi am ridicat paharul de argint din nou, sorbind încă puţin. Holland pregătise bine terenul. Pentru că nu mai era Zola, toate echipajele din Strâmtori aveau să încerce să concureze cu Saint pentru a câştiga puţina putere care mai rămăsese. Dar, dacă Holland şi-ar fi primit licenţa, ar fi obţinut toată puterea până mâine, la apus.

— Hai să terminăm odată cu povestea asta, am spus eu.

— Ce poveste?

— Contractul.

Holland şi-a unit vârfurile degetelor, după care a luat o geantă de piele de lângă ea şi a deschis-o. Am privit cum frunzăreşte pergamentele, până când l-a găsit pe cel căutat – un plic pe care nu scria nimic. L-a aşezat înaintea mea, pe masă.

Am respirat, îndemnându-mi inima să se liniştească. Odată semnat, n-ar mai fi fost cale de întoarcere. Soarta mea avea să fie în mâinile lui Henrik. Am ridicat mâna din poală şi l-am luat, deschizând clapeta plicului şi scoţând pergamentul. Când l-am desfăşurat înaintea mea, mi-a picat stomacul.

Am străbătut cerneala neagră cu privirea iar şi iar.

Titlu de proprietate

Dedesubt era trecut numele corabiei *Marigold.*

— Ce-i asta? am bâiguit eu.

— E actul de proprietate al corabiei. Aşa cum am promis, a răspuns ea, închizând geanta.

— Încă nu am semnat contractul.

— A, a fost plătit deja, a zâmbit Holland. Am dispus oficiului de comerţ să introducă schimbările cerute de el. Toate ar trebui să fie puse la punct.

— Ce?

Am apropiat actul de lumânare, citind rândurile cu încordare.

Transfer de proprietate:

Am inspirat scurt şi am căscat gura când am văzut numele meu. Era trecut cu aceeaşi scriere cursivă ca în restul documentului.

— Ce ai făcut? am spus eu pe nerăsuflate.

Actul tremura în mâinile mele.

O descoperire rece mi-a cuprins craniul şi mi-a stârnit o durere de cap pe măsură ce am pus piesele cap la cap.

— West.

West semnase contractul de doi ani cu Holland.

— Termenii înţelegerii noastre s-au schimbat, a spus Holland. West a semnat contractul în schimbul corabiei *Marigold.*

A scos încă un pergament din geanta ei.

— Dar am o ofertă nouă pentru tine.

M-am holbat la document. Era încă un contract.

— Mai vrei să-l salvezi pe tatăl tău? Ai ocazia acum.

Holland radia de bucurie.

Intrasem în capcana ei nu o dată, ci de două ori. West semnase contractul lui Holland cu gândul că mă salvează. Dar Holland cumpărase două bucăţi la preţ de una. Şi o ştia prea bine. Nu avea niciun dubiu că-l voi semna.

Am luat tocul şi l-am plimbat pe pergament. Cerneala umedă şi lucitoare a numelui meu mi-a întâlnit privirea.

Am ieşit din separeu, trăgând perdeaua în lături, cu actul de proprietate strâns în pumn. Am traversat ceainăria cu paşi mari, repezindu-mă la fereastra întunecată, simţind

înţepături fierbinţi sub piele. Am dat uşa de perete şi am ieşit, uitându-mă după el pe stradă.

West stătea de cealaltă parte a străduţei, rezemat de zidul clădirii vecine.

— Ce ai făcut? am spus cu voce răguşită, traversând caldarâmul spre el.

S-a îndreptat de spate şi a scos mâinile din buzunare când m-am oprit înaintea lui, clocotind de furie.

— Fable…

I-am împins actul mototolit la piept.

— De ce apare numele meu pe asta?

West s-a holbat la plic.

— Despre asta era vorba mai devreme, cu Paj şi Hamish? Ştiau toţi, mai puţin eu?

— Willa şi Auster nu ştiu.

— Abandonezi *Marigold,* pur şi simplu? Ai de gând să pleci? m-am răstit eu.

— Fac acelaşi lucru pe care aveai de gând să-l faci tu. Doi ani alături de Holland şi înapoi în Strâmtori.

Eram atât de supărată, încât îmi simţeam furia în sânge.

— Tu eşti timonierul, West. Nu-i acelaşi lucru.

West parcă îşi măsura cuvintele.

— Paj va prelua postul de timonier.

— Cum?

Acum ţipam de-a dreptul şi oamenii de pe stradă se opreau şi se zgâiau la noi. Nu-mi păsa.

— Echipajul va începe ruta comercială aşa cum am stabilit. Mă va aştepta până când mă întorc în Strâmtori.

Îmi venea să urlu. Îmi venea să-l lovesc.

— De ce e trecut numele meu pe act?

West a oftat exasperat.

— Nu vreau să fie pe numele meu dacă…

N-a terminat fraza.

— Dacă ce?

I-am întâlnit privirea.

— Dacă mi s-ar întâmpla ceva şi corabia ar fi trecută pe numele meu, titlul de proprietate ar ajunge la Consiliul Comerţului până când echipajul şi-ar permite să plătească transferul către el. Asta nu se va întâmpla dacă tu eşti proprietara.

Lacrimile au început să mă ardă în dosul ochilor, până când imaginea lui a început să tremure.

— Şi te duci să lucrezi pentru Holland. Să faci orice îţi cere.

— Voi face ce trebuie făcut.

Mi-a întors cuvintele pe care îi cerusem să mi le promită cu o noapte în urmă.

— Nu la asta mă refeream. Ştii că nu mă refeream la asta.

Nu avea ce să răspundă.

— Cum ai putut să faci una ca asta? am spus eu răguşită.

Am luat-o din loc, dar paşii grei ai lui West au răsunat în spatele meu. M-a apucat de braţ şi m-a tras înapoi.

— Nu mă întorc în Strâmtori fără tine.

Mi-am dat seama că n-avea să cedeze. Oricum nu mai putea schimba ceva acum. Semnase contractul. Dar West deja era bântuit. Sufletul lui era întunecat. Şi nu voiam să ştiu cine avea să devină după ce va fi făcut munca murdară a altuia încă doi ani.

O simţeam. Dacă aş fi pierdut înaintea lui Holland la întrunirea Consiliilor Comerţului, l-aş fi pierdut pe West.

— Nici nu va trebui s-o faci. Nu va trebui s-o fac nici eu, am spus eu şi o lacrimă mi-a alunecat pe obraz.

— Poftim?

— Şi eu am semnat un contract.

— De ce? Cum?

— Pentru Saint.

L-am fixat cu privirea.

— Acum o să obţinem toţi ce ne dorim. Tu, eu. Holland.

Îmi venea să râd, atât de ridicolă era situaţia.

West a oftat apăsat, privind pe lângă mine. Mintea îi vuia. Căuta o cale de ieşire.

— Nu poţi să încerci mereu să controlezi totul. Nu poţi să-i salvezi pe toţi, West.

Dar nu ştia cum să se ţină deoparte.

Am clătinat din cap, pornind în josul colinei fără el.

Acum Henrik nu mai ţinea în mâini doar soarta *mea*. O ţinea şi pe a lui West.

Capitolul 36

Cârciuma Leith se afla în capătul străzii Linden, pe care oamenii se îmbulzeau, venind şi plecând de la casa de comerţ înainte ca clopotul de închidere să răsune peste sat.

West a stat de veghe în timp ce eu m-am uitat pe fereastră, căutând pe cineva cu părul negru şi tuns scurt. Cel mai rău lucru care se putea întâmpla era ca Holland să afle că ne-am întâlnit cu cineva din familia Roth. Atunci am fi ajuns cu toţii pe fundul apei, în port, în ciuda oricărei legături de familie.

Dacă familia Roth avea să-şi respecte promisiunea, afacerea lui Holland din Bastian ar fi distrusă. Nu numai comercianţii din Strâmtori ar fi avut de câştigat. Folosindu-se de averea ei, Holland nu controla doar comerţul cu nestemate, ci punea presiune şi pe celelalte bresle, obţinând orice avea nevoie, pentru că numai ea avea puterea să plătească astfel de favoruri. Dar probabil că ea era şi sursa principală de câştig pentru familia Roth şi aceştia ar fi avut de pierdut dacă Holland ar fi căzut de pe tronul ei.

Nu puteam decât să sper că ceea ce aveau de câştigat cântărea mai mult decât ceea ce aveau de pierdut.

— O să apară, a spus West, observând cum mă jucam agitată cu nasturele de la haină.

— Ştiu, am spus eu cu răceală.

Dar nu eram sigură de nimic, mai ales după ce Saint îmi spusese că şansele mele erau jumi-juma. Cuvintele lui îmi dădeau aceeaşi senzaţie de scufundare pe care o aveam când navigam drept într-o furtună. Nu ştiam dacă aveam să ieşim cu bine pe partea cealaltă.

— Fable.

West a aşteptat să-mi iau ochii de la fereastră şi să mă uit la el.

Dar eu nu mă puteam gândi decât la numele lui trecut pe contractul cu Holland. La faptul că nu prevăzusem una ca asta. West nu doar că-mi ascunsese planurile lui. Mă jucase pe degete.

— Nu vreau să aud, am spus eu, întorcând privirea la fereastră.

Mesele şi separeurile dinăuntru erau pline de oameni. Am lipit palma de sticlă, căutându-l iar pe Ezra.

West m-a tras de mâneca hainei, cu ochii aţintiţi la capătul străzii, unde patru sau cinci siluete aşteptau în umbre.

— El e, a spus West încet.

Am pornit de-a lungul zidului cârciumii până când l-am recunoscut. Ezra mă urmărea de sub gluga hainei şi numai mâinile cicatrizate i se vedeau. Când m-am oprit înaintea lui, ceilalţi au ieşit din întuneric, înşiruindu-se de o parte şi de alta a lui. Alţi trei tineri şi o fată, ale căror chipuri nu le cunoşteam. Era cu ei şi băiatul căruia Henrik îi spusese Tru. Purta o haină scumpă, cu un ceas de aur cu lanţ vârât în buzunar.

Bărbatul de lângă Ezra a păşit în lumină, descoperind un păr castaniu pieptănat, deasupra unui chip tineresc. S-a uitat la mine din cap până-n picioare. Tatuajul Roth se vedea parţial de sub mâneca suflecată a cămăşii.

— L-ai adus?

Ezra n-a pierdut nicio secundă.

Am scos mâna din buzunarul hainei şi am întins-o spre el, ca să vadă inelul de comerciant de nestemate de pe degetul meu mijlociu.

A clătinat din cap, râzând pe jumătate.

— Cum naiba ai obţinut aşa ceva?

— Are importanţă?

Tânărul cu păr castaniu a rânjit.

— Eu i-am spus lui Henrik că sigur nu ai cum să te ţii de cuvânt.

A făcut un pas în faţă, întinzând mâna.

— Murrow. Tu trebuie să fii Fable.

I-am privit mâna fără să mă clintesc şi el a lăsat-o în lături.

— Asta mă face să mă întreb dacă şi voi v-aţi respectat promisiunea, am spus eu, încercând să-i citesc chipul.

Dar, în spatele lui, chipul lui Ezra era lipsit de expresie, cu trăsături imobile.

— Mi-am respectat-o. Dar am luat măsuri de precauţie.

Un grup de bărbaţi a ieşit pe uşa laterală a cârciumii şi Ezra i-a urmărit cu colţul ochiului.

Am scos inelul de pe deget şi i l-am pus în palmă. Imediat a luat un monoclu din haină şi l-a potrivit la ochi, întorcându-se într-o parte ca să verifice piatra preţioasă de pe inel. Mulţumit de inspecţie, l-a băgat în buzunar.

— Eu m-am ţinut de cuvânt. Acum e rândul tău, am spus, pe un ton mai aspru. Cum pot şti că veţi face aşa cum aţi promis?

Murrow a rânjit şi o lumină i-a scânteiat în ochi.

— Aş zice că trebuie să ai încredere în noi.

West s-a mişcat lângă mine şi, până să mă dumiresc, l-a înşfăcat de gât pe Tru şi l-a tras spre noi.

— West!

Ezra şi Murrow scoseseră deja cuţitele. Ezra a ţâşnit şi a încremenit când West a apăsat vârful cuţitului de gâtul lui Tru. Băiatul a bulbucat ochii şi culoarea i s-a scurs de pe faţă.

— Ce faci? am izbucnit eu aspru.

Mi-am lăsat mâna pe braţul lui West. În ciuda înfăţişării lui reci şi cumpătate, îi simţeam pulsul zvâcnind sub piele. Voiam să cred că era o cacealma. Că n-ar fi fost în stare să rănească un copil. Dar, uitându-mă în ochii lui, nu eram sigură. *Acesta* era acel West pe care-l angajase tatăl meu. Cel pe care se bizuise.

— Uitaţi care-i problema.

Chipul lui West era relaxat. Tru se zbătea în braţele lui şi ţipetele îi erau înăbuşite de mâna cu care West îi acoperea gura.

— *Nu* am încredere în voi.

Un strop de sânge roşu ca berilul a alunecat pe gâtul lui Tru, pătând gulerul cămăşii lui curate şi albe. Am privit în ochii lui West. Erau pustii.

— Aşa că voi o să luaţi inelul. Şi noi o să-l luăm pe băiat, a spus West. Vi-l înapoiem mâine. După întrunirea Consiliilor de Comerţ.

— Nu pleci nicăieri cu el! a spus Ezra.

Ochii îi săreau de la West la Tru. Părea speriat şi mi-am amintit că, exceptându-l pe Ezra, toţi cu numele Roth formau o familie.

Dar ceva era ciudat la el. Ceva diferit de lumina din ochii lui Henrik şi Holland şi Saint. Părea sincer îngrijorat pentru băiat şi mi-am dat seama că Auster avea dreptate. Ezra era croit din altă stofă. Atunci de ce mai stătea cu familia Roth?

— L-ai văzut în noaptea aia, nu-i aşa? am întrebat eu, aproape în şoaptă.

Ezra părea derutat.

— Pe cine?

— Pe Auster. L-ai văzut în noaptea aia, dar te-ai prefăcut că n-ar fi fost aşa.

Răspunsul s-a văzut în ochii lui mijiţi. Din cine ştie ce motiv, îl lăsase pe Auster să dispară când acesta a părăsit familia Roth. Puteam doar să sper că va arăta măcar o umbră a acestei loialităţi şi faţă de noi.

— Voi trimite opera în seara asta, a spus Ezra printre dinţi. Dacă îi faceţi rău sau scoateţi vreo şoaptă despre asta, o să plătiţi.

Ameninţarea era limpede în cuvintele lui.

— Nu vreţi să călcaţi în umbra lui Henrik. Aţi înţeles?

— Am înţeles.

Am încuviinţat din cap, simţind tăietura adâncă a adevărului vorbelor sale. Am observat că o parte din el se bucura de nebunia noastră, dar n-avea de gând să se sacrifice de dragul nostru la picioarele lui Henrik sau ale lui Holland şi refuza să-l sacrifice pe băiat pe altarul lor.

— N-o să păţeşti nimic.

Acum Ezra i se adresa lui Tru.

Şi-a ridicat gulerul hainei şi a dispărut împreună cu ceilalţi înapoi în întuneric.

Băiatul a holbat ochii şi a scos un icnet îngrozit când şi-a dat seama că plecaseră cu adevărat. L-am apucat de haină şi l-am smuls din mâinile lui West, luându-l protector în braţe.

— Ce naiba faci?

West a vârât cuţitul înapoi în teacă.

— Aveam nevoie de o pârghie. Am făcut rost de ea.

Am şters sângele de pe gâtul lui Tru cu marginea cămăşii.

— Haide!

L-am cuprins cu un braţ şi am luat-o din loc.

— Nu-i nimic. N-o să-ţi facem rău.

Nu părea convins şi privea peste umăr spre străduţa întunecată pe care dispăruseră Ezra şi Murrow.

West ne urma îndeaproape şi nu părea câtuşi de puţin tulburat. Toate astea erau atât de simple pentru el. Să ordone echipajului să meargă la Constelaţia Yuri. Să mintă în legătură cu actul de proprietate. Să semneze contractul cu Holland. Să răpească şi să ameninţe cu moartea un copil.

Ce ar mai fi dispus să facă?

Cuvintele Willei răsunau în tandem cu paşii mei pe caldarâm.

Auster ne avertizase să nu avem încredere în familia Roth, şi totuşi eu pusesem toată puterea în mâinile lor. Acum West recuperase o parte din ea.

Capitolul 37

Culoarea aleasă de Holland era cea mai închisă nuanţă de smarald şi ţesătura de mătase tremura în lumină ca nişte fire de sticlă verde. Îmi deştepta o amintire, ca un suflu peste tăciuni, dar nu reuşeam să-i dau chip.

Croitoreasa plimba degetele cu grijă de-a lungul tivului, fixându-l de talia mea astfel încât stofa să-mi curgă peste picioare ca o adiere de vânt.

Privirea îmi tot fugea la uşa închisă, căutând o umbră. Croitoreasa lui Holland ne aştepta deja când ne-am întors la corabie, conform promisiunii, şi West urcase direct pe puntea superioară ca s-o ajute pe Willa să monteze ancora nouă. Echipajul se uitase la noi şi la Tru cu priviri întrebătoare, într-o tăcere asurzitoare, ca de gheaţă.

Am lăsat băiatul în grija lui Hamish, gândindu-mă că era cel mai puţin probabil ca el să-l arunce peste bord.

— Aproape am terminat, a îngânat croitoreasa, scoţând un ac din perna de pe încheietura mâinii şi punându-i o aţă cu dinţii.

A fixat colţul cu trei cusături şi a tăiat câteva fire, după care s-a ridicat şi s-a dat înapoi.

— Întoarce-te.

M-am supus fără tragere de inimă şi privirea ei a cercetat atent fiecare centimetru din mine.

— Bun.

Părea mulţumită şi, luând sulul de stofă, l-a proptit de şold şi a ieşit cu el pe uşă.

M-am întors din nou spre oglinda pe care oamenii lui Holland o urcaseră pe *Marigold,* netezindu-mi agitată fusta cu mâinile. Arăta ca untul topit, era moale şi netedă în lumina lumânărilor. Dar nu asta mă neliniştea.

Am înghiţit în sec, amintindu-mi. Era rochia pe care o purta mama în portretul din biroul lui Holland. Arătam exact ca ea. Arătam exact ca Holland. De parcă locul meu ar fi fost la o gală pompoasă sau într-un separeu privat la o ceainărie.

Dar singurul loc de care voiam să aparţin era *Marigold.*

Cineva a bătut la uşă şi clanţa s-a învârtit. Când s-a deschis, l-am văzut pe West pe puntea laterală.

— Pot să intru?

Am strâns braţele pe lângă trup stânjenită, acoperindu-mi talia.

— E cabina ta.

A intrat şi a lăsat haina să-i cadă de pe umeri. A agăţat-o de cârlig, fără să spună nimic, plimbându-şi privirea pe trupul meu. Nu-mi plăcea expresia ochilor lui. Nu-mi plăcea senzaţia distanţei dintre noi. Dar West se închisese ermetic. Se izolase de mine.

Am văzut cum îşi scoate ghetele roase, una câte una. Vântul care năvălea în cabină s-a răcit, făcându-mă să tremur.

— Eşti un ticălos încăpăţânat, am spus eu încet.

O umbră de zâmbet i-a luminat chipul.

— Şi tu la fel.

— Ar fi trebuit să-mi spui că semnezi contractul.

A înghiţit în sec.

— Ştiu.

Mi-am adunat fusta şi m-am apropiat, dar el a rămas cu ochii în podea. Încă se ferea de mine.

— Nu sunt încă o persoană în plus căreia trebuie să-i porţi de grijă. Trebuie să încetezi.

— Nu ştiu cum, a mărturisit el.

— Ştiu.

Am încrucişat braţele.

— Dar va trebui să-i dai de cap. Trebuie să pot avea încredere în tine. Trebuie să ştiu că, chiar dacă nu cădem de acord, le facem pe toate împreună.

— Chiar le facem împreună.

— Nu, nu-i aşa. Încerci să iei decizii pentru mine, exact ca Saint.

Auzind asta, a tresărit.

— Când am încheiat învoiala aia cu Holland, am încheiat-o pe cont propriu. Nu trebuia să te implici în povestea asta.

— Fable, te iubesc! a spus el pe nerăsuflate, cu privirea aţintită în continuare la picioarele mele. Nu vreau să fac nimic din toate astea fără tine.

Furia pe care o simţisem a fost spălată deodată de tristeţe. West făcea singurul lucru pe care ştia să-l facă.

— Uită-te la mine.

A ridicat privirea în sfârşit.

— L-ai fi rănit pe puştiul ăla? Sincer?

S-a muşcat de obraz.

— Nu cred.

Era un răspuns sincer, dar nu mi-a plăcut.

— Am spus că nu vom juca după reguli. Îţi aminteşti?

— Îmi amintesc.

— Nu eşti Saint. Nici eu nu sunt.

Privirea i-a alunecat peste mine, încordându-se.

— Ce e?

A oftat iritat.

— Asta, a spus şi a arătat aerul dintre noi, apoi rochia. Toate astea.

Am coborât ochii la fustă, străduindu-mă să nu râd. Am înclinat capul într-o parte, mijind ochii jucăuş.

— Vrei să spui că nu-ţi place rochia mea?

Dar nu a muşcat momeala.

— Nu-mi place, a spus fără echivoc.

— De ce nu?

Şi-a trecut mâna prin păr, adunându-l de pe faţă şi privind mătasea strălucitoare. Ochii lui aveau o expresie rece.

— Nu arăţi ca tine. Nu miroşi ca tine.

N-am putut să nu zâmbesc, chiar dacă am observat că asta l-a supărat. Dar îmi plăcea la nebunie cum arăta, desculţ lângă fereastră, cu cămaşa scoasă pe jumătate din pantaloni. Era latura lui West pe care o surprindeam foarte rar.

Am făcut încă un pas spre el, târând fustele în urma mea, pe podea.

— M-aş bucura dacă nu te-aş mai vedea niciodată îmbrăcată cu prostiile astea, a spus el, rânjind în sfârşit.

— Bine.

Am ridicat mâinile şi am descheiat nasturii unul câte unul, până când rochia s-a lărgit suficient cât s-o pot coborî peste umeri şi a căzut pe podea ca o baltă verzuie sub ochii lui West. Corsajul era aproape la fel de caraghios ca rochia, legat cu panglici mici şi albe de satin prinse în funde la şoldurile mele.

— E mai bine?

— E mai bine, a recunoscut el.

Preţ de o clipă, am avut senzaţia că nici nu eram la Sagsay Holm. Că nu veniserăm niciodată în Marea Nenumită şi nu ne întâlniserăm cu Holland. Dar zâmbetul i s-a stins din nou, ca şi când ar fi avut acelaşi gând.

Mă întrebam dacă se gândea că mai bine ar fi făcut altă alegere în noaptea aceea, pe insulele-barieră. Îl eliberasem de Saint, dar îl târâsem în Marea Nenumită şi-l lăsasem la cheremul lui Holland. Aproape că pierdusem corabia *Marigold* şi vedeam cât de mult îl afecta faptul că nu avea nicio putere de control asupra celor ce urmau să se întâmple.

Umbrele i-au surprins unghiurile obrajilor şi, preţ de o clipă, a arătat ca un spirit. Am strâns din dinţi şi o piatră mi-a căzut în stomac. Sub furie viermuia frica. Îmi era teamă că ăsta era el, pur şi simplu. Că semnase contractul pentru că voia să fie persoana în care-l transformase Saint.

Puteam să-l iubesc pe West, cel de acum. Cel cu trecutul întunecat. Dar n-aş fi putut să mă leg de el dacă s-ar fi întors acolo.

— Trebuie să te întreb ceva.

A încrucişat braţele la pieptul său lat, de parcă s-ar fi pregătit pentru ceva neplăcut.

— Bine.

— De ce ai semnat contractul? Sincer.

Nu ştiam cum să-i pun întrebarea.

— Pentru că mi-a fost teamă, a răspuns el pe loc.

— De ce anume?

— Chiar vrei să ştii?

— Vreau.

A clipit în tăcere şi am descoperit că mi-era groază de ceea ce ar fi putut spune.

— Mi-e teamă că o să vrei ceea ce poate ea să-ţi ofere. Ceea ce eu n-o să-ţi pot da niciodată.

Văzând vulnerabilitatea care i-a licărit în ochi, am înghiţit amar.

— Nu vreau să lucrezi pentru Holland fiindcă mi-e teamă că n-o să te mai întorci în Strâmtori. La mine.

Emoţiile s-au adunat strâns în gâtul meu.

— Nu vreau ce are Holland. Te vreau pe *tine,* am spus tremurător. N-ar putea să-mi dea niciodată ceea ce-mi oferi *tu.*

Obrajii i s-au înroşit. Nu-i fusese uşor să fie atât de sincer.

— Nici eu nu vreau să lucrezi pentru Holland, am continuat. Nu vreau să redevii persoana aceea.

— Nici nu va fi nevoie, dacă mâine lucrurile vor merge conform planului.

— Chiar dacă nu merg. Nu vreau să lucrezi pentru ea.

Am făcut un pas spre el.

— Deja am semnat contractul, Fable.

— Nu-mi pasă! Promite-mi! Chiar dacă ar trebui să pleci de pe *Marigold.* Chiar dacă ar trebui s-o luăm de la început.

Mușchii obrajilor i-au tresărit când mi-a întâlnit privirea.

— Bine.

— Jură-mi, am spus eu.

— Jur.

Am răsuflat ușurată și încordarea care mă împresura a slăbit în sfârșit. Dar West părea profund îndurerat. S-a frecat pe față cu ambele mâini, foind picioarele neliniștit.

Am recunoscut expresia aceea. Venea de la sentimentul că era încolțit. Că nu avea cale de scăpare. Știam asta pentru că și eu aveam același sentiment.

— Tatăl meu a spus că cea mai cumplită greșeală pe care a făcut-o vreodată a fost s-o lase pe Isolde să pună piciorul pe corabia lui, am spus eu încet.

Atunci West a ridicat ochii, ca și când ar fi știut ce aveam să spun.

— Cred că poate ura faptul că o iubea, am șoptit eu.

În încăpere s-a lăsat tăcerea și sunetele mării și ale satului au dispărut.

— Mă întrebi dacă asta simt și eu?

Am dat din cap că da, regretând imediat.

Parcă mă măsura din privire. Încercând să hotărască dacă va răspunde. Dacă îmi putea încredința răspunsul.

— Uneori, a recunoscut el.

Dar nu a urmat teroarea care eram convinsă că mă aștepta, pentru că West nu și-a luat ochii de la mine când a spus-o.

— Dar asta nu a început în noaptea aceea de pe Jeval, când mi-ai cerut să te duc la Ceros. Începuse cu mult timp înainte. Pentru mine.

Lacrimile mi s-au adunat în ochi când am ridicat privirea spre el.

— Dar dacă…

— Fable.

A traversat spațiul dintre noi și a ridicat mâinile la fața mea, strecurându-și vârfurile degetelor în părul meu. Senzația mi-a stârnit căldură pe piele și am suspinat, atât de fericită că mă atingea în sfârșit. Gura lui plutea la câțiva centimetri de a mea.

— Răspunsul la întrebarea asta va fi mereu același. Nu contează ce se va întâmpla.

Tu și cu mine.

Cuvintele sunau ca un jurământ. Dar în pieptul meu a înflorit un fel de durere când le-a rostit, ca pe o incantație care însufleța oase.

Am coborât vocea, așteptând ca gura lui s-o atingă pe a mea.

— Cât timp vei putea trăi așa?

A despărțit buzele și sărutul a fost adânc, izgonind aerul din încăpere, iar cuvântul s-a frânt în gâtul lui.

— Veșnic.

Am răsucit degetele pe cămașa lui, trăgându-l spre mine, și, într-o clipă, spațiul care se întinsese între noi în urmă cu câteva minute a dispărut. S-a risipit în clipa în care pielea lui a atins-o pe a mea. O simțea și el. Se vedea în sărutul lui tot mai lacom. În mișcările degetelor lui care au tras de panglicile corsajului meu până când mi-a alunecat pe șolduri.

Am zâmbit cu buzele lipite de gura lui și picioarele mele goale au pășit peste grămada de mătase de pe podea când m-a condus spre pat. M-am întins pe spate pe pături și l-am tras

după mine, ca să mă topesc în căldura lui. I-am cuprins şoldurile cu picioarele şi am tras de cămaşa lui găsindu-i pielea cu vârfurile degetelor, iar el a oftat adânc şi s-a aplecat asupra mea cu toată greutatea.

Buzele lui West mi-au alunecat pe gât până când căldura gurii lui mi-a apăsat scobitura de sub claviculă şi apoi sânul. Un sunet jalnic mi-a urcat în gât şi mi-am arcuit spatele, încercând să mă apropii şi mai mult. Înţelegând ce voiam, a urcat mâinile pe coapsele mele, ca să mă ia de şolduri, şi m-a lipit de el, gemând.

Precum tresărirea vântului pe apă, au dispărut toate. Holland, Saint, întrunirea Consiliilor Comerţului, miez-de-noapte, familia Roth. Poate că era ultima noastră noapte petrecută pe *Marigold,* ultima noapte petrecută alături de echipajul ăsta, dar, indiferent ce s-ar fi întâmplat mâine, aveam să navigăm pe acele ape împreună.

Tu şi cu mine.

Şi, pentru întâia oară, l-am crezut.

Capitolul 38

Clopotul portului a răsunat ca o prevestire în tăcerea satului Sagsay Holm şi eu stăteam la fereastră, privind cum ceaţa se revărsa pe chei.

West şi-a potrivit şuviţele de păr dezordonate după ureche. Atenţia lui era la nasturii hainei sale, dar eu îmi aminteam cum arătase în licărul lumânărilor cu o seară în urmă, lumina caldă pe pielea lui ca de aramă. Încă îi simţeam greutatea trupului peste al meu şi amintirea mi-a adus o culoare rozalie în obraji. Dar West nu părea stânjenit. Mai curând părea liniştit. Echilibrat.

Am inspirat încet şi adânc, încercând să-mi calmez nervii. Ca şi când mi-ar fi citit gândurile, West m-a sărutat pe tâmplă.

— Eşti gata?

Am încuviinţat din cap şi am luat rochia de pe jos, de unde o lăsasem seara trecută. Eram pregătită. Chiar dacă familia Roth ne-ar fi trădat, West îmi promisese că nu va respecta contractul cu Holland. Chiar dacă asta ar fi însemnat să lăsăm *Marigold* în urmă şi să ne petrecem restul zilelor pe câmpurile de secară sau făcând scufundări pe Jeval.

Adevărul e că nu-mi mai păsa. Îmi descoperisem familia în persoana lui West şi învăţasem destul din toate câte mi se întâmplaseră, încât să ştiu că pentru asta aş fi dat la schimb orice de pe lume.

Willa, Paj, Auster, Hamish şi Koy aşteptau pe punte şi toţi s-au îndreptat de spate când am apărut dinspre puntea laterală. Tru era la proră, arunca o monedă în aer şi o prindea.

M-am dus la balustrada de la tribord şi am aruncat rochia. A căzut, cu mătasea ei verde tremurând în văzduh, şi a aterizat în apa albastră ca ardezia.

West avea dreptate. Holland nu înţelegea Strâmtorile. Credea că putea să pătrundă până la Ceros cu averea şi puterea ei, dar ne subestimase. O forţă vitală îi lega între ei pe cei născuţi pe acele ţărmuri. Pe cei care navigau pe apele lor. Locuitorii Strâmtorilor nu se lăsau cumpăraţi.

Mai mult, Holland mă subestimase pe *mine.*

Am privit rochia până când s-a scufundat, dispărând sub spuma albă.

Nu avea importanţă cât ar fi încercat Holland să mă îmbrace frumos. Nu eram mama mea.

— Sigur nu vreţi să venim şi noi? a întrebat Paj şi era evident că nu-i surâdea ideea ca eu şi West să mergem singuri la întrunirea Consiliilor de Comerţ.

— Nu vreau să vă apropiaţi niciunul de Holland, a răspuns el. Orice s-ar întâmpla, fiţi gata să lăsaţi velele înainte de căderea nopţii. Şi daţi-i drumul puştiului.

A făcut semn cu capul spre Tru.

M-am uitat la Koy şi apoi la ceilalţi.

— Chiar dacă va trebui să plecaţi fără noi, duceţi-l acasă.

Hamish a încuviinţat din cap, dar Willa, cu o neliniște evidentă pe chip, se uita când la mine, când la West. Acesta i-a adresat o privire liniştitoare, dar fără efect. Willa s-a urcat pe arbore fără niciun cuvânt.

— N-are nimic, a spus Auster. Ne vedem peste câteva ore.

West a coborât primul pe scară şi eu l-am urmat. Urcând pe ţărm, spre ieşirea din port, m-am întors ca să privesc corabia *Marigold* o ultimă dată, luându-mi rămas-bun în felul meu.

Districtul Consiliilor se afla la poalele aceleiaşi coline pe care stătea Wolfe & Engel. Era încadrat de arcuri de bronz împodobite cu lujeri spiralaţi care susţineau stemele celor cinci bresle: comercianţii de nestemate, de rachiu, velarii, fierarii şi constructorii de corăbii. Cei mai puternici oameni de pe apă şi uscat.

Cheiul era construit din grinzi groase de mahon lăcuit, pe care erau cioplite aceleaşi steme de pe arcuri. West s-a ţinut aproape de mine când am intrat în mulţimea de rochii scumpe, bucle prinse în clame şi costume cu croială fină care se aduna în district. Îi recunoşteam cu uşurinţă pe negustorii şi comercianţii din Strâmtori, hainele lor şi părul întins de vânturile mării ieşeau în evidenţă printre culorile curate şi îngrijite. Toţi mergeau încet spre uşile enorme deschise în faţă.

Holland aştepta la intrare, cu mâinile înmănuşate ascunse sub eşarfa ei de blană. Văzându-ne, s-a încruntat.

Mi-a privit hainele cu acreală când ne-am apropiat.

— Ce-ţi închipui că faci?

— Nimeni n-ar fi crezut că sunt dragor, darămite comerciant, dacă aş fi purtat rochia aia ridicolă, am mormăit eu. Dacă vrei să te foloseşti de mine ca să momeşti Consiliul Comerţului din Strâmtori, atunci nu trebuie să arăt ca un sânge-sărat.

S-a strâmbat la mine. Ştia că am dreptate, dar nu-i convenea.

— Până la apus, corabia aceea va ajunge pe fundul mării dacă vreunul dintre voi va încerca să-mi stea în cale în afacerile de aici.

Nicio scânteie de mânie nu i s-a văzut în ochii argintii.

— Pricepi?

— Pricep, am răspuns eu.

— În sfârşit.

O voce catifelată a răsunat în spatele meu şi, când m-am întors, am dat cu ochii de Henrik Roth, care se înălţa asupra mea. La gât avea legat un papion de culoarea prunelor şi obrajii îi erau proaspăt bărbieriţi.

Am încercat să-l citesc, sperând cu disperare că nu avea să strice totul.

— *Tu* ce cauţi aici? a mârâit Holland.

Henrik şi-a agăţat degetele mari de bretelele de sub haină.

— Mi-am zis să vin ca să urmăresc distracţia.

Zâmbetul lui avea ceva neliniştitor. Ca şi când, în orice clipă, buzele i s-ar fi despărţit, descoperind colţi.

— Nu pot să intru fără inel de comerciant sau licenţă comercială, a spus el. Aşa că m-am gândit că ai putea să mă inviţi ca musafir.

Am observat că Holland îşi cântărea opţiunile. Putea să refuze şi astfel să rişte un scandal – care ar fi dezvăluit legătura ei cu Henrik – sau să accepte şi să rişte ca acelaşi lucru să se întâmple înăuntru. În orice situaţie, ar fi putut avea de pierdut.

A făcut un pas spre el.

— Dacă încerci ceva, nu vei scăpa cu viaţă de pe cheiul ăsta.

— N-am nimic împotrivă, a spus el zâmbind.

Holland a oftat exasperată şi ne-a condus la punctul de trecere al cheiului.

— Sunt cu mine, a spus ea liniştită, în timp ce bărbatul de la uşă îi verifica inelul de comerciant.

A răspuns cu o încuviinţare din cap, măsurându-l din ochi pe Henrik. Îl recunoscuse şi aveau să-l recunoască şi alţii.

Înăuntru, felinare de sticlă atârnau de grinzi, acoperind tavanul ca nişte şiruri de sori aurii. Mai multe priviri s-au ridicat şi s-au uitat la mine şi la West când am intrat în urma lui Holland. Mai multe şoapte au rupt tăcerea.

Holland a înaintat printre costumele şi rochiile fine până când podeaua s-a deschis în jurul unui spaţiu dreptunghiular încadrat de balustrade, înăuntrul căruia erau dispuse faţă în faţă două mese lungi şi goale, cu câte cinci scaune înşirate de-a lungul fiecăreia. Mulţimea înconjura acest spaţiu, ocupând fiecare centimetru al clădirii, şi mi s-a strâns gâtul când mi-am dat seama la ce se uitau.

Ceainicele şi ceştile lui Ezra erau aşezate înaintea fiecărui scaun.

Arătau exact aşa cum le concepuse Holland, cu forme uluitoare şi de o măiestrie greu de închipuit. Faţetele fiecărei nestemate sclipeau, atrăgând toate privirile din încăpere.

În jurul platformei se înălţau rânduri de scaune dispuse în amfiteatru şi marcate cu stemele şi însemnele comercianţilor. Holland şi-a găsit scaunul pe rândul aflat cel mai aproape de mese.

M-am uitat la celelalte scaune, căutând stema lui Saint – o velă triunghiulară înconjurată de un val înspumegat. Dar, când l-am găsit în sfârşit, am văzut că era gol. În spatele lui se afla un scaun purtând stema lui Zola.

Am ridicat ochii la West. Şi el privea acelaşi lucru.

— Îl vezi? am întrebat în şoaptă.

S-a uitat prin încăpere, peste capetele celor din jurul nostru.

— Nu.

Am atins dosul mâinii lui West şi apoi am plecat de lângă el, făcându-mi loc cu coatele, până când am găsit scara care ducea la Holland.

Mi-am ocupat locul lângă ea, privind încăperea. Henrik stătea lângă platformă, alături de West, cu o expresie de plăcere desăvârşită pe chip. Ezra nu spusese că Henrik avea să fie aici şi, dacă exista vreun plan prin care urmau să fie trădaţi atât Holland, cât şi Saint, urma să aflăm.

O femeie a trecut pe lângă noi cu o tavă cu pahare de cava şi Holland a luat două, dându-mi mie unul.

Pocnetul unui ciocănaş lovit de masă m-a făcut să tresar şi mulţimea a făcut linişte într-o clipă, strângând rândurile când uşile de la balcon s-au dat de perete.

Un singur şir de bărbaţi şi femei au ieşit pe rând, coborând treptele până la platformă şi ocupându-şi locurile. Costumele şi rochiile lor croite recent erau împodobite cu aur şi catifea şi mâinile le erau pline de inele incrustate cu giuvaere. Consiliul Comerţului din Strâmtori. Chiar şi în ţinutele scumpe, li se observau trăsăturile aspre. Şi-au ocupat locurile la masa îndepărtată, urmaţi apoi de consiliul reprezentând Marea Nenumită, a cărui opulenţă era şi mai mare.

Când au ajuns toţi la locurile lor, s-au aşezat deodată. Hârşâitul picioarelor scaunelor a răsunat în tăcere.

M-am uitat din nou la scaunul lui Saint. Încă era gol.

Femeia care reprezenta Breasla Fierarilor din Strâmtori s-a aplecat spre conducătorul Breslei Constructorilor de Corăbii şi i-a şoptit ceva în timp ce doi bărbaţi cu mănuşi albe

umpleau ceştile de ceai bogat ornamentate dinaintea lor. Ceainicele parcă pluteau pe masă şi am observat că Holland era încântată de admiraţia lor. Asta fusese ideea.

A agitat cava din pahar, privind cum ambele consilii inspectau operele, şi un zâmbet satisfăcut i-a alunecat în sus pe o latură a chipului. Îi pregătea pentru propunerea ei.

Ciocănaşul a lovit din nou şi conducătorul Breslei Producătorilor de Rachiu din Marea Nenumită s-a ridicat. Şi-a şters haina şi s-a întors spre mulţime.

— În numele Mării Nenumite şi al Strâmtorilor, vă urez bun venit la întrunirea bienală a Consiliilor Comerţului!

Uşile spre chei s-au închis, stingând lumina soarelui, iar în încăpere s-a lăsat o tăcere şi mai adâncă. Palmele au început să-mi transpire. M-am uitat după tatăl meu printre chipurile din mulţime, căutând cu ochii albastrul sclipitor al hainei lui.

Alături de mine, Holland era relaxată şi îşi aştepta momentul cu răbdare.

— Pentru început, vom lua în considerare propuneri noi.

Vocea adâncă a şefului de breaslă a răsunat puternic şi privirile au fugit spre scaunele comercianţilor.

Holland s-a ridicat încet, cu privirea la sală. Toate astea îi făceau plăcere.

— Stimaţi membri de consiliu, astăzi aş vrea să înaintez o cerere oficială prin care să extind ruta mea comercială de la Bastian la Ceros.

A urmat o tăcere ţipătoare, în care ambele consilii au privit-o atent pe bunica mea.

Conducătoarea Breslei Giuvaiergiilor din Strâmtori a vorbit prima. S-a ridicat cu ceaşca în mână.

— E a patra oară în ultimii opt ani când soliciţi o licenţă şi, de fiecare dată, răspunsul a fost acelaşi.

Apoi s-a ridicat conducătoarea Breslei Giuvaiergiilor din Marea Nenumită.

— Atât Marea Nenumită, cât şi Strâmtorile au avut de câştigat de pe urma antreprizei de succes a lui Holland. Majoritatea pietrelor preţioase din apele voastre vin de la echipele ei de dragori. Susţinem cererea, ca şi în trecut.

După cum bănuiam, Holland nu îl avea în buzunar doar pe comandantul portului din Bastian.

— Este deosebit de important ca negustorii din Strâmtori să-şi continue rutele comerciale, a replicat conducătoarea breslei din Strâmtori.

— Nu au decât, a răspuns Holland.

— Ştim cu toţii că, dacă corăbiile tale ar începe să navigheze în Strâmtori, ar scufunda tot comerţul stabilit la Ceros. Conducătoarea breslei din Marea Nenumită a ridicat bărbia.

— Ce comerţ? Se spune că jumătate din flota lui Zola a fost incendiată în cadrul unei rivalităţi meschine între comercianţi şi că el nu a mai fost văzut de săptămâni întregi. Saint nici măcar nu s-a sinchisit să-şi ocupe locul la întrunirea de azi.

Pulsul mi s-a iuţit şi am privit din nou spre scaunul liber. Unde era?

Un sentiment de greaţă mi-a strâns stomacul şi în mintea mea s-au lămurit contururile unui gând. Faptul că Saint nu era aici putea însemna una din două. Ori Holland avusese grijă să nu ajungă la întrunire, ori… Am înghiţit în sec.

Dacă nici nu avusese de gând să vină? Dacă asta era încă una dintre intrigile lui sucite? Poate că-şi păzea doar propria piele. Mă lăsa pe mine să încasez loviturile lui Holland ca acestea să nu ajungă la *el.* Poate că făcuse propriile înţelegeri. Poate că deja se întorsese în Strâmtori.

Mi-am muşcat buza şi am încercat să respir în ciuda durerii care-mi erupea în piept. *Nemernicul* ăla.

— Am o propunere care cred că va mulţumi ambele consilii, a vorbit Holland din nou.

Cele două conducătoare ale Breslelor de Giuvaiergii s-au aşezat la loc şi toţi s-au întors spre bunica mea, ascultând atent.

Mi-a făcut semn cu un deget, indicându-mi să mă scol de pe scaun, şi m-am ridicat în picioare, apăsată de povara a sute de priviri.

Mintea îmi gonea şi m-am uitat la ceainicele de pe mesele din faţa noastră. Dacă Saint nu era aici, aveam o singură cale de a o doborî pe Holland. Dar, dacă aş fi făcut ce trebuia făcut, n-aş fi fost singura care ar fi plătit preţul faţă de Holland. Ar fi plătit şi West.

L-am văzut în mulţime. Stătea în colţul din spate, sfredelindu-mă cu privirea. Cu umerii încordaţi, mi-a răspuns clătinând din cap abia perceptibil.

Nu o face, Fable!

— Aş vrea să o propun pe nepoata mea la conducerea afacerii mele în Strâmtori, a spus cât se poate de melodios Holland.

Tăcere.

— S-a născut pe o corabie comercială în Strâmtori, unde a trăit toată viaţa ei. E dragor, comerciant şi mag al nestematelor.

Am clipit. În sală s-a lăsat tăcerea şi m-am străduit să nu mă clintesc. Holland nu şi-a luat ochii de la consiliile din faţa noastră, pe când mai mulţi conducători ai Consiliului Comerţului din Strâmtori şopteau vecinilor lor.

— Va naviga sub stema mea, cu şase corăbii, şi îşi va stabili biroul la Ceros, sub autoritatea Consiliului din Strâmtori şi a Breslei Giuvaiergiilor, a continuat Holland. Marfa noastră se va limita doar la pietre preţioase.

Dar toţi cei din sală probabil ştiau ce însemna asta. Ar fi *început* cu pietrele preţioase. Pe măsură ce cuferele ei s-ar fi înmulţit, s-ar fi înmulţit şi marfa. Comercianţii mai mici ar fi dat faliment şi ea ar fi adunat resturile. În scurt timp ar fi devenit stăpână peste Strâmtori.

— Votăm?

Conducătorul Breslei Producătorilor de Rachiu din Marea Nenumită s-a ridicat în picioare, vârându-şi mâinile în buzunarele mărginite cu aur.

Toţi au încuviinţat din cap fără tragere de inimă şi eu am strâns pumnii în buzunarele hainei, cu inima zvâcnindu-mi. Va câştiga. Va obţine totul.

Am făcut un pas în faţă până să mă răzgândesc şi pielea mi s-a răcit. Dar, când am deschis gura, uşa din fundul cheiului s-a deschis, umplând sala cu lumina sclipitoare a soarelui. Am clipit agitată şi ochii mi s-au adaptat la lumină, zărind contururile ferme ale unei siluete care înainta prin mulţime.

— Iertare! a răsunat în încăpere vocea adâncă a tatălui meu şi am oftat dureros, înghiţind în sec. Am întârziat.

Consiliul Comerţului din Marea Nenumită l-a urmărit bănuitor pe Saint până când acesta a ajuns la platforma dintre mese.

S-a dus la scaunul lui fără să se uite la mine, cu haina fluturându-i în urmă, şi a luat loc.

— Ei, ce am pierdut?

Capitolul 39

Nimeni nu părea mai şocat şi mai furios decât Holland. Stătea lângă mine, parcă sculptată în gheaţă.

— Urmează să votăm asupra propunerii lui Holland de a-şi extinde ruta comercială până la Ceros, a răspuns şefa Breslei Giuvaiergiilor din Strâmtori.

Aproape că părea bucuroasă de sosirea lui.

— Ah!

Saint a scos pipa din buzunar, frecând vatra ei cu degetul mare, ca şi când s-ar fi gândit s-o aprindă.

— Mă tem că asta nu se va întâmpla.

— Poftim?

Suprafaţa calmului neştirbit al lui Holland s-a crăpat deodată.

Saint s-a aplecat în faţă şi i-a întâlnit privirea de-a lungul şirului de scaune.

— Nu vei mai avea inelul acela de comerciant pe deget multă vreme. Ar fi păcat să irosim pergament pentru o licenţă comercială.

Holland şi-a întors umerii încordaţi spre Saint, fixându-l cu privirea ei ucigătoare.

— Cred că…

— Aş vrea să vă supun atenţiei o acuzaţie oficială.

Saint s-a ridicat în picioare, apucându-se de marginea din faţă a hainei.

O dâră de sânge roşu-aprins îi urca de la guler la bărbie. Părea că încercase să se cureţe. Şi nu am văzut nicio rană, ceea ce însemna că sângele nu era al lui.

— La adresa lui Holland şi a licenţei pentru comerţ cu giuvaiere.

— Şi care e acuzaţia? a izbucnit conducătoarea Breslei Giuvaiergiilor din Marea Nenumită.

— Producerea şi comercializarea de nestemate false, a răspuns Saint.

Un murmur colectiv a risipit tot aerul din încăpere şi şefa Breslei Giuvaiergiilor din Marea Nenumită a sărit în picioare.

— Domnule, sper că înţelegeţi gravitatea acestei acuzaţii!

— O înţeleg, a spus Saint, mimând un aer formal. De o vreme, Holland strecoară nestemate false în livrările către Strâmtori în mod sistematic şi doresc să solicit revocarea inelului ei de comerciant, precum şi licenţa ei pentru comerţ pe Marea Nenumită.

Holland tremura lângă mine, atât de furioasă, încât a trebuit să se întindă spre balustrada din faţa ei ca să nu cadă.

— E absurd! Acuzaţia e falsă!

— Bănuiesc că aveţi dovezi? a întrebat bărbatul din capătul mesei, privindu-l atent pe Saint.

Nu doar comerţul ar fi avut de suferit. Ar fi suferit şi Marea Nenumită.

— Le aveţi deja.

A arătat mesele cu un gest leneş.

— Aveţi în mâinile voastre aceleaşi falsuri pe care le introduce pe furiş în Strâmtori.

Bărbatul a lăsat ceaşca şi aceasta s-a lovit zgomotos de farfurie. S-a uitat la ea de parcă l-ar fi muşcat.

— Nu vorbiţi serios!

— Eşti nebun! Nu există niciun fals în piesele acelea! a ţipat Holland, cu ochii măriţi.

S-a împleticit în faţă, apucându-se de braţul scaunului.

— Verificaţi-le cu mâinile voastre!

Şefa Breslei Giuvaiergiilor din Marea Nenumită a vărsat pe jos ceaiul din ceaşca ei, s-a dus la cea mai apropiată lumânare şi a ridicat ceaşca în dreptul luminii.

A inspectat-o cu atenţie, întorcând-o astfel încât lumina să alunece pe nestemate.

— Să-mi aducă cineva o lampă. Acum!

— Cât aşteptăm… a spus Saint, aşezându-se pe colţul mesei şi lovind din picior. Mai am o acuzaţie de făcut.

— Încă una! a mârâit Holland.

Saint a încuviinţat din cap, scoţând un petec de pergament din haină.

— Acum şase zile, *Luna,* nava-comandant a afacerii lui Zola, cu sediul la Ceros, a acostat în portul oraşului Bastian. De atunci nu a mai fost văzută. Şi nu a mai fost văzut nici timonierul ei.

Holland a încremenit.

— În noaptea următoare, a fost ucis la gala organizată la Casa Azimutului.

Dacă mai rămăsese vreo fărâmă de căldură în încăpere, a dispărut în acel moment.

— Din câte ştiu, punerea la cale a uciderii unui seamăn comerciant este o infracţiune care impune revocarea licenţei comerciale.

Asta făcea el. Elimina toate riscurile. Pentru eventualitatea în care familia Roth nu s-ar fi ţinut de cuvânt şi ar fi introdus nestemate adevărate în seturile de ceai. Dar, făcând o asemenea acuzaţie, Saint îşi asuma un risc uriaş. Nu exista comerciant în sală care să nu-l fi putut acuza de aceeaşi infracţiune.

Am încremenit şi l-am văzut pe West în mulţime. Nu era adevărat. Pentru că Saint niciodată nu-şi rezolva treburile murdare cu mâna lui. Nici măcar nu era de faţă în asemenea momente.

Pentru asta îl avea pe West.

— Aş vrea să vă prezint declaraţia sub jurământ a navigatorului lui Zola, care a văzut cu ochii lui moartea timonierului său la gală.

Un cap acoperit cu păr blond pal s-a ivit din mulţime şi Clove a păşit pe platformă. Am căscat gura. Aveau de gând s-o doboare pe Holland acuzând-o tocmai de planul pe care îl puseseră la cale ei înşişi.

— Ei bine? a izbucnit şeful Breslei Giuvaiergiilor din Marea Nenumită.

— E adevărat, a răspuns Clove. Am văzut cu ochii mei. Holland a poruncit uciderea lui Zola la ea în birou. Apoi a dezmembrat şi a scufundat *Luna* în golful oraşului Bastian.

— Minte! a urlat Holland, intrând acum în panică.

A coborât treptele spre platformă cu paşi mici, ţinând în mâini fustele ei şifonate.

— Au pus totul la cale împreună.

Vocea i s-a risipit.

— Nu.

Cuvântul a căzut din buzele mele greu şi răsunător. Vorbisem fără să vreau. Eram vrăjită de spectacol. De geniul desăvârşit al întregului plan.

— Nu mint. Eram şi eu de faţă.

Holland s-a întors spre mine, cu ochi mari şi pustiiţi.

— E adevărat, am spus eu.

Au izbucnit ţipete şi un bărbat a apărut în pragul uşii cheiului gâfâind, cu o lampă de bijutier în mâinile lui mari. A urcat împleticit pe platformă şi a aşezat-o pe masă.

Şefa Breslei Giuvaiergiilor din Strâmtori a luat ceaşca şi a izbit-o de masă. Am tresărit când a izbit-o din nou, eliberând una dintre nestemate. Bărbatul a aprins fitilul lămpii şi şefa de breaslă şi-a dezbrăcat haina, aşezând nestemata pe sticlă. Toţi o urmăreau într-o tăcere deplină.

Piatra preţioasă a cârâit pe sticlă în timp ce o întorcea şi femeia a încordat obrajii şi mai tare.

— E adevărat, a confirmat ea. Sunt false.

Un vacarm revoltat a izbucnit, cuprinzând toată încăperea.

— E imposibil! a ţipat Holland. Meşteşugarul! El trebuie să fi…

— Nu au fost fabricate în hala ta? a ridicat Saint o sprânceană spre ea.

Nu avea cale de scăpare. Şi-ar fi pierdut inelul dacă ar fi mărturisit că a însărcinat un comerciant nelicenţiat să-i facă piesele acelea. Era prinsă în capcană.

În acel moment, toţi membrii de consiliu s-au ridicat în picioare şi vocile lor s-au amestecat în haosul general, strigând unul la altul din marginile platformei. Prăbuşirea asta avea să afecteze întreaga Mare Nenumită.

Holland a căzut pe treptele platformei, cu mâinile tremurându-i în poală, şi şefa Breslei Giuvaiergiilor s-a repezit la ea.

— Inelul tău a fost revocat. Şi dacă nu-l găsim pe Zola înainte de apus, îţi va fi revocată şi licenţa.

Holland s-a chinuit să-şi scoată inelul şi i l-a pus în mână.

— Nu înţelegeţi. Ei… *ei* au făcut asta.

A ignorat-o, făcând semn celor doi bărbaţi care aşteptau în spatele ei. Aceştia au păşit în faţă şi Holland s-a ridicat în picioare, trecând printre ei în drum spre uşi.

Ciocănaşul a lovit din nou din mâinile agitate ale şefului Breslei Producătorilor de Rachiu, cerând să se facă linişte.

— Mă tem că va trebui să ne întrunim din nou…

— Încă nu, l-a întrerupt Saint, care încă stătea în centrul platformei. Mai am propuneri de făcut.

Bărbatul s-a holbat la el.

— Alte propuneri? Acum?

— Da.

A scos încă un pergament din haină.

— Aş vrea să solicit o licenţă pentru activităţi comerciale în portul oraşului Bastian.

Vocea lui a răsunat cu putere.

— În numele fiicei mele şi a corabiei ei, *Marigold.*

Mi s-a tăiat respiraţia şi mi-a încremenit în vene până şi ultimul strop de sânge.

Fiicei mele.

În viaţa mea nu-l auzisem spunând cuvântul ăsta.

Saint s-a întors spre mine şi mi-a întâlnit ochii. Şi toate chipurile din încăpere s-au stins în întuneric, lăsându-l doar pe el. Şi pe mine. Şi furtuna tuturor lucrurilor dintre noi.

Mi-am spus că poate îşi plătea datoria faţă de mine. Se achita pentru ceea ce făcusem pentru el. Poate că se asigura că nicio datorie nu-i va fi adusă la uşă.

Dar asta izbutise prin licenţă. Cuvintele nu erau pentru asta. Nu pentru asta mă numise fiica lui.

Am inspirat scurt, în ciuda durerii din gât, şi n-am mai putut stăvili lacrimile. Mi-au alunecat pe obraji în timp ce mă holbam la el. Şi ochii i-au scânteiat ca o ciocnire de cremene. Puternici şi fermi şi mândri.

Dăruia cel mai ascuţit tăiş oricui ar fi vrut să-l folosească împotriva lui. Dar, mai important de atât, mă revendica.

— Aprobat.

Vocea m-a trezit din transă, aducându-mă înapoi în sală. Unde ne urmăreau toate privirile, uitându-se când la unul, când la celălalt.

Timonier. Dragor. Comerciant. Orfană. Tată.

Fiică.

Capitolul 40

Marea arăta diferit în dimineaţa aceea.

Stăteam în capătul străzii, privind portul din Sagsay Holm. Încă era întuneric, dar vedeam dansul albastru tremurând pe valuri.

Dragonul Mării nu mai era la chei. Un bărbat atârna într-un sapan de peretele altei corăbii, scrijelind stema lui Holland de pe el. După ce vestea va fi ajuns şi în celelalte porturi de pe Marea Nenumită, stema avea să dispară. Ca şi când toţi anii şi nestematele şi corăbiile nici n-ar fi existat. Dar în urma lui Holland avea să rămână un gol. Cu consecinţe ample.

Conturul unei haine lungi a apărut pe caldarâm lângă umbra mea. Am privit o clipă cum flutura în vânt, după care m-am întors spre el.

Saint era proaspăt bărbierit şi ochii albaştri îi sclipeau deasupra pometilor înalţi.

— Ceai?

Am zâmbit.

— Sigur.

Am mers umăr lângă umăr prin mijlocul străzii, călcând caldarâmul cu ghetele în ritm sincronizat. Nu mă mai plimbasem aşa împreună cu el. Niciodată nu mai fusesem alături de Saint şi nu-i mai vorbisem în afara *Ciocârliei* şi a biroului său. Oamenii se uitau la noi când treceam şi mă întrebam dacă îl vedeau pe el în mine sau pe mine în el. Dacă exista vreun ecou vizibil între noi care arăta oamenilor cine eram. Era ciudat. Era bine.

Pentru întâia oară în viaţa mea, nu mă ascundeam. Şi nu se ascundea nici el.

S-a oprit sub firma mişcătoare a unei cârciumi şi a deschis uşa, ca apoi să intrăm amândoi.

Barmanul s-a ridicat de pe scaun, unde scria în registre, apoi şi-a strâns şireturile şorţului.

— Neaţa!

— Neaţa! a spus şi Saint, aşezându-se la o masă mică de lângă fereastra cea mai mare.

Aceasta dădea în stradă, exact aşa cum îi plăcea lui.

— Un ceainic, te rog.

M-am aşezat lângă el, descheindu-mi haina şi lăsând coatele pe masă. Saint nu a spus nimic, privea pe fereastră cu ochii mijiţi, pe când lumina aurie se împrăştia dincolo de geam. Nu mai era nodul stingher de încordare care fusese întotdeauna.

Când barmanul ne-a adus o farfurie cu pâine prăjită, Saint a luat un cuţit şi a întins unt pe o felie cu grijă.

Era o tăcere lejeră. Confortabilă. În cap îmi vuiau toate întrebările pe care am vrut vreodată să i le pun, învârtindu-se atât de repede, încât abia mai puteam să le descâlcesc. Dar nu şi-au găsit drumul până la limba mea. Deodată, mi s-a părut că nu era nevoie să-l întreb. Deodată, niciuna nu mai avea importanţă.

Un ceainic din porţelan albastru a aterizat între noi şi barmanul a aranjat două cești şi farfurioare, având grijă să le alinieze perfect. Mulţumit, a înclinat din cap serviabil şi ne-a lăsat.

Am luat ceainicul şi am umplut întâi ceaşca lui Saint. Aburii de la ceaiul negru s-au înălţat în rotocoale înaintea lui. Aşa îl cunoşteam cel mai bine, ascuns în spatele unui văl. Niciodată văzut clar.

— Ieri mi-a fost teamă că n-o să apari.

Am împins farfurioara spre el.

A luat linguriţa de lângă farfurioară şi a învârtit încet în ceai.

— Chiar credeai că nu voi veni?

— Nu, am răspuns eu chiar în timp ce realizam acest lucru.

O parte din mine ştiuse că va veni. Şi nu înţelegeam exact de ce, pentru că nu aveam niciun motiv să am încredere în el.

În toată viaţa mea, Saint nu-mi spusese niciodată că mă iubeşte. Mă hrănise, mă îmbrăcase şi-mi oferise un cămin, dar îmi aparţinea numai până la un punct. Chiar şi aşa, în anii aceia petrecuţi pe Jeval, existase un fel de coardă care mă lega de tatăl meu. Care îmi dădea sentimentul că era al meu. Şi de sentimentul ăsta mă ţinusem cu dinţii în acele minute, privind uşile dinspre chei şi aşteptând intrarea lui.

— Nu a fost uşor să iau registrele de la comandantul portului, a spus el drept explicaţie.

Mi-am amintit dâra de sânge de pe gâtul lui.

— Cum le-ai obţinut?

— Chiar vrei să ştii?

M-am rezemat de speteaza scaunului.

— Nu prea.

A sorbit din ceai în tăcere. Ceaşca părea atât de mică în mâna lui şi albastrul ei oglindea lumina, sclipind de-a lungul marginii. A băgat mâna în buzunar şi a pus pe masă un pergament împăturit.

— Licenţa ta.

M-am holbat la ea o clipă, aproape speriată s-o ating. De parcă s-ar fi risipit îndată ce aş fi citit cuvintele. Din nou, imboldul de a izbucni în lacrimi mi s-a înfăşurat strâns în gât.

— În noaptea aceea.

Vocea lui a străpuns tăcerea, dar nu a ridicat ochii la mine.

— Nu înţeleg cum am putut s-o pierd.

M-am îndreptat de spate şi ceaşca mi-a tremurat în mână. Am lăsat-o pe masă.

— Într-o clipă era acolo şi apoi…

A oftat.

— O rafală a izbit corabia şi Isolde a dispărut, pur şi simplu.

Nu mi-a scăpat faptul că i-a rostit numele. Nu mi-a scăpat felul în care a răsunat în vocea lui. Ca o rugăciune. Mi-a înţepat inima, încordându-i cusăturile.

— Nu te-am lăsat pe Jeval pentru că nu te iubesc.

— Saint.

Am încercat să-l opresc. Dar m-a ignorat.

— Te-am lăsat acolo pentru că…

— Nu are importanţă.

— Ba are.

Atunci a ridicat privirea şi albastrul ochilor lui era înconjurat de fire roşii.

— Te-am lăsat acolo pentru că, în toată viaţa mea, nu am mai iubit nimic atât de mult cum te iubesc pe tine. Nici pe Isolde. Nici comerţul. Nimic.

Cuvintele arzătoare au umplut cârciuma şi m-au cuprins atât de strâns, încât nu mai puteam să respir. M-au strivit până când am început să capăt o formă ciudată, de nerecunoscut.

— Nu aveam de gând să devin tată. Nu voiam să fiu tată. Dar, prima dată când te-am ţinut în mâini, erai atât de mică. În viaţa mea nu mai fusesem atât de îngrozit. Parcă n-am mai dormit din noaptea în care te-ai născut.

Mi-am şters o lacrimă de pe bărbie.

— Înţelegi ce-ţi spun?

Am dat din cap, pentru că nu puteam să spun nimic. Mâna lui s-a răsfirat între noi, pe masă, întinzându-se spre mine, dar nu am luat-o. În loc de asta, am strâns braţele pe lângă trup şi m-am sprijinit de el. Mi-am ascuns faţa în haina lui, aşa cum făceam când eram mică, şi braţele lui m-au înconjurat. Am închis ochii şi lacrimile fierbinţi mi-au alunecat pe obraji. Pentru el. Pentru mine. Pentru Isolde.

Nu exista nicio cale de a îndrepta lumea. Oricât de mulţi bani şi oricâtă putere am fi avut, n-aş fi putut să dau timpul înapoi până la noaptea aceea din Laţul Uraganului sau la ziua în care a apărut Isolde, cerând un loc în echipajul lui Saint. Era un şir lung de noduri de o frumuseţe tragică, care ne lega.

Şi cel mai mult îmi sfâşia inima faptul că, prin cine ştie ce mijloace, prin cine ştie ce mişcare a întunericului, încă eram mândră că sunt fata lui Saint.

Pieptul i se înălţa şi cobora şi braţele lui s-au strâns mai puternic în jurul meu, după care mi-a dat drumul. M-am şters pe faţă, suspinând, pe când el a băgat mâna în buzunar.

Luciul unui lanţ de argint sclipea între degetele lui. Colierul mamei mele.

— Şi-ar fi dorit să-l iei tu, a spus, cu o voce sugrumată.

Am luat lanţul, lăsând pandantivul să-mi cadă în mână. Dragonul de mare din sidef verde strălucea în lumină, prefăcându-se în valuri albastre şi purpurii. O simţeam înăuntrul lui. Duhul mamei mele umplea aerul.

— Eşti sigur? am şoptit eu.

— Sunt sigur.

Am închis mâna în jurul lui şi murmurul melodios s-a înfăşurat în jurul meu.

L-am pus în buzunar şi clopotul din port a răsunat.

— E timpul să plec, am spus eu răguşită.

Echipajul mă aştepta.

Saint şi-a turnat încă o ceaşcă de ceai.

— Porneşti spre Ceros?

Am încuviinţat din cap şi m-am ridicat în picioare. Un zâmbet mi-a apărut pe buze.

— Ne vedem acolo?

Saint a luat ceaşca, cu ochii la ceai.

— Ne vedem acolo.

Am ieşit pe uşă, ridicându-mi gulerul hainei împotriva dimineţii reci. Satul era deja animat şi strada era plină de tarabe şi ferestre de prăvălie deschise. Mi-am îndreptat privirea spre apă şi am luat-o la pas spre port.

Când un reflex violet a alunecat pe geam lângă mine, m-am oprit din mers şi am întors ochii peste drum. Holland stătea în pragul boltit al intrării în Wolfe & Engel, urmărindu-mă cu privirea ei ascuţită. Gulerul de blană albă al hainei flutura în vânt, atingându-i bărbia, şi de sub păr i se iveau nestematele strălucitoare de la urechi.

Era fermecătoare şi acum. Frumoasă. Chiar dacă îşi pierduse inelul şi licenţa, îi rămânea averea. Niciodată nu avea să ducă lipsă de nimic şi ceva îmi spunea că va găsi o cale de a

câştiga înapoi un dram din puterea ei din Bastian. În orice caz, nu avea să mai poată interveni în afacerile din Strâmtori niciodată.

A stat încremenită ca piatra, fără să clipească, după care a intrat.

Când a privit peste umăr, dispărând în ceainărie, aş fi putut să jur că a zâmbit.

Capitolul 41

Sagsay Holm a dispărut ca amintirea înceţoşată a unui vis.

Eram în vârful arborelui mare, legând frânghiile, în timp ce vântul umfla velele. Acestea se întindeau pe cerul albastru în arcuri line şi, ascultând sunetul brizei sărate pe pânză, am închis ochii. Am tras aer în plămâni şi m-am rezemat de arbore, gândindu-mă că nu voiam să plec de pe corabia asta cât oi trăi.

Când am coborât privirea, am văzut că West mă urmărea de pe punte. Învăluit într-o strălucire aurie, mijea ochii în lumină şi vântul îi strângea cămaşa pe trup în aşa fel încât îmi venea să dispar cu el în licărul lumânărilor din cabina lui.

Am coborât, aterizând cu picioarele goale pe puntea fierbinte.

— Vrei să le verifici? a întrebat el, suflecându-şi mânecile.

— Da.

Când am trecut pe lângă el, m-a luat de mână şi m-a tras înapoi. Imediat ce m-am întors, m-a sărutat. Mi-a înconjurat talia cu un braţ şi m-am sprijinit de el până când mi-a dat drumul. Degetele i-au alunecat dintre ale mele şi, pornind pe puntea laterală, am intrat în cabină, unde Hamish stătea la biroul lui West cu două registre deschise înaintea sa.

S-a uitat la mine pe deasupra ochelarilor.

— V-am pregătit totul.

A făcut semn spre lampa de bijutier de pe masă. Lângă ea aştepta un cufăr mic cu nestemate.

În urma presupusei înşelătorii a lui Holland, toţi comercianţii, din Strâmtori şi până în Marea Nenumită, aveau să-şi conducă afacerile cu mai multă stricteţe, verificând de două ori şi de trei ori nestematele pe care le vindeau, ca să-şi ferească gâtul de sabia Consiliului Comerţului.

M-am aşezat pe scăunel, am aprins un chibrit şi apoi lumânarea de sub lentilă. Când a început să lumineze, am luat prima piatră între degete, o bucată de acvamarin. Am orientat-o în aer astfel încât să fie pătrunsă de lumină, verificând culoarea ei aşa cum mă învăţase mama. Apoi am aşezat-o pe sticla lămpii şi am privit prin ocular, observând structura nestematei. După ce am terminat, am dat-o la o parte şi am luat încă una.

Fiecare lucru are limba lui. Mesajul lui.

Era prima lecţie pe care mi-o dăduse mama când am devenit ucenica ei. Dar am înţeles ce însemna asta abia când mi-am dat seama că până şi *ea* avea cântecul ei. Era senzaţia pe care o trăiam oricând era în preajmă.

O simţeam în întuneric, când se apleca peste mine în hamac, ca să-şi atingă buzele de fruntea mea. O simţeam chiar şi atunci când abia vedeam licărul felinarului pe colierul ei, care atârna deasupra mea.

O ştiam în adâncul oaselor.

Isolde.

Am privit peste umăr la pandantivul în formă de dragon de mare, agăţat de un cui lângă pat, care se legăna odată cu mişcarea corabiei. M-am ridicat şi am traversat cabina, luându-l din cui şi întinzându-l înaintea mea.

Avusesem aceeaşi senzaţie în biroul lui Saint din Strânsoare, spiritul mamei mele îmi strigase prin colierul de pe raft. O simţisem din nou când m-am scufundat lângă insuliţă, unde fărâme din fiinţa ei parcă emanau prin apele albastre.

Am şters suprafaţa sidefului cu degetul mare, privind undele nuanţelor violete sub valurile verzui. Murmurul era atât de limpede, radiind în palma mea. Ca şi când Isolde încă ar fi existat cumva în interiorul lui. Ca şi când…

Respiraţia mi s-a tăiat deodată şi un tremur discret mi-a cuprins mâna, până când lanţul de argint mi-a alunecat printre degete.

Hamish a lăsat tocul.

— Ce e?

— Dacă, de fapt, nu era ea? am şoptit eu cu o voce stinsă.

— Ce?

— Dacă nu pe ea am simţit-o lângă insulă?

Am ridicat ochii la el, dar Hamish părea derutat.

Am întins pandantivul în lumina care pătrundea prin fereastră, privind opera de argintărie cu atenţie. N-am găsit nicio imperfecţiune pe suprafeţele curbe, detaliile dragonului de mare erau perfecte. L-am întors pe cealaltă parte.

Am rămas cu gura căscată când am văzut-o. Emblema familiei Roth. Era imprimată pe suprafaţa netedă. Era mică, dar se vedea – n-aş fi recunoscut-o în veci dacă n-aş fi văzut-o la Bastian.

Nu întâmplător îl comandase Saint la Bastian. Nu era o coincidentă că fusese făcut de familia Roth. Şi nu sentimentele îl îndemnaseră să se întoarcă la *Ciocârlie* ca să-l găsească.

Am deschis sertarul de la biroul lui West şi am scotocit prin conţinutul lui până când am găsit un cuţit. M-am aşezat pe podea, punând pandantivul înaintea mea. Când am ridicat cuţitul în aer, Hamish a sărit la mine.

— Fable…

L-am coborât deodată, lovind suprafaţa pandantivului cu mânerul cuţitului. Sideful a crăpat şi, după încă o lovitură, s-a sfărâmat în bucăţi.

Cuţitul mi-a alunecat dintre degete şi mi-am acoperit gura, holbând ochii.

De sub carcasa spartă se ivise o suprafaţă neagră, netedă şi lucitoare. Chiar şi în lumina obscură, am văzut sclipirile violete care roiau sub ea.

— Ce… a exclamat Hamish, făcând un pas în spate.

Senzaţia aceea care mă învăluia mereu alături de mama mea nu venea de la Isolde. Venea de la *colier.* Cel pe care nu-l dădea jos niciodată.

Saint nu ştia unde se găsea piatra miez-de-noapte, dar ştia *cum* s-o găsească. De aceea îmi dăduse colierul. Era un indiciu pe care l-ar fi înţeles numai un mag al nestematelor.

Nu pe mama mea o simţisem lângă insulă. Ci nestemata.

Capitolul 42

Insula Fable era ca un uriaş adormit în întuneric.

Conturul insulei stâncoase abia se vedea pe cerul nopţii când am coborât ancora.

O simţeam, stând la prora corabiei, biciuită de vânturile mării. Insula Fable nu avea recife de dragat, dar miez-de-noapte era aici. Trebuia să fie.

Poate că Isolde găsise piatra din întâmplare. Sau poate că se luase după cântecul pietrelor, ca o molie atrasă de flacără.

Mă întrebam cât timp îi luase să înţeleagă ce făcuse. Cât valora piatra. Cât timp îi luase să se hotărască s-o trădeze pe propria ei mamă.

Saint îmi dăruise colierul pentru că era o cheie. Având miez-de-noapte, ştiind senzaţia pe care mi-o dădea, puteam să găsesc şi altele. Cunoşteam cântecul nestematei aşa cum ştiam ritmul propriei mele inimi. Probabil că aş fi putut s-o găsesc şi cu ochii închişi.

West mi-a pus cureaua în mâini şi apoi şi-a legat-o pe a lui. Am legat catarama cu mişcări rapide şi nu m-am mai sinchisit să-mi verific uneltele. Fiecare petec al pielii mele tresărea şi un fior îmi aluneca pe braţe.

Willa s-a aplecat peste margine, privind apa întunecată de jos.

— Chiar crezi că e acolo?

— Ştiu sigur.

Am zâmbit.

West a urcat pe balustradă şi eu l-am urmat. N-am mai aşteptat. Cum am ajuns lângă el, am sărit amândoi. Întunericul ne-a înghiţit cu totul şi mâna caldă a lui West m-a dibuit în întuneric pe când loveam din picioare ca să mă ridic înapoi la suprafaţă. *Marigold* se profila deasupra şi în spatele nostru se afla insula.

I-am estimat înălţimea, privind în zare.

— Acolo.

Am arătat spre o culme stâncoasă.

— E o peşteră în apropierea crestei.

West a privit-o nesigur. Probabil că gândea la fel ca mine. Că, scufundându-se în peşteră, nu puteam şti unde se va deschide din nou şi nici *dacă* avea să se deschidă. Dar Isolde izbutise, aşa că trebuia să existe o cale.

— Frânghie! a strigat West către *Marigold* şi, după o clipă, un colac de frânghie a căzut în apă.

West l-a potrivit peste umăr astfel încât să-i străbată pieptul de-a curmezişul. Văzând că începe să-şi exerseze plămânii, am început şi eu, inspirând adânc şi expirând.

Înăuntru, în afară. Înăuntru, în afară.

Pieptul mi s-a destins cu fiecare răsuflare, până când plămânii au părut suficient de flexibili încât să poată cuprinde aerul de care aveam nevoie. Am strâns buzele şi i-am făcut semn cu capul lui West, după care m-am scufundat sub apă şi am început să lovesc din picioare. El cobora mai repede datorită frânghiei, iar eu am înotat după el, înaintând încet, ca să nu obosesc.

Razele lunii se revărsau în apă, luminându-l pe West în faţa mea pe măsură ce coboram. În faţa noastră s-a ivit peştera, o gaură neagră uriaşă în peretele de stâncă. Sunetul

pietrelor preţioase radia în apă cu atâta putere, încât îl simţeam şi în dinţi. Fuseseră mereu aici. La o aruncare de băţ de Bastian.

West a luat frânghia din jurul său şi mi-a întins capătul. L-am potrivit în spatele unui bolovan, trăgând de el încolo şi-ncoace până când s-a fixat atât de bine, încât n-ar fi clintit-o nicio smucitură puternică. West şi-a legat frânghia în jurul taliei şi a înnodat-o, după care mi-a întins capătul liber, ca să fac şi eu la fel.

L-am strâns de încheietura mâinii când am fost gata şi am pornit spre gura largă a peşterii. Îndată ce am intrat, întunericul a prefăcut apa în cerneală. Era atât de neagră, încât nu-mi vedeam nici mâinile, înotând cu ele întinse înainte.

Pe măsură ce înaintam, apa devenea din ce în ce mai rece. Am lăsat câteva bule de aer să-mi scape pe nas şi am lovit din picioare în continuare, mijind ochii ca să văd mai bine, dar în faţă nu era nicio urmă de lumină.

Ceva ascuţit mi-a înţepat fruntea şi am ridicat mâna, descoperind că mă lovisem de tavanul de stâncă. Culoarul se îngusta. Am eliberat încă puţin aer ca să mă cufund şi m-am împins de tavan chiar în clipa în care o senzaţie uşoară de arsură mi s-a aprins în piept. Am înghiţit din instinct, dar mişcarea asta doar mi-a dat senzaţia înşelătoare că am respirat o clipă, şi durerea a revenit. M-am întors şi nu l-am văzut pe West, dar greutatea lui încă trăgea de frânghie în spatele meu.

Am bâjbâit de-a lungul peretelui rece de piatră, ascultând cu atenţie murmurul adânc care radia în apă. Era din ce în ce mai puternic. Mai limpede.

Senzaţia acidă care erupea înăuntrul meu m-a avertizat că timpul se scursese aproape cu totul. Inima mi se zbătea în coaste, implorând aer, şi în vârfurile degetelor mi-a apărut o amorţeală uşoară.

L-am simţit pe West că se opreşte în spatele meu, în timp ce mă gândeam. Dacă am fi mers mai departe, n-am mai fi putut să ne întoarcem la suprafaţă suficient de repede încât să putem lua aer. Dar, dacă nu eram departe de deschidere… Am mijit ochii, cercetând întunericul. Şi atunci am observat-o. O lumină abia perceptibilă.

M-am desprins de perete şi am înotat. O lumină verzuie se îngroşa în întuneric şi, când ne-am apropiat, am descoperit că venea de sus în linie dreaptă, ca un perete de cristal în apă. Acum mă târam de-a lungul peretelui, căutând puncte de sprijin de care să mă trag în faţă ca să ajung la ea. Când mâinile mele au apucat marginea, m-am tras înainte şi am străpuns suprafaţa, gâfâind aşa de tare, încât în plămâni mi-a intrat şi aer, şi apă.

Am tuşit, ţinându-mă de pragul stâncos, şi în spatele meu a răsărit şi West. Zgomotul respiraţiei lui răguşite a umplut spaţiul tăcut. Abia vedeam. Doar reflexele părului său blond erau vizibile şi m-am întins după el până când mâinile lui m-au găsit.

— Eşti bine? a gâfâit el.

Am răspuns între răsuflări.

— Sunt bine.

Deasupra noastră, un fir subţire de clar de lună pătrundea printr-o deschidere îngustă din tavanul peşterii. Spaţiul era lat de cel mult patru metri şi pereţii se înălţau aplecat până la ceea ce părea a fi o fisură îngustă şi argintie, aflată la zece sau doisprezece metri deasupra noastră.

Am scos un picior din apă şi l-am pus pe piatra netedă. Inima îmi zvâcnea puternic în piept, cu bubuituri furioase, şi gâtul mă ardea până în stomac. West s-a ridicat lângă mine, ieşind din apă. Ochii mi s-au adaptat şi silueta lui s-a conturat în întuneric.

— Sângerezi.

West a întins mâna şi mi-a atins fruntea cu blândeţe, înclinându-mi bărbia aşa încât lumina să-mi cadă pe faţă.

Mi-am pipăit pielea umedă, care zvâcnea. M-am uitat la degete şi am văzut că erau pline de sânge.

— Nu-i nimic.

Strigătele păsărilor marine răsunau deasupra noastră şi am ridicat ochii spre fâşia de cer, unde umbrele lor treceau fulgerător peste deschiderea din pământ.

M-am ridicat în picioare. Peştera era tăcută, cu excepţia apei care picura din vârfurile degetelor mele şi cădea pe piatră, şi am încremenit când o lucire a sclipit în întuneric. Am aşteptat, holbându-mă în întuneric până când am surprins-o din nou. O licărire. Ca din rotirea unui far. Am făcut un pas spre ea, întinzând mâna înainte.

Mâinile mele au plutit prin lumina difuză a lunii până când au găsit peretele şi am pipăit versantul, unde am dat de vârfurile ascuţite şi sticloase ale unui obiect ascuns în umbre.

Vibraţia nestematei mi-a curs prin tot trupul.

Miez-de-noapte.

West a ridicat ochii, învârtindu-se în cerc, privind pereţii de piatră care sclipeau în lumina tremurătoare de deasupra noastră. Erau peste tot.

— Aici a găsit-o, am şoptit eu, scoţând dalta de la curea.

Am pipăit piatra şi am potrivit marginea sub o creastă, luând ciocanul de lemn. Din trei lovituri am desprins o bucată întreagă, care mi-a căzut greoi în mână. Am întins-o în raza de lumină a lunii dintre noi.

Incluziunile violete dansau sub suprafaţă şi am încremenit când reflexele lor au aprins pereţii peşterii ca un cer de stele mov.

Senzaţia prezenţei mamei mele venea din apropiere. Mişuna peste tot în jurul nostru. Şi poate că într-adevăr era aici. Ar fi putut să arunce piatra în mare, dar n-o făcuse. O păstrase, chiar dacă nu s-a mai întors pe insulă. Şi n-am putut să nu mă gândesc că poate o păstrase pentru mine. Că poate îmi dăduse acest nume pentru ca într-o bună zi s-o descopăr.

West mi-a luat piatra din mână întorcând-o ca să strălucească.

— N-am mai văzut aşa ceva.

— Nimeni n-a mai văzut, am şoptit eu.

Atunci a ridicat ochii la mine, cu o întrebare în privire.

— Ce vrei să faci?

Miez-de-noapte era ca răsăritul unei lumi noi. Ar fi schimbat totul. Nu ştiam dacă Strâmtorile erau pregătite pentru asta. Nu ştiam dacă *eu* eram pregătită pentru asta. Un zâmbet amar mi-a întins buzele când a aşezat piatra înapoi în mâna mea.

— Dacă n-am face nimic?

— Poftim?

Piatra miez-de-noapte o chemase la ea pe mama. La momentul potrivit, mă chemase şi pe mine.

— Ce-ar fi să le lăsăm aici? Aşa cum a făcut ea.

— Pe veci?

Perle de lumină alunecau pe faţa lui West.

Am privit în jur, la pereţii strălucitori ai peşterii.

— Până când vom avea nevoie de ele.

Şi nevoia avea să apară.

S-a gândit, adunându-şi părul umed de pe faţă cu o mână.

— Avem *Ciocârlia.*

— Avem *Ciocârlia,* am repetat eu, zâmbind mai larg.

Era mai mult decât suficient ca să ne începem afacerea. Mai mult decât ne trebuia ca să umplem cala corabiei *Marigold* cu marfă şi să stabilim un sediu.

West a făcut un pas spre mine şi, când am lăsat capul pe spate, m-a sărutat cu blândeţe.

— Înapoi în Strâmtori?

Un gust sărat mi s-a aprins pe limbă când am repetat cuvintele printre buzele lui.

— Înapoi în Strâmtori.

Epilog

Arborii pârâiau în bătaia vântului şi velele de pe *Marigold* erau întinse ca nişte aripi.

Stăteam la proră, privind apa de un albastru adânc care gonea pe sub corabie. Alunecam pe mare cu asemenea viteză, încât, când am ridicat privirea, deja ne apropiam de Jeval.

— S-o aducem la ţărm! a strigat West de la timonă. Strângeţi toate velele!

Paj şi Auster au urcat pe arbori, eliberând parâmele velelor ca nava să încetinească, iar Hamish a deblocat vinciul ancorei.

Am luat frânghia de la baza arborelui mic şi am legat-o, cu ochii la insulele-barieră. Erau ca nişte dinţi negri şi colţuroşi. Valurile albastre se spulberau de ele, năvălind sub imboldul vânturilor puternice. Cheiurile pe care le ştiam din vremea petrecută pe Jeval dispăruseră, înlocuite de ceea ce părea a fi un port mic. Piloni de lemn uriaşi se înălţau din apă, susţinând douăsprezece bazine.

În depărtare vedeam o barcă mică venind dinspre ţărm.

West privea de la proră cu mâinile în buzunare. Mereu era aşa când acostam la Jeval, cu umerii şi cu maxilarul încordate.

Am dezlegat frânghiile de acostare şi m-am dus la babord când *Marigold* a plutit aproape de stânci. Un şir de jevalezi deja aşteptau cu mâinile întinse, pregătiţi s-o oprească, ca să nu se frece de chei.

Am luat poziţie pe lăzi când s-a apropiat şi am aruncat frânghiile băiatului din capătul cheiului. Acesta le-a legat una câte una şi Auster a desfăşurat scara chiar în clipa în care Koy a apărut în port cu o mână ridicată în aer.

— *Marigold!* a strigat Koy. Sunteţi programaţi abia peste o săptămână!

S-a uitat la registrul din mâinile sale.

Paj mi-a aruncat o privire cu înţeles de la timonă. Koy avea dreptate. Dar West mereu avea câte un motiv pentru care trebuia să ne întoarcem la Jeval mai devreme.

— Nu-mi spuneţi că aţi venit pe furtuna aia! a strigat vocea Willei.

M-am uitat pe chei, căutând-o.

West s-a aplecat peste balustradă, zâmbind larg când a zărit-o pe sora lui, şi s-a relaxat pe loc.

Dar Willa era pornită, a venit prin mulţimea de dragori şi imediat a început să inspecteze corabia. S-a oprit lângă proră, punând mâna pe o fisură prost reparată.

West a văzut cum se strâmbă încruntată la ea.

— Avem de rezolvat câteva lucruri.

— Când o să vă luaţi un nostrom nou? a mormăit ea.

— Încă n-am găsit pe nimeni, a spus West.

Koy mi-a aruncat o privire de jos şi eu am rânjit. În ultimele opt luni încercaserăm şase nostromi diferiţi şi West îi concediase pe toţi.

Am coborât scara, păşind pe pilon şi sărind jos, lângă Koy. Angajase şi plătise numai jevalezi pentru construirea cheiurilor, folosindu-se de banii câştigaţi pe Marea Nenumită, şi acum le gestiona din postura de comandant al portului.

La câteva săptămâni după ce fuseseră terminate, i-a propus Willei să-şi facă un atelier pentru repararea corăbiilor. Văzându-i pe chei, mi s-a părut că amândoi îşi aveau locul aici. Împreună.

Tatăl meu strâmbase din nas când i-am spus că vom pune la punct o rută de trei porturi care se termina la Jeval. Dar, întocmai cum prezisese Koy, insulele-barieră erau pline de corăbii. Peste un an, aveam să ne folosim licenţa ca să facem comerţ şi la Bastian.

Fără nestemate. Fără ceainice de argint simandicoase şi piepteni şi mătase pentru rochii fine.

Făceam comerţ cu rachiu şi lumânărică – bunuri produse de nemernicii din Strâmtori.

Sclipirea pietrei miez-de-noapte încă licărea în visele mele. La fel şi vocea mamei. Dar nu mai fusesem la insula Fable. Încă nu.

Eu şi West stăteam unul lângă altul pe plajă, în întuneric, şi valurile ne atingeau picioarele goale. Membrii echipajului beau rachiu în jurul focului şi vocile lor pluteau în adierea vântului, iar eu am zărit o singură stea gonind scânteietor pe cer.

Când m-am întors spre West, în ochi îi lucea aceeaşi scânteie stelară. I-am luat mâna şi am dus-o la obrazul meu, amintindu-mi prima dată când l-am văzut pe cheiul de aici. Prima dată când l-am văzut zâmbind. Prima dacă când am văzut întunericul lui şi toate momentele în care el l-a văzut pe al meu.

Eram sare şi nisip şi mare şi furtună.

Eram căliţi în Strâmtori.

Mulţumiri

Toată dragostea pentru echipajul meu – Joel, Ethan, Siah, Finley şi River. Vă mulţumesc pentru că mi-aţi îngăduit să trăiesc în lumea Strâmtorilor şi a Mării Nenumite cât timp am spus povestea asta. Indiferent de aventură, sunteţi căminul la care mă întorc mereu bucuroasă.

Din nou, sunt extrem de recunoscătoare echipei mele de la Wednesday Books. Îi mulţumesc lui Eileen Rothschild, editoarea mea incredibilă şi cea care a dat numele familiei Roth. Le mulţumesc lui Sara Goodman, DJ DeSmyter, Alexis Neuville, Brant Janeway, Mary Moates, Tiffany Shelton şi Lisa Bonvissuto pentru tot ce fac pentru cărţile mele. Îi mulţumesc lui Kerri Resnick pentru încă o copertă minunată.

Îi mulţumesc Barbarei Poelle, impresara mea, care mă ajută să-mi ţin capul pe umeri şi ochii la orizont.

Mulţumesc familiei mele incredibile, ciudate şi hilare, mai ales mamei mele, căreia îi dedic cartea de faţă. Vă iubesc!

Cartea aceasta, ca şi *Fable,* n-ar fi fost posibilă fără contribuţia lui Lille Moore, care m-a sfătuit în toate problemele legate de navigaţie, mare şi comerţ. Îţi mulţumesc atât de mult pentru că m-ai ajutat să scriu cărţile astea! Îi mulţumesc şi lui Natalie Daria, neînfricata mea cititoare-beta şi unicorn.

Partenerei mele de critică, Kristin Dwyer: nu ai ajutat aproape deloc la conceperea cărţii ăsteia, pentru că ai fost ocupată cu împlinirea viselor tale. E minunat pentru mine să văd cum ai ajuns în vârful acelui munte şi număr zilele până când vom putea ţine în mâini cartea ta. Nu uita de alineatul meu!

Mulţumesc comunităţii mele de autori şi scriitori, a celor care mă târăsc pe drumul ăsta cu de-a sila atunci când mă rătăcesc. Şi le mulţumesc prietenilor mei din afara lumii cărţilor, însărcinaţi cu munca uneori delicată de a se asigura că rămân umană. Vă iubesc pe toţi!

„Noi doi am adus un blestem asupra noastră,
Fable. Mereu vom avea ceva de pierdut.
Știam asta în ziua aceea, în Lațul Uraganului,
când te-am sărutat.
Știam la Dern, când ți-am spus că te iubesc."

După ce a eliberat corabia *Marigold* de sub conducerea tatălui ei, Fable devine un pion în planurile ticluite de Holland, o temută comerciantă de nestemate care ascunde un secret nebănuit.

Prinsă într-un complot care ar putea schimba pentru totdeauna comerțul din Strâmtori, Fable trebuie să riște totul – inclusiv libertatea și căminul pe care și l-a găsit în sfârșit – pentru a-i salva pe cei pe care-i iubește.

Captivant, emoționant și plin de răsturnări de situație, romanul *Moștenirea* ne poartă într-o aventură palpitantă pe mare și pe uscat.

virtual project

storiabooks.ro

ISBN 978-606-9072-60-8

STORIA BOOKS

14+

COLECȚIA YOUNG ADULT

CUPRINS

Prolog
Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31
Capitolul 32
Capitolul 33
Capitolul 34
Capitolul 35
Capitolul 36
Capitolul 37
Capitolul 38
Capitolul 39
Capitolul 40

Capitolul 41
Capitolul 42
Epilog
Mulţumiri